

Výjimečný

Život, pro který jste určeni



JOHN
BEVERE

Autor bestselleru *Satanova návnada*

Draží přátelé,

Nevěřící říkali o ranné církvi, „Ti, kteří obrátili svět vzhůru nohama přišli i k nám“ (Skutky 17:6). Skutečně, v těch časech se ve společnosti o křesťanech smýšlelo vysoko a na úrovni. Je mojí upřímnou touhou, aby naše generace mohla také žít podobným způsobem a být mocným svěděctvím pro svět, že ten bude mít pro církve také takový respekt a úctu. Vidím generaci ve všech věkových kategoriích, mužů a žen, jak se v nich probouzejí ty výjimečné kvality ukryté v jejich nitru. Moc k dosažení nevšedních činů a k výjimečnému životu není určena rodinou, vzděláním, ani zaměstnáním jednotlivců, ale je to stavem srdce. Pokud to není něčím potlačeno, máme vrozenou, nám vlastní touhu pozdvihnout se nad obyčejné.

Přesně s tímto na mysli, mi Pán jasně vložil do srdce, abych hledal starší a vedoucí po celém světě, a věnoval jim tuto knihu, jako projev mé lásky a jako prostředek, kterým i oni mohou povzbudit ostatní k tomu, aby vykročili do neznáma, přijali zmocnění z nebe, a žili skutečně výjimečný život!

Můj život byl hluboce zasažen, když Bůh naplnil mého ducha tímto poselstvím. Je mou upřímnou modlitbou, aby váš život byl také proměněn a zasažen, když budete pátrat po pravdách které tato kniha obsahuje. Velmi rád bych se od vás dozvěděl, jakým způsobem vás toto poselství zasáhlo ve vašem vlastním životě a také u těch, kterým sloužíte.

Ať jste jedním z těch, kdo jsou výjimečnými v naší generaci!

Váš bratr v Kristu,



John Beveré
JohnBeveré@gmail.com



Follow John Beveré on
Facebook and Twitter.

teach reach rescue
**Messenger
International**
MessengerInternational.org

JOHN
BEVERE

Výjimečný

Život, pro který jste určeni

Relentless Czech by John Bevere © 2009 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English

Additional resources in Czech are available for free download at :

www.ResourceLibrary.org

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

*Tuto knihu věnuji svému synu...
Austinovi Michaelovi Bevere*



*Bůh ti žehná.
Jsi spolehlivý, věrný a upřímný.
Jsi silný, duchaplný a vynalézavý.
Bylo potěšením tě vychovávat.
Je radost pozorovat, jak se rozvíjí tvůj výjimečný život.
Budu tě navždy milovat, synu...*

Obsah

Poděkování	xi
1 Výjimečný	1
2 Jsi milován	9
3 Být Bohu potěšením	17
4 Odhalení takoví, jací jsme	29
5 Máte na to!	43
6 Moc k potěšování	51
7 Milost a pravda	65
8 V novosti života	83
9 Svatost	97
10 Nikdy neminout	111
11 Království zevnitř	121
12 Přístup	141
13 Nad lidské chápání	157
14 Skutečná víra je neodbytná	179
15 Čemu nasloucháte?	199
16 Tělesnosti	223
17 Boží imperiální vláda	247
Příloha	261

Poděkování

Mé nehlubší uznání patří...

Lise. Mé úžasné manželce, která je mým nejlepším přítelem, milující, skvělou matkou, můj nejvěrnější podporovatel a mým spolupracovníkem ve službě. Jsi pro mě i pro Jeho milovanou církev skutečným Božím darem. Miluji a vážím si tě.

Mým čtyřem synům, Addisonovi, Austinovi, Alexandrovi a Ardenovi. Všichni jste pro mě obrovským potěšením. Každý z vás je pro mě zvláštním pokladem. Děkuji vám nejen za vaše povzbuzování, ale i za vaši pomoc. Vaše odměna je veliká!

Zaměstnancům a členům rady Messenger International. Děkuji vám za vaši neochvějnou pomoc a věrnost. Je mi potěšením pracovat s vámi a vážím si toho, že můžeme společně sloužit Bohu. Já i Lisa každého z vás velice milujeme.

Všem našim početným přátelům po celém světě. Kvůli nedostatku místa vás nemohu všechny vyjmenovat. Děkuji za vaše pozvání a za tu čest hovořit a sloužit ve vašich sborech a na konferencích. Pastoři a služebníci, kteří věrně sloužíte Bohu, miluji vás.

Tomovi Winterovi a Stevu Cobbovi. Děkuji za vaše povzbuzování a víru v to, že v mém srdci hoří Boží poselství.

Bruce Nygrenovi. Děkuji za tvé ediční schopnosti v tomto projektu. Avšak ze všeho nejvíce děkuji za tvou podporu.

Všem zaměstnancům ve WaterBrook Multnomah. Děkuji za podporu tohoto poselství a za vaši profesionální a laskavou pomoc. Jste skvělý tým.

A to nejdůležitější, můj upřímný dík patří mému Pánu. Je možné dostatečně slovy vyjádřit vše, co pro mne a pro Tvůj lid děláš? Miluji Tě hluboce, víc, než slova mohou říct.

Výjimečný

Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, Bůh připravil těm, kdo Ho milují.“ (1. Korintským 2,9)

Tato slova vykreslují obrázek jakéhosi nepředstavitelného a výjimečného života, života, který žádný smrtelník nikdy ani zábleskem nepoznal ani nezakusil. Možná jste tato slova už slyšeli a představili jste si až slávu v nebi. Avšak ve skutečnosti byla určena už pro život tady a teď! Apoštol Pavel totiž dále pokračuje, „My tyto věci však víme, neboť Bůh nám je skrze Svého Ducha zjevil“ (1. Korintským 2,10; NLT).

Pavel, který žil v době počátků církve, měl skrze nadpřirozené zjevení odhalit to, co bylo dříve našim očím, uším a představám skryto. Svě životní poslání také popsal v následujících verších:

Mým úkolem je odhalit a učinit jasným to, co Bůh, jenž na prvním místě toto všechno stvořil, po celou dobu od věků dělal v tajnosti a za scénou. Skrze následovníky Ježíše, kterými jste i vy, shromáždění v církvi, je tento *výjimečný* Boží plán oznamován a vyhlášován i mezi anděly! (Efezským 3,9 – 10, podle anglického překladu).

Nade všemi ostatními existuje Jedna Osoba, která touží po tom, abys tady žil výjimečný život. Je to Otec, který se stejně jako každý dobrý otec raduje z potěšení a úspěchů Svých dětí. Jeho jméno je Bůh! A nic Ho nepotěší víc než to, když vidí, že jste využili vašich schopností na maximum.

Boží jedinečný plán je viditelný, když my žijeme výjimečný život. Pojdme se tedy do toho společně pustit, ať si mají andělé o čem povídat!

V Ý J I M E Č N Ý

Výjimečný/neobyčejný. Už jen když toto úžasné slovo uslyšíte, vyvstane ve vás touha překročit standard, prolomit se ze současného Status Quo, tedy stavu věcí. Definice slova výjimečný jej popisuje jako něco, co je „za hranicí obvyklého, výjimečné, překračující obvyklou míru.“ Jednoslovná synonyma jsou *pozoruhodný, úžasný, podivuhodný a nepředstavitelný*. Abyste mohli pochopit úplný význam tohoto inspirujícího slova, zamyslete se nad jeho antonymy: *obvyklý, normální a běžný*.

Chápete? Opak neobyčejného je *normální*! Myslím, že budeme-li upřímní, všichni bychom chtěli, aby náš život byl něco víc, než co jsme doposud viděli a poznali. V každém z nás je, pokud není potlačována, vrozená touha povznést se nad obyčejnost. Dychtíme po něčem neobyčejném.

Nejoblíbenější z populárních filmů, které získaly pozornost a srdce diváků, obsahují výjimečné/neobyčejné schopnosti. *Spider-Man, Superman, Nevěřitelný Hulk, Star Wars sága, trilogie Pán prstenů, Letopisy Narnie, Matrix, Fantastická čtyřka, Úžasňákovi, X-Men, Harry Potter, Piráti Karibiku*, a to zdaleka nejsou všechny. Přidejte si k téhle snůšce ještě filmy s neobyčejnými hrdiny, kteří konají pozoruhodné skutky a žijí výjimečné životy, postavy jako Batman, Iron Man, Indiana Jones, Zorro, William Wallace, Robin Hood, Spartakus, Četař York, abych zmínil jen několik z nich. V roce 2009 patřilo z pětadvaceti nejlepších filmů všech dob sedmnáct do těchto kategorií. To je téměř sedmdesát procent, a rozšíříte-li volbu na padesát nejlepších, budou se procenta lišit jen minimálně.

Jak zajímavé, že ve skupině nejoblíbenějších filmů všech dob nejsou romantické příběhy, detektivky, špionážní ani válečné filmy, skutečné příběhy, filmy ze sportovního prostředí, westernovky, policejní příběhy, dramata o přátelství, rodinné filmy nebo příběhy o životě obecně. Ne. Na špičce jsou filmy, které se zaměřují na neobyčejné postavy,

kteří konají pozoruhodné skutky a z nichž velká většina vlastní nadlid-
ské schopnosti nebo neuvěřitelnou sílu. Proč? Protože pro „neobyčejné“
jsme byli stvořeni. Bylo to od počátku Božím plánem.

PŘEDSTAVY O KŘESŤANSTVÍ

Naneštěstí Boží plán a jeho lidské uskutečnění nejsou mnohdy totožné. Jedním z hlavních důvodů, proč jsem se mnoho let křesťanství vyhýbal, byla moje představa o něm. Stejně jako mnozí jsem viděl Boží muže jako kritiky mlátící druhé Bibli, kteří rychle odsuzovali chyby druhých lidí. Anebo byli pasivní, zpátečníctví a primitivní. Nikdy by mě nenapadlo, že by křesťané mohli být průkopníky, kteří by žili a mysleli mimo 'normál', a jednali neobyčejným způsobem. A křesťanské ženy? No, s těmi to bylo ještě horší. Viděl jsem je tak, že v důležitých záležitostech neměly žádné slovo, nemoderně se oblékaly a zanedbávaly svůj vzhled. U zbožné ženy bylo nepřípustné, aby zasahovala za hranice svých domácích povinností, a naprosto nemyslitelné, aby cokoli a jakkoli vedla. Jako mladý muž jsem nechtěl, aby moje manželka nesměla přemýšlet a nesměla se ke mně připojit v životních dobrodružstvích. Nechtěl jsem manželku, která by byla ušláplá. Toužil jsem po ženě plné života!

Vnímал jsem křesťanství jako něco bez života. Stát se věřícím pro mě znamenalo ztratit svou osobnost a dosavadní tvořivost, výtečnost a nadšení, a schopnost být úspěšným na trhu, ve sportu, v politice, vzdělání a ostatních oblastech mého života. Tehdy jsem to ještě nevěděl, ale mé tehdejší názory byly přesným opakem toho, pro jaký život nás Bůh stvořil, protože tu touhu po něčem neobyčejném do nás vdechl On sám. Poslechněte si, co říká:

„I řekl Bůh: Učínme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu,
aby panovali nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nad

dobytkem a nad celou zemí i nad všemi plazy pohybujícími se na zemi. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, stvořil ho k obrazu Božímu, stvořil je muže a ženu. Bůh jim požehnal a řekl jim: Plod'te se a množte se a naplňte zemi, podmaňte si ji..." (Genesis 1,26 – 28).

Byli jsme stvořeni k tomu, abychom odráželi Boží charakter. Bůh promluvil k mužům i k ženám a řekl jim: „Vzkvětejte! Množte se! Naplňte zemi! Panujte!“ První člověk Adam pojmenoval všechny druhy zvířat na zemi! (Jsem si jist, že by jeho žena byla také zapojena, jenomže ještě nebyla stvořena!) Bůh přivedl zvířata k Adamovi a dal mu zodpovědnost dát jim jména. Na zemi existuje více než jeden milión zvířecích druhů. A Adam nejenže byl schopen je všechny pojmenovat, ale měl i kapacitu si je pamatovat. Byl to neobyčejný muž a dělal pozoruhodné skutky!

Možná se zeptáte: „Ale co když tyto schopnosti byly díky Adamově neposlušnosti po jeho pádu ztraceny?“ Nebyly. Ježíš totiž napravil pro lidstvo to, co Adam zpackal. Pavel napsal:

„A tak tedy v kostce: jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny lidi odsouzení smrti a hříchu, tak skrze spravedlivý čin jednoho člověka je z toho lidstvo venku. A nejen že nás dostal z problémů, ale přinesl nám také život!“ (Římanům 5,18 podle angl. př.).

Slovo *život* se netýká pouze našeho přebývání v nebi. Znamená také „tady a teď“. Ježíš nejenže obnovil to, co Adam ztratil, ale poskytl ještě mnohem víc – potenciál pro neobyčejný život!

Pravda je taková, že *Bůh nejen touží po tom, abyste žili neobyčejný život, a také vás vybavil, abyste tak mohli žít*. Tato slova nikdy nezapomeňte. Vryjte si je do srdce. Pozoruhodný, úžasný a neobyčejný život není výhradně pro určité jednotlivce nebo profese. Nezáleží na tom, kdo jste nebo jak sloužíte. Jste-li učitelem, obchodníkem, vládním představitelem, ženou v domácnosti, atletem, dělníkem v továrně, kadeřnicí, studentem či pastorem (a tak dále až do nekonečna), je to jedno, protože

jste byli stvořeni k tomu, abyste ve svém postavení dosahovali neobyčejných úspěchů. Síla konat pozoruhodné skutky a žít výjimečný život není závislá na povolání, nýbrž na stavu srdce. Toto není jen Boží vůle, je to Jeho obrovským potěšením.

Hollywood, náboženští lidé a naše kultura vykreslili pro mě zdeformovaný a omezený obraz o Božím lidu. Proč jsem měl takto pokřivený obraz? Bůh, vy i já máme společného nepřítele, který se jmenuje Satan a je nazýván „vládcem tohoto světa“, „knížetem nadzemských mocností“ a „bohem tohoto světa“. Ovládá světové systémy a ovlivňuje mysl těch, kteří nepatří Bohu. Vlastní miliardy padlých andělů a démonů, kteří vykonávají jeho velkolepý plán. Je však smutnou skutečností, že církev příliš často omezila Satanovu hlavní strategii jen na určitý druh chování, například na snahu přimět lidi pít alkohol nebo sledovat nečisté sexuální scény ve filmech. Satan je mnohem schopnější než toto a používá širokou škálu nástrah a lécek. My jsme minuli jeho hlavní záměr. On se totiž nejvíce bojí toho, že křesťané objeví, pro co je Bůh stvořil – aby byli neobyčejnými lidmi se schopnostmi pro vykonávání pozoruhodných a neobvyklých skutků. A takto by měla křesťany vidět společnost.

Na rozdíl od současné reputace křesťanů, jedním z největších problémů, kterému musela čelit prvotní církev, bylo přesvědčit lidi, že věřící nebyli žádnými super hrdiny nebo bohy. Kornélius, příslušník jedné z nejmnocnějších armád na světě, se sklonil před Petrem a jeho společníky, aby je uctíval. Ohromený Petr okamžitě odpověděl: „Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk“ (Skutky 10,26).

Ve městě jménem Lystra užaslé zástupy křičely lykaonsky: „Bohové se připodobnili lidem a sestoupili k nám!“ Pavel je ostře napomenul: „Muži, co to děláte? I my jsme lidé stejné přirozenosti jako vy!“ (Skutky 14,11.15).

Když Pavel na Maltě sbíral dřevo, uštkl ho jedovatý had. Pavel hada setřásl a obyvatelé ostrova očekávali, že zemře. „Když však dlouho čekali a viděli, že se s ním nic zlého neděje, změnili svůj názor a říkali, že je to bůh“ (Skutky 28,6).

Nevěřící o prvotní církvi říkali: „Ti, kteří pobouřili celý svět, přišli také sem... (Skutky 17,6). Tehdejší společnost měla křesťany v úctě. Je zaznamenáno, jaký postoj měl ke křesťanům celý Jeruzalém: „každý k nim měl hlubokou úctu“ (Skutky 5,13; NLT). Kéž bychom všichni žili tak, aby byla tato úcta k církvi znovu obnovena.

CESTA

V následujících stránkách se pustíme na cestu, která nám pomůže pochopit, jak ten neobyčejný život máme podle Boží vůle žít. Chci vás požádat, abyste četli důsledně a souvisle a nepřeskakovali text, protože každá kapitola staví na té předešlé.

Nechtěl bych, aby se vám stalo to, co se stalo několikrát mně, když jsem dospíval. Čas od času jsem se vrátil domů uprostřed nějakého filmu, který naše rodina právě sledovala. Jednoho večera jsem vstoupil do televizní místnosti, kde právě končil *West Side Story*. Hlavní aktér umíral a říkal svá poslední dojemná slova. Moje matka, otec, sestry i já jsme společně byli svědky této scény, avšak na mě udělala úplně rozdílný dojem. Nemohl jsem pochopit, proč moje matka a mé sestry pláčou. Dokonce i můj otec vypadal smutně a zasmušile. Já však, poněvadž jsem přišel pozdě, jsem si myslel: *O co tady jde?* Ta samá scéna, která mé rodiče a sestry dojala, se mnou vůbec nehnula, protože jsem s nimi neprožil celý ten film.

Moc bych si přál, aby se vám u poselství této knihy nestalo to samé. Je to progresivní zjevení, které má moc vás navždycky osvobodit od obyčejnosti. Mluvím ze své vlastní zkušenosti, protože když jsem při psaní této knihy hledal Boha, zkoumal, psal a modlil se nad ní, byl jsem navždy proměněn!

Vydáte-li se se mnou na tuto cestu, pochopíte nejen to, že jste byli stvořeni pro neobyčejný život, ale budete také opravdu vědět, jak tako-

vý život žít. Než začneme, pojďme se společně pomodlit, aby vám Bůh zjevil svou touhu a tu vaši aby roznítíl.

Drahý Bože, prosím, aby mě Tvůj Svatý Duch při čtení této knihy vyučoval. Modlím se, abych mohl pochopit, jaké je bohatství a velikost povolání, které jsi vložil na můj život. Chci také znát tu moc, kterou jsi mi dal, abych mohl toto povolání naplnit a přinést tak slávu Tvému Jménu a radost Tvému srdci. Je to Tvá vůle, že jsem zde na zemi právě v této době. Modlím se, aby mě toto poselství vystrojilo k naplnění všech těch úžasných skutků, které jsi pro mě zde na zemi připravil. Žádám Tě ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Jsi milován

Moje žena Lisa a já máme čtyři syny, kteří jsou v době, kdy tuto knihu píšu, ve věku od čtrnácti do dvaadvaceti let. Před několika lety jsem při jednom našem společném jídle učinil toto prohlášení: „Kluci, vy nemůžete udělat vůbec nic pro to, abychom vás já nebo vaše matka milovali víc, než vás už milujeme. A naopak, nemůžete ani udělat nic, kvůli čemu bychom vás milovali méně, než vás milujeme teď.“

Jasně jsem viděl, jak je moje slova potěšila a upevnila jejich pocit bezpečí. Kdo by nechtěl být svou matkou a svým otcem milován? To, co jsem však řekl pak, je pořádně překvapilo: „Ale vy jste zodpovědní za to, jestli z vás budeme mít i potěšení.“ Jejich rozzářené tváře zvažněly. Uvědomili si, že naše potěšení z nich není na rozdíl od naší lásky bezpodmínečné, ale je závislé na jejich chování.

Možná, že to pro vás bude trochu šokující zpráva, avšak to samé platí i o našem vztahu s Bohem. Nemůžeme udělat nic pro to, aby nás Bůh miloval víc, než už nás miluje, a naopak, nemůžeme udělat nic, aby nás miloval méně. Může však z nás mít i potěšení? To už je něco jiného.

V posledních letech jsme hodně slyšeli o Boží bezpodmínečné lásce – byla to velmi důležitá a nezbytná debata. Mnoho lidí pak ale podvědomě došlo k závěru, že jestliže je Bůh miluje, je jimi také potěšen. To však není vůbec pravda.

Takže co to tedy znamená být Bohu potěšením? Já věřím, že my všichni chceme dělat Bohu radost, stejně jako normální děti touží dělat radost svým rodičům. Už celá desetiletí se usilovně modlím: „Otče, chci ti dělat radost tak, jak je to jen v lidských silách možné.“ Tato modlitba je v souladu s tím, co každému věřícímu napsal apoštol Pavel:

„Proto se i horlivě snažíme, abychom se Mu líbili, ať zůstáváme doma nebo odcházíme“ (2. Korintským 5,9).

Klíčovou frází je „abychom se Mu líbili“ (podle angl. překladu „abychom Mu byli správným potěšením“). Co máme dělat, abychom Bohu byli nejen „potěšením“, ale dokonce „správným potěšením“? A jak Bůh reaguje na to, když Jej takto potěšujeme?

Odpovédím na tyto otázky věnuji velkou část této knihy. Nejprve se však ujistíme, že chápeme tu ohromující hloubku Boží lásky k nám.

Hned to vysvětlím.

BŮH KAŽDÉHO Z NÁS BEZPODMÍNEČNĚ MILUJE

Boží láska k nám je bezpodmínečná a nezměnitelná. Můžeme to jasně vidět na Ježíšově modlitbě tu noc před Jeho ukřižováním:

„...a aby svět poznával, že ty (Bůh Otec) jsi Mne (Ježíše Krista) poslal a miluješ je tak, jako miluješ Mne (Jan 17,23; závorky přidány).

Všimli jste si toho? Bůh vás miluje *úplně stejně* jako miluje Ježíše! To je něco pro nás jen těžko pochopitelného.

Možná si myslíte: Ježíš určitě myslel jen ty učedníky, kteří s ním seděli u stolu při Poslední večeři a kteří přece rozšířili evangelium po celém tehdy známém světě a všichni kromě jednoho pro svou víru zemřeli mučednickou smrtí. Je-li to tak, potom říkáte, že je Boží láska podmíněna naším chováním. Ale to není pravda. Jeho láska k nám je naprosto nezávislá na tom, co pro Něho děláme.

Další námitkou proti tomuto druhu lásky může být následující: *Bůh si vybral tuto skupinu speciálních mužů pro určitou dobu na tomto světě, aby je miloval více než zbytek lidstva.* Toto je naprosto mimo, protože v té samé modlitbě Ježíš také řekl: „Neprosím jenom za ně, ale i za všechny ty, kteří kdy budou skrze jejich svědectví věřit ve Mne“ (Jan 17,20 podle angl. př.).

Jestliže věříte v Ježíše Krista, věříte ať přímo či nepřímo skrze svědectví těchto učedníků. Tito muži zapsali slova Nové Smlouvy a vy jste si je buď sami přečetli, nebo jste je slyšeli skrze toho, kdo s vámi sdílel evangelium. Bez tohoto svědectví byste nemohli věřit v Ježíše Krista.

Jiná běžná námitka k obrovitosti Boží lásky je: Ano, možná mohu uvěřit tomu, že mě Bůh kdysi miloval touto bezpodmínečnou láskou, ale od té doby jsem nadělal tolik špíny, že už mě teď nemůže milovat tak, jako mě miloval na začátku.

Další lež! Písmo jasně říká, že Boží láska: „Všechno snáší, všemu věří, ve vše doufá, všechno vydrží. Láska nikdy nezanikne (nezeslábne, nezastará nebo neskončí)“ (1. Korintským 13, 7-8, závorka přidána podle angl. překladu). Jeho láska k vám nikdy nezeslábne nebo nezastará. Není to prostě možné, poněvadž Jeho láska k vám není podmíněna vašim chováním, ale vychází z Jeho charakteru a Jeho věrnosti.

Jeho láska je tak široko-obsáhlá, že její záběr jednoduše nelze pochopit. Pojďme si shrnout některá fakta o této lásce. Bůh poslal Ježíše, aby za nás zemřel, ještě když jsme byli Jeho nepřátelé (viz Římanům 5,10). Apoštol Pavel píše: „Neboť tak Bůh miluje svět (tebe a mne), že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Proč Bůh *dal* Ježíše? Odpověď je jednoduchá: aby nás nazpět vykoupil. Když náš praotec Adam v zahradě Eden poslechl Satana, vydal sám sebe a následně i celé své potomstvo (včetně tebe i mne) tomuto novému pánu. Adam otevřeně neuposlechl Boha a tím oddělil sebe i své potomstvo od svého Stvořitele.

Avšak Bůh tak moc své lidstvo miluje, že nás nechtěl vydat stejnému osudu, jaký připravil pro Satana a jeho anděle (totiž peklo nebo ohnivé jezero). Připravil tedy plán, jak vykoupit naši svobodu. Poslal Ježíše Krista, druhou osobu Boží trojice, zplozeného z Ducha Svatého a narozeného z panny. Ježíš byl plně člověkem a zároveň Bohem a žil dokonalý život (jako jediný člověk, který kdy na zemi chodil naprosto

bez hříchu). Šel na kříž a zaplatil cenu za naši neposlušnost vůči Bohu. Vzal na sebe náš trest, abychom jej nemuseli nést my.

Nic jiného nás nemohlo vykoupit, protože Bůh říká: „Spoléhají na svůj majetek; chlubí se svým velkým bohatstvím. Nikdo nevykoupí ani bratra, člověk Bohu za sebe nedá výkupné. Cena za jeho duši je tak vysoká – nikdy na ni nebude mít“ (Žalm 49,7-9). Cena za naši duši je tak veliká, že nás nemohlo vykoupit nic jiného než sám Ježíš. Písmo říká: „Byli jste přece koupeni za velikou cenu...“ (1. Korintským 6,20). A znovu je v něm zaznamenáno, že Otec „je tak bohatý v milosrdenství, že naši svobodu vykoupil skrze krev svého Syna“ (Efezským 1,7; NLT).

Žádný člověk ani žádná věc není pro Boha vzácnější nežli Ježíš. Přesto jsme pro Něho měli stejnou hodnotu, jako to, čeho si cení nejvíce. A tohle je ta úžasná pravda: Kdyby si nás Bůh cenil jen o haléř méně, než si cení Ježíše, nekoupil by si nás, protože Bůh nikdy neudělá nevýhodný obchod. Bůh nedělá špatné koupě (vzpomeňte si na výše uvedený verš „Byli jste přece koupeni za velikou cenu“). Špatná koupě je, když dáte něco více hodnotného za něco, co má menší cenu. V Božích očích máte stejnou cenu jako Ježíš!

Vidíte, jak jste pro Boha důležití? Proto se Ježíš modlí: „... a miluješ je tak, jako miluješ mne“ (Jan 17,23). Toto je neobyčejná láska!

JEŽÍŠOVA LÁSKA K TOBĚ

Nedlouho po tom, co jsem dal svůj život Kristu, jsem měl fascinující rozhovor s Pánem. Neslyšel jsem žádná akustická slova, ale byl jsem přemožen poselstvím, které rezonovalo v mém srdci: *Víš ty, že si tě cením víc než Sebe?*

Dovedete si jistě představit, jak mě tato slova vyplašila. Byl to nepřítel, který se pokoušel zasít do mého srdce domýšlivou nebo urážející myšlenku? Jak by přece mohl Ten, kdo stvořil celý vesmír a vše, co je

v něm, říkat mně, pouhému služebníkov, že si mě cení víc než Sebe? Skoro jsem řekl: „Jdi ode mě, Satane, jsi urážkou!“ Někde hluboko v mém duchu jsem však věděl, že to byl Ježíšův hlas. Nicméně musel jsem se o tom ujistit, protože i jako čerstvý věřící jsem věděl, že Boží slovo nám prikazuje „zkoumat duchy“ (1. Janův 4,1).

S touto myšlenkou jsem odpověděl: „Pane, tomu prostě nemohu uvěřit, pokud mi nedáš jako důkaz tři verše z Nové smlouvy.“ Trásl jsem se při tom, avšak věděl jsem, že co dělám, je správné. A také jsem brzy pocítil ve svém srdci, že Pán nemá s mou otázkou žádný problém. Ve skutečnosti jsem cítil, že je mou žádostí potěšen.

Odpověděl mi téměř okamžitě: *Co říká Filipským 2,3?*

Znal jsem tento verš nazpaměť, a tak jsem Mu ho odříkal: „Nic nedělejte z revnivosti ani z ješitnosti, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe.“

Tady máš první verš, oznámil mi Pán.

Rychle jsem odporoval: „Ne, Pane, Pavel nemluvil o Tobě! On vyučoval věřící ve Filipech, aby druhé pokládali za přednější než sebe. On tam nemluvil o tom, jak se chováš ke mně a jak si ceníš mne.“

Odpověď přišla okamžitě: Já neříkám svým dětem, aby dělaly něco, co Já sám nedělám.

Ha! To mi vyrazilo dech. Pán však měl pokračování.

Tohle je problémem v tolika rodinách, pokračoval. Rodiče říkají dětem, aby dělaly věci, které sami nedělají, nebo jim zakazují to, co oni sami dělají. Mnozí rodiče říkají dětem, aby se nehádaly, přesto sami se před nimi pravidelně přou. Potom se diví, že se jejich děti hádají. Já takový nejsem. Dělán to, co říkám, aby dělaly mé děti.

I teď jsem byl trochu podezřívavý a řekl jsem: „To je jen jeden verš. Potřebuji ještě dva další.“

Pak jsem uslyšel ve svém srdci otázku: *Kdo visel na kříži, ty nebo Já?*

Zůstal jsem ohromen.

Visel jsem na tom kříži a nesl tvé hříchy, nemoci, slabosti, bídu a odsouzení a nakonec jsem zemřel, a to vše proto, že tě pokládám za přednějšího Sebe.

Napadla mne Petrova slova: „On sám ve svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže“ (1. Petrův 2,24). Nyní jsem již uvěřil, že ke mně mluvil Bůh. Skutečně mě považuje za přednějšího Sebe. Jinak by nevzal můj trest a nezemřel by místo mě.

Věděl jsem, že závěrečné potvrzení je na cestě a bez dalšího ptaní jsem ve svém srdci uslyšel: Třetím veršem je: „Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou, v prokazování úcty předcházejte jeden druhého (Římanům 12,10). Já jsem prvorozený z mnoha bratří (viz Římanům 8,29) a v lásce dávám přednost svým bratrům a sestrám před Sebou, zakončil to Pán.

Informace, kterou jsem obdržel, samozřejmě platí pro každé Boží dítě, je tedy pravdou i pro vás. Bůh nás doslova považuje za přednější Sebe! To je neobyčejná láska, možná až příliš úžasná na to, abychom ji pochopili. Nejen že tě Otec miluje stejně, jako miluje Ježíše, ale Ježíš tě miluje stejně tak, a dokonce ještě víc než Sebe!

DUCH SVATÝ

Třetí osoba Boží trojice, Duch Svatý, vás miluje úplně stejnou láskou, protože On je Tím, kdo do vašich srdcí vylil Boží lásku, když jste dali svůj život Ježíši Kristu (viz Římanům 5,5). Proto Pavel říká: „Prosím vás, bratři, skrze našeho Pána Ježíše Krista a skrze lásku Ducha“ (Římanům 15,30). Všimněte si, že v tomto verši je láska Ducha Svatého k nám identifikována. Je důvodem, proč s námi bude On navěky přebývat. Jeho láska k nám způsobuje, že s námi zůstává. On je Duchem lásky, neboť Bůh je láska.

Boží láska k tobě i ke mně je doopravdy bezpodmínečná, neměn-

ná a věčná. Každého z nás jednotlivě miluje stejně, jako miluje Ježíše Krista. Je to až tak úžasné, že je těžké tomu porozumět, ale je to pravda, protože Bůh nemůže lhát. Kdykoliv se budete cítit nemilovaní, označte tento pocit nebo tuto myšlenku jako lež, odmítněte ji a připomeňte si tu obrovskou cenu, která byla zaplacená za to, abyste mohli být navraceni do Otcovy náruče. On po vás touží nikdy nekončící láskou.

Chtěl bych, abyste nikdy na tuto lásku nezapomněli ani o ní nepochybovali. Není podmíněčná – založená na vašich výkonech nebo vzorném chování. Je to konstantní láska, která nikdy nezeslábne ani neskončí. Měla by se stát základem vašeho života v Kristu.



Úvahy na Neobyčejnou cestu

Věříte skutečně, že vás Bůh miluje bezpodmínečně? Proč ano nebo proč ne?

Jestliže tomu nevěříte, je tedy vaše víra založena na pocitech nebo na tom, co říká Bůh? Je-li založena na pocitech, věříte tomu, že pocity mohou být nesprávné?

Učiňte pevné rozhodnutí, že budete Božímu Slovu věřit více než svým pocitům. A teď dejte Bohu chválu a díky za Jeho pozoruhodnou lásku!

3

Být Bohu potěšením

Postavili jsme Boží lásku jako základy a nyní se tedy pojďme posunout dále a probrat, jak můžeme být Bohu potěšením. Zopakuji to, co jsem již napsal dříve: Nemůžeme udělat vůbec nic pro to, aby nás Bůh miloval víc, než nás už miluje, a naopak, nemůžeme nijak způsobit, aby nás miloval méně. Avšak jak už jsem řekl svým čtyřem synům, *my jsme zodpovědní za to, zda děláme Bohu radost*. Jeho potěšení z nás je závislé na našich životních rozhodnutích. To je důvodem, proč Pavel s úplnou jistotou píše: „A tak jsme učinili naším *záměrem*, abychom Ho *náležitě potěšovali/byli mu správným potěšením* ...“ (2. Korintským 5,9; podle angl. překladu).

Pojďme se na Pavlova slova podívat podrobněji. Slovo *záměr* jednoduše znamená „cíl“. New International Version ve skutečnosti cituje tento verš takto: „A tak jsme učinili naším cílem...“ Cílem našeho života jako Božích dětí by mělo být dělat velkou radost našemu Otci!

Slovo *potěšení* pochází z řeckého slova *euairestos*. Strongova koncordance je definuje přesně tak, jak je i překládáno: „příjemné potěšení“. Slovo, které Pavel použil, neznámá jen *potěšení*, nýbrž příjemné *potěšení*. Neměli bychom se spokojit s tím, že budeme pro Boha „průměrným“ potěšením. Naším cílem by měla být vášnivá touha přinášet Mu plné potěšení.

Pojďme prozkoumat Pavlova slova podle The Message od Eugena H. Petersona: „S radostí dělat Bohu potěšení je to hlavní v našem životě a naším cílem, nezávisle na podmínkách, ve kterých se nacházíme.“ Miluji výraz *to hlavní*. Měl by být hybnou motivací v životě každého z nás. Nic jiného by nemělo být pro nás přednějším. Jestliže učiníme tento cíl

kritériem pro náš další život, stanou se dvě věci: *přehojná radost* a *dokonalé naplnění*.

My jako lidské bytosti máme vrozenou touhu dělat svým rodičům radost. Tato touha je však jen odrazem naší skutečné touhy, kterou je dělat radost našemu nebeskému Otci. Tato touha pramení z naší lásky k Němu. Milujeme Ho, protože On první miloval nás a naplnil naše srdce svou láskou. Pro pravé Boží dítě by mělo být největším uspokojením, když ví, že: *Bůh se ze mě raduje*.

Druhou výhodou následování tohoto cíle je to, že dostaneme velikou odměnu. Zdá se vám to podezřelé – možná sobecké? A přesto je veliká odměna pro Pavla jasným důvodem, proč nás vybízí, abychom se Bohu líbili. V následujícím verši to potom vysvětluje, ale než se na něj podíváme, vrátíme se nejdříve k předchozímu verši, abychom věděli, komu vlastně Pavel píše:

„Jsme plni důvěry a raději chceme odejít z tohoto těla a přijít domů k Pánu“ (2. Korintským 5,8).

Z tohoto verše víme, že Pavel nemluví k celému lidstvu, ale pouze k věřícím v Ježíše Krista, protože člověk, který se nevydal panství Ježíše Krista a opustí tento svět fyzickou smrtí, on nebo ona *není* v Boží přítomnosti, ale v pekle. Boží slovo to říká velice jasně: jsou pouze dvě místa, kam člověk po opuštění svého fyzického těla může přijít – nebe nebo pekla. Neexistuje žádný ráj panen, očištec, prázdnota, reinkarnace, vyšší bytí a podobně. Je jenom velice skutečné nebe nebo velice skutečné peklo.

Když toto říkám, nemíním být krutý nebo odsuzující, pouze oznamuji fakta. Musíme si pamatovat, že Ježíš řekl: „Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby skrze něj byl svět zachráněn“, poněvadž svět „už byl odsouzen“ (Jan 3,17.18). Díky Bohu! Ježíš nás zachránil z toho, k čemu jsme se sami už odsoudili.

Vím, že se mnoho lidí trápí otázkou: „Proč by milující Bůh posílal muže a ženy do pekla?“ Odpověď má několik aspektů. Za prvé, pamatujte si, že peklo nebylo stvořeno pro lidi, ale pro Satana a jeho komplice. Ježíš to řekl jasně, když hovořil k těm, kdo pro Něho nežili: „Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, který je připraven pro Ďábla a jeho anděly!“ (Matouš 25,41). Tady je jasný důvod, proč nás Bůh musel vykoupit. Bůh je láska, ale je také spravedlivý. Nikdy nelže, ani si takříkajíc neupravuje zákony. Kdyby to dělal, nemohl by být více Bohem, protože Bůh „nemůže lhát“ (Titovi 1,2).

Člověk byl legálně odsouzen pro peklo, protože se v zahradě Eden svévolně obrátil k pánu hříchu, Satanovi. Stal se tak otrokem hříchu a byl odsouzen k jeho důsledkům – ke stejnému osudu jako jeho nový pán. Kdyby Bůh zmírnil člověku trest za hřích, nebyl by spravedlivý ani čestný k Satanovi. Satan by potom mohl právem obvinít Boha z upravování zákonů pro lidstvo a tedy z nespravedlivého jednání. Bůh nemůže nikomu při soudu stranit, protože to je základem Jeho charakteru. Výsledkem je, že lidstvo muselo přijmout stejné odsouzení jako Satan a jeho andělé.

Z tohoto důvodu musel Bůh přijít s plánem, jak vysvobodit lidstvo z toho, co způsobilo sobě a svým potomkům. Proto musel za nás Ježíš zemřít. Ježíš se narodil jako stoprocentní Bůh, a tak nebyl pod prokletím hříchu. Protože se však také narodil jako stoprocentní člověk, mohl zaplatit cenu za obrovský hřích člověka proti Bohu. Jen jiný člověk nás mohl dostat z odsouzení, které jsme si na sebe sami uvalili. Proto Ježíš, když se stal na kříži hříchem, vykřikl: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Matouš 27,46). Vzal náš trest. Nechal se místo nás odsoudit.

Takže, skrze jednoho člověka, Adama, přišel na celé lidstvo hřích, ale skrze jednoho člověka, Ježíše Krista, se záchrana od této smrti stala dostupnou pro všechny. Písmo to jasně říká:

„A tak tedy: jako skrze provinění jednoho člověka přišlo na všechny

lidi odsouzení, tak i skrze spravedlivý čin jednoho člověka přišlo na všechny lidi ospravedlnění k životu“ (Římanům 5,18).

Když tedy muži i ženy poddají svá srdce a své životy Ježíši Kristu, Satanovo legální vlastnictví je zrušeno a rozsudek proti nim je u Boha zcela zrušen. Bůh Otec nám může spravedlivě udělit vstup do Jeho království a neohrozí tím svou bezúhonnost. Jaký neobyčejný plán připravený našim úžasným Bohem!

Vydali jste svůj život Ježíši Kristu jako Pánu? Jestli ne a chtěli byste tak nyní učinit, obraťte prosím na stranu 259, kde najdete instrukce, jak toto rozhodnutí udělat – je to nejdůležitější rozhodnutí vašeho života.

SOUD VĚŘÍCÍCH

Nyní se vrátíme k diskuzi o tom, proč nám Bible říká, že se máme Bohu líbit. Víme z Pavlových slov, že mluví k těm, kdo jsou skrze víru v Ježíše Krista Božími dětmi, nikoliv k celému lidstvu. Píše:

„Proto se i horlivě snažíme, abychom se Mu líbili, ať zůstáváme doma nebo odcházíme. Neboť my všichni se musíme objevit před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal odplatu za to, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé“ (2. Korintským 5, 9-10).

Pavel nám radí, abychom se Bohu líbili, protože jednoho dne nás bude soudit. Možná se zeptáte: „Ale já jsem si myslel, že právě od tohoto mě Ježíš zachránil?“ Ano, jestliže jste Ho přijali jako svého Pána, je vaším Spasitelem, avšak jednou před Ním budete stát jako před Soudcem.

Mnozí lidé nevědí, že přijde den, kdy bude každý věřící osobně stát před soudnou stolicí Kristovou, kde se budou rozdávat odměny za to, co

každý z nich dělal za ten krátký čas tady na zemi. Today's English Version překládá desátý verš takto: „Každý z nás dostane to, co si zaslouží.“

Nebudeme souzeni za své hříchy, neboť Ježíšova krev odstranila věčný trest za hřích. Jako věřící v Ježíše Krista dostaneme podle naší práce odměnu anebo utrpíme škodu. Ve svém prvním dopise církvi v Korintu Pavel vysvětluje: „Neboť nikdo nemůže položit jiný základ nežli ten, který je již položen, a tím je Ježíš Kristus“ (1. Korinským 3,11). Opět tu hovoří pouze k těm, kdo jsou Božími dětmi, protože celým základem života křesťanů je Ježíš Kristus. V jiném listě Pavel píše: „Když jste tedy přijali Krista Ježíše, Pána, pak s Ním žijte v jednotě, mějte kořeny (základy) hluboko v Něm a budujte své životy na Něm,...“ (Kolinským 2,6-7 podle angl. př.). Svůj život máme *budovat* na Ježíši.

Toto tedy mějte na paměti a čtěte dále:

„Jestliže někdo staví na tomto základě ze zlata, stříbra, drahých kamenů, dřeva, sena nebo slámy,...“ (1. Korinským 3,12).

Zlato, stříbro a drahé kameny reprezentují věci, které mají věčnou hodnotu. Dřevo, seno a sláma reprezentují věci, které jsou dočasné a dlouho nevydrží. Každý den, každou hodinu a každou chvíli se můžete rozhodnout: buď budete *budovat* svůj život z věčných věcí, nebo z věcí dočasných. Je to na vás.

Tato pasáž dále pokračuje:

„Dílo každého se stane zjevným. Ten den je ukáže, neboť se zjeví v ohni, a oheň vyzkouší dílo každého, jaké je....“
(1. Korinským, verš 13).

Dáte-li do ohně dřevo, seno nebo slámu, oheň je ihned pohltí a už nebudou. Jestliže však dáte do ohně zlato, stříbro nebo drahé kameny, budou pročištěny a vydrží. A dále:

„Jestliže někdo na tomto základě vystaví dílo a ono mu zůstane, dostane odměnu, jestliže mu jeho dílo shoří, utrpí škodu; sám se sice zachrání, ale jako skrze oheň“ (verše 14-15).

Všimněte si slov *odměna* a *škoda*. Vzpomínám si, že když jsem četl tyto verše poprvé, byl jsem otřesen. Vůbec se neshodovaly s tím, co mi říkali ostatní. Žil jsem v domněnání, že my všichni půjdeme do nebe a dostaneme všichni stejnou odměnu za to, co pro nás Ježíš udělal. Neslyšel jsem, že tato odměna je závislá na našich skutečích.

Vyrostl jsem v denominaci, kde si mnozí mysleli, že nás spasí naše dobré skutky. Po té, co jsem dal svůj život Ježíši, jsem byl moc šťastný, když jsem zjistil, že nemusím jít kvůli svým hříchům do očištění, abych za ně zaplatil. Byl jsem spasen jenom díky Ježíšově prolité krvi. Spasení bylo Božím darem a nebylo závislé na mých skutečích ani na dodržování Jeho zákona.

Nerozlišil jsem však spasení od věčné odměny nebo ztráty. Měl jsem tyto věci za totožné, zatímco Písmo je od sebe rozlišuje. Víte, že Pavel píše, že budou lidé, kteří budou Boží milostí skutečně spaseni, protože přijali Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, ale přesto se dostanou před soud a ztratí všechny odměny, které jim Bůh toužil dát. Tito svatí neztratí nebe, ztratí své odměny. Proč? Písmo dává odpověď: *protože zkrátka nedělali to, co se Bohu líbí*.

Písmo také ukazuje, že jsou i tací, kteří dostanou velikou odměnu za to, jak budovali své životy na Ježíši Kristu a dělali to, co se Bohu líbí. Jejich ocenění bude dokonce tak veliké, že budou na věky věků vládnout s Ježíšem Kristem. Úžasné!

Rozsudky, které Ježíš o soudném dnu vynese nad našimi životy, jsou nazvány „*věčný soud*“ (viz Hebreům 6,1-2), což znamená, že už nikdy nebudou opraveny, doplňovány ani měněny. Jeho rozhodnutí budou platit jednou provždy! Zastavte se a přemýšlejte: *Jednoduchý a pravdivý závěr z toho je, že co uděláme s křížem rozhodne o tom, kde věčnost*

strávíme. Avšak o tom, jak ji strávíme, rozhodne způsob, jakým budeme zde jako věřící žít.

Když mluvím ve sborech po celém světě, jsem ohromen – obzvlášť v západních kulturách - kolik křesťanů tyto pravdy vůbec nezná. Přitom toto poznání je v Bibli popisováno jako „počáteční“ učení o Kristu (viz Židům 6,1-2).

Zamysleme se chvíli nad slovem *počáteční*. Je definováno jako „zahrnující nebo obsahující pouze ty nejjednodušší a základní fakta nebo principy.“ Jinou definicí ve slovníku je „týkající se základní školy.“ Co se naučíte v základní škole? Základům pro všechno vaše další vzdělání – jak číst, psát, sčítat, odčítat, atd. Dokážete si představit, že byste studovali střední nebo vysokou školu, aniž byste uměli číst, psát nebo sčítat a odčítat? To by bylo naprosto nemožné. A přesto se tolik věřících pokouší budovat svůj křesťanský život bez této počáteční nebo základní znalosti Ježíše Krista. Není divu, že dnešní církve se příliš nepodobá církvi, kterou vidíme v knize Skutků. Není divu, že nežijeme výjimečně.

ODMĚŇOVÁNÍ NAŠICH DĚTÍ

Zjistil jsem, že co se týče odměn věčnosti, mají mnozí věřící jakousi falešnou pokoru. Zůstávají v postoji vděčnosti za spasení, což je dobré a správné, avšak myšlenka, že by měli usilovat o Boží odměnu, se jim zdá příliš troufalá. Pravda je ale jiná. Přečtete si, co o tomto tématu říká apoštol Jan – a nezapomeňte, že skrze něj k nám mluví Bůh: „Dávejte si pozor, abyste nepřišli o to, na čem jsme pracovali, ale abyste dostali plnou odměnu“ (2. Janův 1,8).

Boží touha není, abychom měli jen odměnu, nýbrž „plnou odměnu“! Já a Lisa jsme našim čtyřem synům předkládali různé úkoly a slíbili jsme jim za jejich práci pěkné odměny. Mám radost, když se do toho pustí a naplní můj požadavek. Poté si užívám to, když je mohu za jejich

výkony odměnit. Někdy jsem však byl zklamaný, protože neudělali, oč jsem je požádal, a tudíž jsem je nemohl náležitě odměnit. Chtěl jsem, ale nemohl jsem, protože rodiče, kteří odměňují své děti, aniž by si to zasloužily nebo pro to něco udělaly, jim berou motivaci, a motivace je dobrá věc.

Můj nejstarší syn Addison zakončil střední školu s vyznamenáním a byl přijat na jednu z nejlepších univerzit v Americe. Pár týdnů před odjezdem na universitu mě však šokoval otázkou: „Tati, musím příští měsíc do té školy jet?“

Opravdu jsem nevěděl, co jiného říct, než: „A proč bys tam nechtěl jít?“

„Tati, já bych opravdu chtěl pracovat ve službě na plný úvazek a pomáhat tobě a mamince šířit Slovo, které vám Bůh svěřil,“ odpověděl.

Co jsem měl říct? „Jistě, synku,“ zareagoval jsem.

Addison přijal nástupní pozici a asi po šesti měsících mi zavolal náš ředitel osobního oddělení a navrhl mi, jestli by mohl Addison být jmenován manažerem jednoho důležitého oddělení.

Měl jsem trochu pochybnosti. „Je opravdu tak schopný nebo to děláš jen proto, že je to náš syn?“

„Johne, tvůj syn je vůdce,“ odpověděl mi.

Poté, co Addison převzal to oddělení, začal přicházet s novými způsoby, jak motivovat svůj tým a zvýšit efektivitu jejich evangelizačního působení. V lednu mě jednoho dne v kanceláři dostal svým dotazem: „Tati, co bys dělal, kdybychom letos zdvojnásobili produktivitu oproti minulému roku?“

Téměř jsem se zasmál jeho idealistickému přemýšlení, ale naštěstí jsem se ovládl. V předchozím roce udělalo toto oddělení obrovský kus práce, takže mířil velmi vysoko, což jsem obdivoval, ale jeho cíl se zdál naprosto nereálný. Protože jeho návrh byl tak „nedosažitelný“, plácl jsem velmi vysokou odměnu, protože jsem si byl jist, že ji nebudu muset splnit. „Synu,“ řekl jsem rozhodně, „jestliže tohle dokážeš, vezmu tebe a celý tvůj tým na sedmidenní plavbu na oceán.“

Addison se usmál. „Skvělé, tati,“ řekl a odešel.

Neuvědomil jsem si totiž, že jeho vize a víra v této oblasti dalece převyšovaly mé. Toho roku mi často volal a žádal o modlitby, aby jeho personál zvládl specifické měsíční cíle. Takže jsme se spolu modlili a já jsem si všiml, že jeho se oddělení rozrůstá. Po šesti měsících jsem si uvědomil, že by to mohli dokázat. Byl jsem v šoku (jak smutné z mé strany).

Nakonec, po dvanácti měsících, se díky úsilí Addisonova oddělení výsledky oproti předešlému roku téměř *ztrojnásobily*. Byl jsem v úžasu nad tím, co Bůh udělal. Podali neobyčejný výkon.

Na konci roku jsme s Lisou vzali celý tým na slíbenou plavbu. Měl jsem obrovskou radost, že mohu Addisona i každého člena jeho oddělení odměnit za jejich usilovnou práci. Bylo to vítězství na všech frontách. Prvním a nejdůležitějším vítězstvím bylo to, že o statisíce víc lidí slyšelo Boží slovo. Kolik bylo skrze Boží slovo a Jeho moc zachráněných životů, obnovených manželství, posílených sborů a uzdravených lidí! A to vše by se nestalo, kdyby Addison a jeho tým nešli za svým cílem. Druhým vítězstvím bylo, že se Addison spolu s ostatními z týmu mohli užívat uspokojení z toho, že jejich úsilí přispělo k proměnám mnohých životů a přineslo věčné ovoce. Na té plavbě si také společně užili spoustu legrace a zábavy a budou mít na ni krásné vzpomínky. Třetím vítězstvím bylo, že jsem si já mohl užít toho, že je mohu odměnit. Měli jsme s Lisou velké potěšení, když jsme se dívali, jak si užívají ovoce své práce. Pořád se jeden druhého ptali: „Uvědomuješ si, o kolik víc lidí slyšelo Boží slovo díky tomu, že jsme věřili a šli za tím?“ Byl jsem ohromen jejich zralostí. Užívali si plavbu, ale neztráceli ze zřetele, o co tu vlastně doopravdy šlo.

Ani nyní, po několika letech, neztratili své zanícení a stále mě žádají o vysoké cíle, a pak za nimi celým srdcem jdou. Vědí, že čím více budou mít úspěchů, tím více životů bude proměněno pro věčnost. To je pro nás všechny ta největší odměna.

BOŽÍ CÍLE PRO VÁŠ ŽIVOT

Co má toto do činění s naším vztahem s nebeským Otcem? Bůh stanovil pro život každého z nás určité cíle. Ve skutečnosti je zapsal do své knihy už před stvořením světa. David píše:

„Tvé oči mě viděly v zárodku,
všechno bylo zapsáno v tvé knize:
dny tak, jak se vytvářely,
dřív než jediný z nich nastal.“ (Žalm 139,16; CEP)

Není to fenomenální? Věděli jste, že o vás byla napsána kniha? Životopisy se nepíší jen o těch slavných. Váš příběh je zaznamenán také a autorem není nikdo jiný než sám Bůh. Tu knihu napsal dokonce ještě před vaším početím. Jak ohromující myšlenka – jev ní zapsán každý den vašeho života. A ještě překvapivější je to, že tam není jenom každý den, ale i každý okamžik.

Stejně jako můj nejstarší syn usiloval splnit specifický úkol, který jsem schválil, i Bůh pro vás ve své knize naplánoval určité skutky. Ano, je to tak. Bůh pro vás stanovil cíle. Apoštol Pavel také odhaluje, že všechny naše skutky byly zaznamenány předem:

„Vždyť jsme dílo Božích rukou, stvoření znovu v Kristu Ježíši [znovu zrozeni] k dobrým skutkům, které pro nás Bůh předem připravil, abychom v nich mohli žít“ (Efezským 2,10 podle angl. př.).

Bůh vaše cesty naplánoval už předem, avšak všimněte si, že Pavel píše: „abychom v nich mohli *žít*“. Duch Svatý neřekl skrze Pavla: „abychom v nich *žili*.“ To je totiž obrovský rozdíl. Tady rozhoduje svobodná vůle, protože splnění těchto skutků není automatické. Vyžaduje to naši spolupráci. Bůh stanovil cíle, ale na nás je, abychom skrze modlitbu,

čtení Jeho Slova a ostatní duchovní prostředky objevovali, co je pro náš život zapsáno. A potom to budeme díky Jeho milosti naplňovat. Z tohoto důvodu se Pavel modlí:

„Proto i my, od toho dne, kdy jsme to uslyšeli, nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat, abyste byli naplněni poznáním Jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochopení, abyste vedli život hodný Pána a ve všem Mu byli potěšením, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha“ (Koloským 1,9-10 podle angl. př.).

Budeme-li znát Boží vůli pro naše životy, budeme schopni Mu být vždycky potěšením. Připravil pro nás neobyčejné cíle, kterých není možné dosáhnout bez modlitby, víry a usilovné práce. Proto jsme nazváni „Božími spolupracovníky“ (1. Korintským 3,9). Musíme hledat naše osobní úkoly a jít za nimi, stejně jako to udělal Addison a jeho oddělení. Kdyby se nemodlili, nevěřili a pilně nepracovali, nikdy by se jim to nepodařilo.

Někteří lidé nejsou rádi, když jim říkám o Božích cílech. Jejich představa o křesťanském životě je: „ber to, jak to přijde a žij nejlíp, jak umíš“, místo toho, aby se snažili naplňovat Boží specifický plán pro jejich život. Jejich myšlení je: *Znovuzrodil ses, chodíš do sboru, jednáš dobře s lidmi, pracuješ, jdeš do důchodu, umřeš na nějakou nemoc a jdeš do nebe*. O co však tito milí svatí s touto mentalitou přicházejí? Je tak smutné, že vymění svůj Bohem naplánovaný osud za takovou světskou existenci!

Písmo tvrdí, že každý okamžik našeho života je předem naplánován. Co kdyby to můj syn bral tak, jak to prostě přijde? Ani on ani jeho tým by nikdy nezakusili radost z dosažení vysokého cíle. Náš Otec výslovně říká: „Vždyť Já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději“ (Jeremjáš 29,11). Bůh očekává, že budeme hledat a nacházet Jeho vůli

pro naše životy. Pavel píše: „Proto nebud'te nerozumní, ale rozumějte, co je Pánova vůle“ (Efezským 5,17). Jiný překlad je více bez obalu: „Nebud'te hloupí. Raději zjistěte, co Pán chce, abyste dělali“ (CEV).

Není snad skvělé vědět, že Bůh nenaplánoval pouze životy Billyho Grahama, Orala Robertse, Abrahama Lincolna, Corrie ten Boomové a jiných slavných lidí? Naplánoval stejně tak i váš život – každý den, každou hodinu, každý okamžik - a zapsal to do knihy. Tvůj život je jedinečný a speciální a v žádném případě není jen náhoda ani není ztracený mezi střípky životů ostatních „obyčejných“ lidí. Nikdo není obyčejný nebo podřadný. Všichni jsme byli stvořeni pro jedinečnou cestu, tu výjimečnou.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Jak ve svém současném životě děláte Bohu radost? Jak byste Ho mohli potěšovat víc?

Jaké myslíte, že jsou Boží specifické plány pro vás?

Odhalení takoví, jací jsme

Až budeme stát před soudnou stolicí Kristovou, nebude to pouze naše práce, či skutky a slova, která jsme vyřkli, co bude Ježíš prověřovat. Provede také důkladné vyšetření našeho nejvnitřnějšího já, včetně našich nejtajnějších myšlenek, motivů, záměrů a úmyslů. To místo, kde nejprve a nejvíce Boha potěšujeme, se nachází hluboko uvnitř nás samotných, a jak zjistíme v následujících kapitolách, v našem nejnějnějším bytí také začíná ten výjimečný život.

Ohledně věřících čteme v Písmu: „Proto nic nesud'te předčasně, dokud nepřijde Pán, který osvítí i *věci skryté* ve tmě a zjeví *úmysly srdcí*. A tehdy se každému dostane pochvaly od Boha“ (1. Korintským 4,5; kurzíva přidána). Zamysleme se nad slovy *věci skryté* a *úmysly srdcí*. Je to jasné – nic není skrytého, co jednou nebude odhaleno. Ve světle těchto slov si ještě jednou poslechněme Boží slovo o soudu věřících, tentokrát podle Amplified Bible:

„Neustále usilujeme a opravdově se snažíme, abychom Ho těšili. Neboť se všichni musíme objevit a musíme být *odhaleni takoví, jací jsme*, před soudnou stolicí Kristovou, aby každý přijal [svou odplatu] podle toho, co vykonal v těle, ať už to bylo dobré nebo zlé [podle jeho *záměrů* a motivů a toho, čeho dosáhl, čím se zabýval a čemu dal sebe i svou pozornost]“ (2. Korintským 5,9-10; AMP).

Všimněte si slov *odhalení takoví, jací jsme*. Všechny lidské bytosti mají tři image: vyzařovaný image, *vnímaný* image a samozřejmě *skutečný* image. Váš vyzařovaný image je to, jak toužíte, aby vás ostatní

viděli. Váš *vnímaný* image je to, jak vás ostatní vidí. Váš *skutečný* image je to, kým doopravdy jste.

Podívejme se na Ježíše. Mnozí Jej odmítli, mocní Ho pomlouvali, vládci o Něk mluvili lživě a náboženští vůdci Ho považovali za heretika nebo dokonce za démonizovaného. Jeho *vnímaný* image nebyl v očích mnohých lidí, obzvláště těch významných, vůbec příznivý. Přesto byl Jeho *skutečný* image naprosto odlišný, neboť Písmo prohlašuje, že je vyjádřením podstaty (angl. image) Otce (viz Židům 1,3). Při Poslední večeři výslovně řekl: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 14,9).

Mnozí z těch, kdo se těšili vážnosti nebo měli vliv, se zaměřili na to, jak oni *vnímali* image Ježíše, zatímco Bůh viděl jen Jeho *skutečný* image. Z tohoto důvodu víc než jednou Všemohoucí pro druhé slyšitelně řekl: „Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení“ (Matouš 3,17; 17,5; 2. Petrův 1,17).

Při první z těchto příležitostí nebylo Boží zalíbení založeno na Ježíšových činech, protože ještě nevykonal ani jediný skutek služby (viz Matouš 3,17). Otcovo prohlášení pramenilo ze skutečnosti, že Ježíš zůstal věrným tomu, kým byl, místo toho, aby podlehl pokušení stát se „někým“. Přemýšlejte o tom – jeho nevlastní bratři a sestry pravděpodobně věděli, kdo Ježíš doopravdy je, už dávno před zjevením Jeho moci při Janově křtu. Jeho matka i nevlastní otec každý zažili andělskou návštěvu a pravděpodobně o tom vyprávěli i ostatním z rodiny. Jsem si jist, že byl Ježíš pronásledován svými sourozenci: „No tak, Ježíši, udělej něco úžasného!“ Dokonce i po té, co byl pokřtěn, Ho bratři tlačili, aby žil vyzařovaný image. Pošťuchovali ho: „Odejdi odtud a jdi do Judska, aby také tvoji učedníci uviděli tvé zázraky, které činíš. Vždyť nikdo nedělá nic ve skrytu, chce-li být znám na veřejnosti. Činíš-li tyto věci, ukaž se světu“ (Jan 7,3-4). Jestliže Ho takto pobízeli jako dospělého, dokážete si představit, jak se k němu chovali jeho sousedé a ostatní lidé před tím, než byl ve třiceti letech povolán do služby?

Písmo však nezdůrazňuje Ježíšův *vnímaný* image, ale spíš dává dů-

raz na to, kým doopravdy je. Jestliže vidíte Ježíše, vidíte Otce. Proto řekl Ježíš Filipovi: „Tak dlouho jsem s vámi, Filipe, a ty jsi Mne nepoznal?“ (Jan 14,9). Ježíš byl čestný člověk – byl stejný vůči lidem, se kterými se setkával, jako byl vůči Otcí. Nesnažil se vylepšovat si reputaci ani nehledal uznání ani pochvalu od lidí. Staral se jen o to, co bylo důležité pro Jeho Otce. A my bychom neměli být jiní. Měli bychom být jako Ježíš. Toto je Boží záměr pro nás a mělo by to být také naším cílem.

Pro mnoho křesťanů je to však jejich *vnímaný* image, na čem jim záleží. Jednoduše řečeno, jejich reputace je pro ně důležitější než opravdové motivy jejich srdce. To způsobuje, že se prezentují tak, jak touží být vnímáni ostatními. Jejich úsilí je zaměřeno na jejich vzhled, postavení, zachování si tváře, tituly, důležitost, atd. Musíme si ale uvědomit, že to nebude ani náš vyzařovaný ani náš vnímaný image, co bude odhaleno před celým nebeským shromážděním. Odhalen bude náš *skutečný* image, naše úmysly a opravdové motivy našich srdcí. Zopakujme si Pavlova slova: „Neboť se všichni musíme objevit a musíme být *odhaleni takoví, jací jsme*, před soudnou stolicí Kristovou“ (2. Korintským 5,10; AMP).

BUDETE SLOUŽIT TOMU, KOHO SE BOJÍTE

A proto Pavel ihned po tom, co nás informuje o soudné stoličce Kristově, píše :

„To proto tak usilovně pracujeme, že známe svatou bázeň Boží“
(2. Korintským 5,11; NLT)

Všimněte si Pavlových slov: „svatou bázeň Boží“. Bázeň před Hospodinem nás udržuje v kontaktu s naším *skutečným* image. A platí to i naopak: čím méně bázně před Hospodinem máme, tím více se spoléháme na náš *vyzařovaný* image.

Budete sloužit tomu, koho se bojíte. Bojíte-li se Boha, budete sloužit Bohu. Bojíte-li se člověka, budete nakonec jednat podle lidských přání. Často je pro nás mnohem těžší urazit lidi, které máme před očima, obzvláště když toužíme po jejich lásce nebo přátelství, než Toho, kterého nevidíme.

Apoštol Pavel měl bázeň před Bohem. Proto se staral víc o svůj *skutečný* image, který vidí Bůh, než o svůj *vyzařovaný* image. To ho udržovalo v poslušnosti Kristu, dokonce i tehdy, když se mu od jiných dostávalo jen zklamání, nesouhlasu nebo odmítnutí. Píše: „Získávám si teď lidi, nebo Boha? Či se snažím líbit lidem? Kdybych se chtěl ještě líbit lidem, nebyl bych Kristův otrok“ (Galatským 1,10).

Jsem si jist, že Pavlovo rozohnění, ve kterém psal tyto slova, podnítilo to, co se mu krátce před tím přihodilo, neboť ve druhé kapitole tohoto dopisu píše o konfrontaci s Petrem a několika dalšími apoštolý:

„Ale když přišel Petr do Antiochie, postavil jsem se proti němu tváří v tvář, neboť si zasloužil odsouzení. Než totiž přišli někteří od Jakuba, jídal společně s pohany. Když však přišli, začal couvat a oddělovat se, protože se bál těch, kteří byliz obřízky. A spolu s ním upadli do pokrytectví i ostatní Židé, takže i Barnabáš byl stržen jejich pokrytectvím. Když jsem však uviděl, že nejdou rovně podle pravdy evangelia, řekl jsem Petrovi přede všemi: „Jestliže ty, ač jsi Žid, žiješ pohansky, a ne židovsky, jak to, že nutíš pohany, aby žili jako Židé?“ (Galatským 2,11-14).

Pamatujte si, budete sloužit tomu, koho se bojíte. Petr se bál svých konzervativních přátel z Jeruzaléma. Hluboce toužil po uznání Jakuba a ostatních vedoucích, a to ho vedlo k pokryteckému jednání. Zaměřil se na svůj *vyzařovaný* image, protože tak naléhavě toužil po tom, aby jeho *vnímaný* image byl v jejich očích příznivý. Proto nám kniha Přísloví říká: „Je nebezpečné zabývat se tím, co si o tobě myslí druzí (Přísloví 29,25).

Pavel ten problém uviděl a měl odvahu Petra tváří v tvář napomenout a s ním i Barnabáše a ostatní, kteří podlehli tlaku okolí. Řekl Petrovi, že dokud s ním nebyli konzervativní židovští vůdci, žil v pravdě, tzn. ve svém *skutečném* image. Proto byl Petr zmocněn být skrze lásku, přijetí a přátelství skutečným představitelem Ježíše Krista u těchto čerstvě obrácených věřících pohanů. Jakmile se však objevili lidé, na které chtěl udělat dojem, přesunul se do svého *vyzařovaného* image. Takové chování bylo pro nové věřící z pohanů špatným příkladem a Bohu se nelíbilo.

Víme dobře, jak svatým Petr byl, a že je nyní v nebi. Jeho chování a jeho špatné motivy v tomto případě budou však před soudnou stolicí prozkoumány. Petr se bude muset za tento incident zodpovídat, stejně jako se my budeme muset zodpovídat za každý případ, kdy jsme se nechali ovládnout strachem z toho, jak nás budou vidět ostatní.

Nyní si pozorně přečtěte tato slova z knihy Židům:

„Neboť slovo Boží je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. A žádné stvoření není před Ním skryté; vše je nahé a odkryté před očima Toho, Jemuž se budeme zodpovídat“ (Židům 4,12-13).

To je silné, co? Jestliže jste tyto verše přeskočili, protože už jste je někdy četli, vraťte se zpátky a pomalu se zamyslete nad každým prohlášením.

Všimněte si, že slovo Boží proniká hluboko do našich nejvnitřnějších myšlenek a žádostí. Ukazuje nás, jací doopravdy jsme, nikoliv jakými se prezentujeme, že jsme. Jestliže jsme Božímu slovu poslušni a podřizujeme se mu, ochraňuje nás před oklamáním.

Poslušnost Božímu slovu udržuje v našich srdcích aktivní bázeň před Bohem. Udržuje nás v plném vědomí toho, že: „žádné stvoření není před ním skryté; vše je nahé a odkryté před očima toho, jemuž se bude-

me zodpovídat.“ Když toto slyšíte a rozumíte tomu, můžete nyní mnohem víc chápat, proč Duch Svatý volá: „Můj synu, jestliže přijmeš mé řeči a uchováš u sebe mé příkazy, učiníš své ucho vnímavé pro moudrost a nakloníš své srdce k rozumnosti, jestliže zavoláš na porozumění a pozvedneš svůj hlas k rozumnosti, jestliže ji budeš hledat jako stříbro, pátrat po ní jako po skrytých pokladech, tehdy porozumíš bázni před Hospodinem a získáš poznání Boha“ (Přísloví 2,1-5).

Jestliže budeme uchovávat Jeho slovo v našich útrokách jako nejvzácnější poklad na světě a budeme usilovat o známost Jeho cest, jako by nebylo žádné vyšší odměny nebo většího potěšení, potom budeme znát bázeň před Bohem. Nebudeme sami sebe oklamávat svým vyzařovaným imagem, ale budeme žít v pravdě.

CO JE TO BÁZEŇ PŘED BOHEM?

Takže co ta bázeň před Bohem vlastně je? Za prvé a především to není mít z Boha hrůzu. Jak bychom mohli mít důvěrný vztah s někým, koho se děšíme? Boží touhou přeci je, mít s námi blízký vztah.

Když Mojžíš vedl lidi z Egypta, přivedl je přímo k hoře Sinaj, do oblasti, kde se mu Bůh zjevil v hořícím keři. Mnoho lidí má za to, že Mojžíšovým cílem byla zaslíbená země. To však není pravda. Mojžíš řekl několikrát faraonovi, že Boží slovo bylo: „Propusť můj lid, ať mne v pustině uctívá!“ (Exodus 7,16, podle angl. př.). Proč by Mojžíš chtěl odvést lid do zaslíbené země před tím, než je představí Tomu, kdo jim to zaslíbení dal?

Já vidím pozoruhodný kontrast mezi Mojžíšem a lidmi, které vedl. Izraelci žili v Egyptě v krutých podmínkách – zneužívání, bití, vraždění jejich synů, celoživotní otrocká práce při stavbě egyptského dědictví, život v chudinské oblasti, ubohá strava, chatrné oblečení. Přesto si však po opuštění Egypta stále na něco stěžovali a chtěli se tam vrátit!

Potom jsem se podíval na Mojžíše: žil v domě nejbohatšího muže na světě, jídal nejvybranější jídla, nosil nejkvalitnější a nejposlednější módní oblečení, měl k dispozici osobního sluhu, který přiběhl na pouhý pokyn či zavolání, a dostalo se mu toho nejlepšího vzdělání. A přesto vyšel z Egypta a nikdy nepožádal o to, aby se mohl vrátit! Proč ten rozdíl? Mojžíš zažil osobní setkání s Bohem u keře. Izraelcům bylo nabídnuto to samé, avšak oni odmítli. Bůh nabídl, že sestoupí na horu a představí se Izraelcům, a tři dny nato tak učinil. Jenže lid, místo aby přivítal Jeho přítomnost, od Boha utekl. Když to Mojžíš uviděl, řekl Izraelcům:

„Nebojte se, protože Bůh přišel, aby vás vyzkoušel a aby na vás byla bázeň před Ním, abyste nehřešili“ (Exodus 20,20; kurzíva přidána).

Jinými slovy: *„Nebojte se, protože Bůh přišel, aby zjistil, jestli máte před Ním bázeň.“* Může to vypadat, jako by si Mojžíš protiřečil, ale on ve skutečnosti ukazoval, že je rozdíl mezi *děsit se Boha* nebo *mít před Ním uctivou bázeň*. Rozdíl je, že člověk, který se *děsí Boha*, má něco, co musí před Ním schovávat – například způsob, jakým Adam s Evou jednali v zahradě Eden, když neposlechli Boha. Schovali se před Ním, poněvadž zhřešili a mysleli si, že Ho tím ošálí.

Člověk, který má *bázeň před Bohem*, nemusí před Ním nic skrývat. Naopak, takový člověk se děsí toho, že by byl od Boha daleko. Král David měl svatou bázeň před Hospodinem, ale přesto běžel k Němu a řekl: „Prozkoumej mě, Bože, a poznej mé srdce, prověř mě a poznej mé myšlení. Ukaž na cokoli, co Tě pohoršuje“ (Žalm 139,23-24 podle angl. př.).

Jak vidíte, „bázeň před Bohem je obsáhlé téma, které není záměrem této knihy, proto se o něm zmíním pouze stručně. (Napsal jsem na toto téma dvě knihy - *Bázeň před Hospodinem* /přeloženo do češtiny/ a *Hearts Ablaze* /Hořící srdce, ještě není přeloženo/ - kdybyste se chtěli dovědět více.) Mít bázeň znamená respektovat Boha, avšak ještě více

než jen to. Znamená to dát Mu slávu, čest, úctu, díky, chválu a přednost, které je hoden. Tuto pozici Mu dáme, když máme Boha a Jeho přání za přednější než naše vlastní žádosti nebo ostatní lidi. Budeme nenávidět to, co nenávidí On, a milovat to, co On miluje. Ve svém nitru vášnivě hledáme pravdu. Svatá bázeň se projevuje naší bezpodmínečnou poslušností Bohu, ať už tomu, co dělá, rozumíme nebo ne.

Jestliže máme opravdovou bázeň před Bohem, víme, že před svým Stvořitelem nemůžeme vůbec nic skrýt a že jednou budeme stát před Pánem takoví, jací jsme, nikoliv takoví, jakými působíme navenek. A výsledek je poněkud překvapivý: *Cítíme se velmi bezpečně.*

NEBEZPEČÍ OKLAMÁNÍ

Nebezpečím v životě podle vyzařovaného, namísto skutečného image je, že můžeme být oklamáni! A oklamání má jeden obrovský problém: je *klamné*. Oklamání lidé z celého srdce věří, že mají pravdu, i když ve skutečnosti ji nemají. To je děsivé! Jakub nám říká:

„Bud'te však těmi, kdo slovo činí, nebud'te pouze posluchači, kteří sami sebe klamou. Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se totiž na sebe a odešel, a hned zapomněl, jaký byl. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, kdo se nestane zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku, ten bude blahoslavený ve svém jednání“ (Jakubův 1,22-25).

Jestliže Boží slovo pouze slyšíme, aniž bychom mu dovolili proniknout hluboko do našeho srdce, aby rozsoudilo naše myšlenky, postoje, představy, úmysly atd., a následně změnilo naše chování, klameme sami sebe. Jestliže Boží slovo nepronikne do našeho nejhlubšího nitra, bude-

me mít mentální poznání Boha a Jeho cest, ale jenom v té chvíli (když se díváme do zrcadla). Když si však nebudeme aktivně vědomi své víry (jakmile od zrcadla odejdeme), naše jednání bude opakem toho, co tvrdíme.

Dám vám příklad. Naše rodina strávila v uplynulých patnácti letech každý rok týden prázdnin na Havaji. Mohli jsme si to dovolit, protože jsme s Lisou nashromáždili díky našemu častému cestování spoustu letenkových a hotelových bodů, takže to vyšlo velice levně.

Jednou z výhod, kterou si na Havaji užívám, je, že moje biologické hodiny jdou podle pevninského času, což znamená, že tam vstávám velmi brzy a mám před začátkem dne víc času na modlitbu. Moc rád chodím časně ráno po pláži a užívám si obecnství s Duchem Svatým.

Vzpomínám si, že jsem při jedné takové procházce potkal nějakého člověka, který byl také vzhůru kvůli časovému rozdílu. Byl velmi společenský a tak mi nadšeně vyprávěl o Havaji a o tom, jak moc miluje výhody tohoto ostrova. Chlubil se dívkami, se kterými se tam scházel, vykládal o skvělých večírcích atd. Každá jeho věta byla plná klení a sprostých slov. Po několika otázkách jsem ke svému smutku zjistil, že je ženatý a má dvě dcery.

Když už byl můj soukromý čas s Pánem přerušen, rozhodl jsem se sdílet se s ním o Ježíši a čekal jsme na správný okamžik. Zeptal se mě, čím se živím, a já jsem odpověděl, že sloužím Bohu jako služebník evangelia.

Jakmile jsem tohle řekl, jeho tvář se rozzářila a on řekl ještě nadšeněji: „To je úžasné! Já jsem znovuzrozený křesťan a chodím do skvělého sboru v New Yorku.“ Mluvil o svém pastorovi a sdělil mi, že je také členem jedné ze sborových služebností. Byl neuvěřitelně šťastný, že se setkal se služebníkem evangelia, a donekonečna hovořil o „své víře“.

Jak mluvil, zdrceně jsem přemýšlel o tom, jak oklamaný je tento muž. Už nemluvil rouhavě o večírcích a dívkách, nyní se díval do „zrcadla“. Znal křesťanskou hantýrku, uměl citovat verše z Písma a mluvit

zaníceně o Bohu. Kdybych mu však nenastavil zrcadlo tím, že jsem mu řekl, co dělám, mohl bych s ním klidně mluvit stejně oplzle a nechutně. Mohl bych s ním klít a vůbec by to s ním nehnulo. Spíš by to v něm jenom rozdmýchalo jeho tělesné vášně. Necítil žádné usvědčení: Boží slovo nerozsuzovalo jeho nejskrytější úmysly, vášně ani myšlenky.

Jakmile se díky povídání o své „víře“ a svém sboru podíval do „křesťanského zrcadla“, věděl, jak vypadá. Ve chvíli, kdy od zrcadla odešel, objevil se jeho skutečný obraz. Je velmi pravděpodobné, že neznal opravdově Ježíše Krista, jak bylo evidentní podle jeho ovoce (viz Matouš 7,20-23). Když se setkal s jiným křesťanem, *vyzařoval* image, kým si myslel, že je, nikoliv kým je *skutečně*.

Tento případ je docela extrémní, ale dokonale ilustruje to, co nám sděluje Jakub. Ten samý princip platí i pro jiné úrovně. Kolik lidí neustále bojuje a hádá se, mluví hrubě se svou rodinou, vede nemorální život a žije pro své potěšení a pro zisk – potom jdou do sboru a nasadí vyzařovaný image milujících, laskavých, čestných a zbožných bratrů a sester? V církvi je z nich úplně jiný druh lidí (když jsou před zrcadlem), než po zbytek týdne. Mohli by být opravdu svatí, avšak zabývají se víc svým vyzařováním než svým skutečným imagem. Také oni jsou oklamáni a před soudnou stolicí Kristovou budou velmi překvapeni.

PEVNÉ ROZHODNUTÍ SRDCE

Smutnou pravdou je, že rozhodneme-li se soustředit se na svůj vyzařovaný image, přijdeme o požehnání být proměňováni do podoby Ježíše Krista. Budeme oklamáni a nebudeme schopni líbit se Bohu ani žít výjimečný život. Musíme si položit otázku: *Žiji tak, abych přinášel Bohu radost nebo abych byl oblíbený mezi lidmi?* Musíme být při svém rozhodování upřímní. Boha nemůžeme oklamat tím, že sice povrchně vyznáme, že líbit se Bohu je důležité, ale jakmile to bude nevýhodné,

rychle od toho upustíme. Naše rozhodnutí musí být pevné a neměnné, poněvadž na něm závisí, zda budeme schopni růst do podoby Ježíše Krista nebo porosteme do něčeho, co bude sice mít křesťanskou formu, ale bude daleko od Božího srdce.

Takhle jednoduché to je. Můžete číst spousty křesťanských knih, poslouchat nesčetná poselství na CD nebo DVD, navštěvovat každou bohoslužbu ve vašem kraji, často se setkávat s věřícími a třeba se i účastnit evangelizačních akcí. Jestliže však nemáte opravdovou bázeň před Bohem a jde vám víc o vaši reputaci, budete růst daleko od Něho. Proto nám Písmo říká:

„Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem,...“ (Žalm 111,10).

A znovu:

„S těmi, kdo se Ho bojí, má Hospodin důvěrný vztah, dává jim poznat svou smlouvu“ (Žalm 25,14).

Bůh nezjeví Sebe ani Svou pravou moudrost těm, kdo nemají svatou bázeň. On musí být v životě člověka na prvním místě. Ne pouze slovně ani podobou, ale rozhodnutím z hloubi srdce: „Můj život mi nepatří, patří mému Pánu, Ježíši Kristu.“

Jednou z velkých tragédií v západní církvi je, že nabízíme lidem požehnání moci vzkříšení, avšak vynecháváme poslušnost, která ke kříži patří. Mnozí vedoucí pilně přinášeli Ježíše jako Spasitele, avšak nikoli jako Pána v životě člověka. Neděli za nedělí jsou ve sborech přinášena poselství o „dobrém životě“, založená na biblických principech, která však mlčí o sebezapření požadovaném pro šíření evangelia.

Mnoho pastorů se více soustřeďuje na to být poradci pro způsob života než skutečnými služebníky z patera služebností. Jejich poselství jsou sestavována podle sekulárních principů vedení či psychologie, do-

plněná verši z Písma, které mají tyto názory potvrdit. Namísto jednoduché a prožité víry v to, co říká Bible, jsou tyto jiné informace vsouvány do Bible jako základy víry. Ještě jednou si poslechněte ta mocná slova:

„Nebot' slovo Boží je plné živé moci, je ostřejší než jakýkoliv dvousečný meč; který proniká až do nejvnitřnějších myšlenek a tužeb. Odhaluje nás takové, jací jsme“ (Židům 4,12 podle angl. př.).

Velice podobně jako zručný chirurg, proniká pravé Boží slovo hluboko do našich nehlubších myšlenek a žádostí a odhaluje stav našeho srdce, abychom mohli být před Bohem skutečně zdraví. Slýcháme v našich západních sborech kázání podle tohoto kritéria? Jestli ne, posloucháme opravdové Boží slovo? Vychází z našich kazatelen pravá Boží moudrost?

Položili jsme si někdy upřímně otázku, proč je v našich sborech tolik sobectví a závisti? Nemohlo by to být nedostatkem bázně před Bohem? Jakub se ptá členů sboru: „Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný?“ (Jakubův 3,13). Jádrem této otázky je: „Kdo z vás má opravdovou bázeň před Bohem?“ (Moudrost nemůže bez Boží bázně existovat.) Potom pokračuje:

„Ať ukáže dobrým způsobem života své skutky v moudré tichosti. Máte-li však v srdci hořkou závist a svárliвість, nechlubte se a nelžete proti pravdě. To není moudrost sestupující shůry (bázeň před Bohem), ale pozemská, duševní, démonská“ (Jakubův 3,13-15, závorka přidána).

Boží slovo nás bude ochraňovat před pastmi klamu – ať už před poselstvími, která jsou taková, aby se líbila lidem, nebo před poselstvími, která jsou milou hudbou pro naše uši. Přísloví 29,25 nám říká: „Strach z lidí je nebezpečná past“ (NLT). Na pasti je děsivé to, že zjistíte, že jste v ní, až když už je příliš pozdě. Žádný pták ani zvíře by do pasti nikdy

nevstoupili, kdyby o ní věděli. Přísloví jasně ukazuje, že soustředit se na náš *vyzařovaný* image je past, a nezjistíte, že jste v ní, dokud nebude příliš pozdě.

Při mém nedávném půstu, volal Duch Svatý v mém srdci: *Kde jsou lidé, kteří budou statečně zastávat pravdu na zemi?* (viz Jeremjáš 9,3). Cítil jsem Boží smutek z toho, že mnoho našich západních sborů sklouzlo do pasti strachu před lidmi a ztratilo tak nadšení pro Boží slovo.

Cítím Jeho smutek kvůli křesťanským vedoucím, kteří nebudou konfrontovat ztracené, aby mohli být zachráněni. V budovách za mnoho miliónů dolarů jsou umístěny schránky někde vzadu, kam mohou hledající vložit kartičku, že mají zájem stát se křesťany. To je proto, aby se nikdo při rozhodování pro Krista necítil nepohodlně nebo zvýrazněn. Chceme „je opatrně a bez rozpaků dovést k víře“. Ale zapomněli jsme na výrok našeho Pána: „Neboť kdo by se styděl za Mne a za to jak vás vedu, za toho se bude ještě více stydět Syn člověka, až přijde v slávě Svě i Otce v a svatých andělů“ (Lukáš 9,26).

Je tento způsob služby v jednotě s tím, jak to dělal Ježíš? Podívejme se například na toho bohatého mládence. Přišel k Ježíši s obrovskou touhou být spasen a dělal všechno pro to, aby se dostal do nebe (viz Marek 10,17). Ježíš mu řekl, aby prodal vše, co má, rozdal to chudým, vzal svůj kříž a následoval Ho. Jaká silná slova pro tohoto hledajícího! A jaký byl výsledek? Tento bohatý muž, který byl nadšený pro získání spasení, opustil Ježíše se smutkem. Po tom, co slyšel Boží slovo, „se zármutkem“ odešel (verš 22). Boží slovo proniklo do jeho srdce a rozsoudilo jeho myšlenky a úmysly. A on toto prozkoumání svého života neunesl.

Pozorně se nad tím zamyslete: ten muž přišel horlivý a po Ježíšových slovech odešel zarmoucený. Jsou naše dnešní moderní západní metody evangelizace srovnatelné? Tomu mladíkovi nenabídli kartičku, aby ji vyplnil a vhodil do krabice, kterou Matouš nesl. Ne, on byl konfrontován pravdou a od ní se neoustoupilo, i když nebyla přijata příznivě.

Ježíš řekl ostatním, jak je těžké vstoupit do Božího království: „Snazší je, aby velbloud prošel uchem jehly, než aby bohatý vešel do království Božího“ (Marek 10,25). Dalo by se také říct: „A stejně těžké je vstoupit do Božího království pro muže a ženy, kteří důvěřují svému *vyzařovanému a vnímanému* image.“ Bohatstvím, ve které doufají, nejsou peníze, ale to, jak je lidé vidí.

Jak by asi Ježíš uspěl jako hostující kazatel v některém z těch sborů, které mají v zadní části sálu schránky s kartičkami? Jak by dopadl ve sborech, které přinášejí pouze povzbudivá a pěkná slova, jež pomáhají lidem na jejich cestě životem? Co by dělali vedoucí těchto sborů, kdyby mnoho lidí po té, co by je Ježíš konfrontoval s jejich sobeckým životním stylem a vyzval je k vydanému životu, odešlo z jejich budov smutných a zarmoucených?

Dobrá zpráva je, že ještě není pozdě, ještě se můžeme změnit. Povstaňte, vedoucí! Povstaňte křesťané! Bůh nás volá, abychom v naší generaci udělali zásadní změnu! Jsme povoláni, abychom konfrontovali ducha tohoto věku, ducha, který působí v synech neposlušnosti, ducha tohoto světa. Jsme povoláni, abychom přinesli nebe na zem!



Úvahy na Výjimečnou cestu

V jakých oblastech svého života vidíte napětí mezi vaším vyzařovaným image a vaším skutečným image?

Jak by mohlo přesnější pochopení „bázně před Bohem“ zlepšit váš vztah s Bohem?

5

Máte na to!

Když přijde na potěšování Boha, vyvstane velká otázka: „Máme na to?“ Jsme schopni Mu přinášet radost? Můžeme my, kteří žijeme v nedokonalém světě, přinášet potěšení dokonalému Bohu?

První roky mé služby byly zaměřeny na teenagery. Jako pastor mládeže jsem se mohl velmi mnoho naučit o rodičovství a fungování rodiny. Opakovaně jsem vypožadoval jednu věc, která mi zlomila srdce, totiž to, jak někteří mladí lidé prostě nikdy nemohli udělat svým rodičům radost. Ať dělali cokoli, ať se sebevíc snažili, stejně nedokázali splnit očekávání svých rodičů (nejčastěji svých otců).

Brzy jsem zjistil určitou šablonu. Tito frustrovaní mladí lidé se opravdu snažili, avšak nakonec to po opakovaných neúspěších vzdali a propadali se do lhostejného a nepořádného života. Byli rozčarování a cítili se beznadějně. Kdyby rodiče dávali svým dětem povzbudivější odezvu, nemuselo by docházet k tolika ztroskotaným osudům.

A co tedy náš nebeský Otec? Můžeme se zalíbit Někomu, kdo je bezchybný? Poslechněte si apoštola Petra:

„Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání Toho, který nás povolal vlastní slávou a mocí“ (1.Petrův 1,3).

Tady máme odpověď: máme všechno, co je třeba k životu, který se našemu nebeskému Otci líbí. Toto si hned na začátku ustanovte v srdci a nedovolte, aby se z něj toto poznání někam vytratilo. Tato slova řekl skrze Petra sám Bůh. Jeho slovo je pravdivé a nezměnitelné. Nikdy ne-

smíte přijmout tu lež, že nemáte to, co je zapotřebí k tomu, abyste mohli být potěšením pro Boha. Pravdou je, že to máte!

Mnoho věřících se dívá na určité křesťany, obzvlášť na velké vedoucí osobnosti, a myslí si, že se jim nikdy nemohou rovnat nebo že nikdy nemohou být v Božích očích tak nádherní jako apoštol Jan, apoštol Pavel, Billy Graham, Oral Roberts, Matka Tereza nebo kdokoli jiný, koho oni obdivují. Pravdou však je, že nikdo jiný nemá větší schopnost líbit se Bohu než právě vy!

Dále chci, abyste nikdy nezapomněli ani následující prohlášení: opravdu máte schopnost líbit se Bohu, ale je jen na vás, jestli tu moc využijete a budete s ní a podle ní žít.

Máme s Lisou čtyři syny. Náš třetí syn Alexandr měl velké problémy s obecným vzděláváním. Vlastně měl několik let speciální výuku. Alexandr je brilantní mladý muž, který má nepochybně potenciál předčít výkony svých rodičů. Je nesmírně kreativní, přemýšlí mimo rámec normálu, má ohromující nápady a je schopen o nich inteligentně konverzovat. Nicméně ve škole bojoval se čtením, protože je ve svém myšlenkovém a učebním procesu více vizuální.

Jeho starší bratr Addison je v obecném vzdělávání mimořádně nadaný. Je schopen přečíst pětisetstránkovou knihu za čtvrtinu času, než bych ji přečetl já, a její informace pak dokáže přesně zpracovat a citovat co četl.

Oba synové mají vše, aby to mohli v životě daleko dotáhnout, a já jsem na každého z nich velmi hrdý.

Když ještě oba dva chodili do školy, naučili jsme se s Lisou mít na každého z nich rozdílné očekávání. Vzpomínám si na to, jak měl Addison po mnoho semestrů na vysvědčení samé jedničky. Jen zřídka jsme mu při studiu museli pomáhat. Obvykle pilně pracoval, dokud se vše nenaučil, a potom při zkouškách exceloval. Byli jsme jím potěšeni.

V té době byl Alexandr na střední škole a my jsme s ním měli opravdu těžký čas. Často zapomínal udělat domácí úkoly a jeho úlohy které

dokončil byly podprůměrné. Na vysvědčení přinesl čtyřky a pětky. Tento semestr jsme s jeho výkonem nebyli vůbec potěšeni.

Po několika semestrech Alexandr obrátil a začal pilně pracovat. Nikdy nezapomenu na ten okamžik, když jsem otevřel jeho vysvědčení a namísto čtyřek a pětek jsem uviděl dvojky a trojky. Byli jsme tak potěšeni! I když se jeho známky nevyrovnaly Addisonovým, věděli jsme s Lisou, že pracoval usilovně. Znovu a znovu jsme ho chválili za jeho práci. A on věděl bez jakékoli pochybnosti, že jeho rodiče z něj mají radost. A nakonec se z něho díky usilovné práci stal jedničkař a dvojkař také.

Jiný semestr přinesl Addison domů jedničky a dvojky. My jsme radost neměli – ne proto, že nepřinesl samé jedničky, ale proto, že jsme si všimli, že se poslední dobou více zaměřil na kamarády a společenské události než na učení. I když měl stále lepší výsledky než Alexandr s jeho dvojkami a trojkami, věděli jsme, že ze sebe nevydal všechno. (Toto se stalo pouze jednou. Addison promoval s vysokým vyznamenáním a je stále ve všech oblastech života pilný pracovník.)

Jde o to, že Bůh od nás očekává, že budeme věrní v tom, co nám dal, a On nedává každému svému dítěti úplně stejně. Jak skvělé by bylo, kdyby věřící tuto pravdu skutečně pochopili! Je jasně ukázána na podobenství o talentech. Jeden služebník dostal pět talentů, druhý dva a třetí jeden. Písmo výslovně říká, že jsou nám svěřeny dary, „každému podle jeho schopností“ (Matouš 25,15). Stejně jako naši synové i každý služebník v podobenství měl rozdílné úrovně schopností. V této souvislosti nesmíme zapomínat na Pavlova slova:

„Kdo tě činí význačným? Co z toho, co máš, jsi nedostal od Boha?
A když jsi to dostal, jaktože se chlubíš, jako bys to nedostal darem?“
(1. Korintským 4,7 podle angl. př.).

Vždycky musíme dávat pozor na to, co jsme dostali od Boha. Schopnost psát, učit, kázat, zpívat, skládat hudbu, projektovat, řídit, organi-

zovat, vést, dobře jednat s lidmi atd. jsou dary, které dává Bůh. Jestliže na tuto skutečnost nebudu zapomínat, bude mě střežit od smrtící pasti pýchy a závisti – pýchy na to, že jsem lepší než ostatní, a závisti, když dychtím po tom, co má někdo jiný.

Vrátíme se k našemu podobenství o talentech. Muž, který dostal pět talentů, usilovně pracoval a nakonec jich měl deset. Muž se dvěma talenty pracoval stejně usilovně, avšak skončil jen se čtyřmi. I když první muž měl nakonec o šest talentů víc než ten druhý (tzn. měl mnohem větší úspěch), oba byli odměněni stejně. Můžete slyšet to potěšení v hlasu jejich pána:

„Jeho pán mu řekl: Dobře, otroku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi v radost svého pána“
(Matouš 25,21 nebo 23).

Všimněte si zvláštního odkazu – *verš 21 nebo 23*. Tyto dva verše jsou úplně stejné. Věřím, že to není náhoda. Bůh tím zdůrazňuje velmi důležitou věc: verš 21 je pro muže, který získal deset; verš 23 je pro muže, který skončil se čtyřmi, tj. s méně než polovinou toho, co měl ten první. Přesto měl jejich pán z obou úplně stejnou radost. Ježíš říká:

„Od každého, komu bylo hodně dáno, bude také hodně vyžádáno, a komu svěřili hodně, od toho budou žádat více“ (Lukáš 12,48).

Budete-li se srovnávat s obdivovaným vedoucím, se členem vaší rodiny nebo s přítelem, tak se mu možná nevyrovnáte. Je možné, že Bůh dal tomu člověku víc darů, víc schopnosti a více talentů než vám. Poslechněte si Pavlova slova:

Hovořím k vám z hluboké vděčnosti za vše, co mi Bůh daroval, a hlavně proto, že mám za vás zodpovědnost. Tak, jak žijete v čisté milosti, je

M Á T E N A T O !

důležité, abyste se nechovali tak, jako byste tuto milost přinášeli Bohu vy. Nikoliv, je to Bůh, kdo vám toto vše dává. Jediný správný způsob, jak můžeme sami sobě porozumět, je skrze poznání toho, jaký je Bůh a co pro nás dělá, a nikoli skrze to, jací jsme my a co pro Něho děláme. A tak je to s námi jako s rozmanitými údy lidského těla. Každý úd bere svůj význam od těla jako celku, a ne jinak. To tělo, o kterém hovoříme, je Kristovo tělo Jeho vyvoleného lidu. Každý z nás má svůj význam a svou funkci jako součást Jeho těla. Avšak jako useknutý prst nebo uříznutý palec bychom nebyli k ničemu, je to tak? Proto tedy, jestliže jsme byli začleněni do všech těchto úžasně stvořených a pozoruhodně fungujících částí Kristova těla, pojďme být těmi, kým jsme byli učiněni, aniž bychom se závistivě či povýšeně jeden s druhým srovnávali, nebo se snažili být něčím, čím vůbec nejsme. (Římanům 12,3 – 6; podle anglického překladu)

Bůh vás naprosto dokonale stvořil pro Boží království a máte obdarování a schopnost naplnit vaše specifické povolání. Proto s ohledem na to, co máme, nemůžeme srovnávat naše výsledky s ostatními. Avšak podle toho, co *uděláme* s tím, co jsme dostali, budeme jednou souzeni, a v tomto také buď přinášíme nebo nepřinášíme potěšení našemu nebeskému Otci.

Dovolte mi to říci ještě jinak. Kdyby ten služebník se dvěma talenty srovnal své dva dary s tím, kdo jich měl pět, neuspěl by. Oba služebníci však zdvojnásobili to, s čím začali. Byli stejně věrní v tom, co dostali, a stejně také potěšili svého pána.

PODOBNÉ PODOBENSTVÍ S ODLIŠNÝM DŮRAZEM

Nyní se podíváme na podobné podobenství, které však zdůrazňuje něco úplně odlišného. V podobenství o deseti hřivnách (viz Lukáš 19,11-26)

jedná Ježíš namísto třech služebníků s deseti. Každý z nich dostal jednu hřivnu. Hřivna tady nepředstavuje různé úrovně našeho povolání nebo zvláštních obdarování, jak tomu bylo s talenty. Znázorňuje milost, základní víru, Boží lásku a ostatní dary, které Bůh rovným dílem rozdává všem věřícím.

Vysvětlím vám to na příkladu. Jestliže Bůh výslovně někoho povolá, aby vedl zástupy lidí do Boží přítomnosti skrze chválu a uctívání, dá takovému člověku hudební nadání. Toto obdarování však půjde za hranici přirozené sféry, neboť díky němu budou věřící uváděni do Boží přítomnosti.

Upřímně se přiznávám, že já jsem toto obdarování nedostal. Pokaždé, když se pokusím před mou rodinou zpívat, je to katastrofa. Začnou se smát, odchází z pokoje nebo po mně žertem něco hodí – a oprávněně. Nebylo by ode mě tudíž moudré ucházet se v našem sboru o místo vedoucího chval. Obdarování, která mi Bůh svěřil, abych mohl naplnit to, k čemu mě povolal, se nacházejí v jiných oblastech, jako například kázání, psaní a vedení. Každý z nás máme obdarování, která odpovídají našim specifickým úkolům.

Nicméně v základních oblastech našeho života jsme všichni dostali rovným dílem. Písmo nám říká, že každý z nás má mysl Kristovu, Boží zbroj, jméno Ježíš, základní víru, Boží zaslíbení, Boží lásku – tento seznam může pokračovat dál a dál. Příběh o hřivnách se týká všech těchto darů. V tomto podobenství první služebník rozmnožil svou hřivnu desetkrát. Na soudu byl štědře odměněn a dostal autoritu nad deseti městy. Druhý služebník rozmnožil svou hřivnu pětkrát. Jeho odměna byla nižší, dostal autoritu nad pěti městy. Třetí svou hřivnu zakopal, byl přísně pokárán za svou lenost a nedostal žádnou odměnu.

Tato dvě podobenství odhalují, že Bůh nás v normálních životních situacích obdarovává rovnocenně (podobenství o deseti hřivnách), zatímco v oblastech specifických povolání nebo úkolů jsme vybaveni rozdílně (podobenství o talentech). Po zbytek této knihy se budu zabývat

MÁTE NA TO!

tím, co Bůh dal každému z nás rovným dílem. Tyto věci jsou však také důležitým základem pro to, abychom mohli úspěšně vykonávat i naše specifické úkoly.

Důležité: nikdy nemůžete dosáhnout svého plného potenciálu - žít výjimečný život - jestliže nebudete mít zjevení toho, o čem budu dále hovořit.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Jaká obdarování myslíte, že vám Bůh dal, abyste mohli vykonávat práci na Božím království?

Je něco, pokud to tak je, co vám zabraňuje, abyste mohli plně používat vaše obdarování a nadání pro šíření Božího království? Co to je?

6

Moc k potěšování

Možná se vám to bude zdát zbytečné, avšak stejně bych chtěl ještě jednou zdůraznit hlavní myšlenku předchozí kapitoly, protože jestliže vy i já tuto pravdu dokonale neuchopíme, budou naše životy pouze plné pochybností, frustrace a marného boje.

Vy i já máme vše potřebné pro to, abychom mohli dělat našemu nebeskému Otci velké potěšení. MSG říká: „Zázračně jsme dostali všechno, co vede k životu, který Boha těší“ (2.Petrův 1,3). CEV překládá tento verš takto:

„Máme všechno, co potřebujeme, abychom mohli žít život, který Boha těší. To *všechno nám bylo dáno skrze Jeho vlastní moc.*“

Vím, jaká je další otázka: „Co je tou *mocí*, kterou jsme zázračně dostali a která nás uschopňuje, abychom Boha potěšovali?“ Odpověď je: „Jeho milost.“

Milost. V poslední době se o milosti mnoho hovořilo, přesto ji tolik lidí plně nechápe. Milost je bezpochyby jednou z nejvíce důležitých, ne-li nejdůležitější pravdou Nové smlouvy, kterou by měl věřící uchopit, protože je úplným základem našeho *spasení* a *života* v Kristu.

Co se týče *spasení*, jsme samozřejmě zachráněni milostí. Spasení je ten největší dar, který kdy lidstvo dostalo. Vztah s Bohem nezískáme dodržováním Jeho zákonů, protože potom by bylo možné si spasení vysloužit a bylo by zasloužené. Milost je však nezasloužená Boží přízeň. Písmo nám říká:

„Neboť milostí (nezaslouženou Boží přízní) jste zachráněni (od soudu a stali se tak účastníky Kristova spasení) skrze víru; a ta záchrana není z vás (pro to, co děláte, z vašeho úsilí) - je to Boží dar; není na základě skutků (naplňování požadavků Zákona), aby se nikdo nechlubil. (Není založeno na lidském konání, takže na to nemůže být nikdo pyšný ani si za to brát slávu.) (Efezským 2,8; závorky přidány podle AMP).

Tímto je v kostce shrnuto evangelium. Milostí Ježíše Krista byly naše hříchy vymazány a navždy vzdáleny, jako je vzdálen východ od západu. Až budeme stát před soudnou stolicí a Bůh se zeptá, proč bychom měli vstoupit do Jeho království, určitě to nebude díky našemu dobrému chování, pravidelné účasti na shromážděních, usilovné práci, věrné službě ani žádnému jinému kladu z naší strany. Bůh nás přijme kvůli tomu, že před dvěma tisíci lety Ježíš na kříži prolil svou vlastní královskou krev, zemřel strašlivou smrtí a po třech dnech byl vzkříšen pro naši svobodu. On je tím Božím výkupným, zaplaceným proto, aby-chom mohli být vysvobozeni z otroctví. Nic jiného nás nemohlo osvobodit! Jestliže věříme Ježíšově oběti a podřídíme Mu svůj život jako Pánu, můžeme se s důvěrou postavit před Boha.

MILOST K ŽIVOTU

Jakou roli však milost hraje od té chvíle, kdy jsme přijali spasení, až do momentu, kdy budeme stát před naším Králem? Za prvé nesmíme nikdy zapomenout, že *milost k životu* je stále Boží přízní, kterou si nelze zasloužit. Toto se nezmění ani po té, co jsme vstoupili do vztahu s Bohem.

Mnoho lidí se naneštěstí dívá na svůj život v Kristu po svém obrácení skrze čočky zákona. Místo toho, aby se spoléhali na Boží milost,

že budou dostávat Jeho přízeň a požehnání, spoléhají na své vlastní úsilí a skutky. Pavel se zklamaně ptá: „To jste tak pošetilí? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?“ (Galatským 3,3; CEP).

Později to Pavel tomu samému sboru zdůrazňuje ještě ostřeji: „Zbavili jste se Krista, vy, kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně; vypadli jste z milosti“ (Galatským 5,4). Jestliže se snažíme držet si svou spravedlnost před Bohem dodržováním zákonů, pravidel a požadavků Starého zákona, riskujeme ztrátu našeho společenství s Kristem a výhody Jeho milosti! To je k vystřízlivění. Vždy si musíme připomínat, že milostí jsme spaseni a milostí také dále přijímáme výhody ze spasení.

Z tohoto důvodu píše Pavel v téměř všech svých dopisech: Milost Pána Ježíše Krista s vámi.“ Uvědomte si, že jeho dopisy byly napsány mužům a ženám, kteří už byli spaseni, nikoliv ztraceným lidem, kteří potřebovali milost ke *spasení*.

Apoštol Jan napsal věřícím: „Dává nám víc a víc milosti.“ (Jakubův 4,6; AMP). Jinými slovy, k dispozici je ještě víc milosti, než už máme!

Petr to staví ještě na jinou úroveň, když píše: „Milost a pokoj kéž se vám rozhojní v poznání Boha a Ježíše Krista, našeho Pána“ (2.Petrův 1,2). Tohle je ještě lepší zpráva: nejenže může být milost k našemu životu přidána, může být i rozmnožena! Jestliže apoštolové toužili po víc milosti a usilovně se za to modlili, musí to být klíčové pro náš každodenní život v Kristu také.

A proto pro náš život v Kristu platí, že milostí jsme nejen na začátku spaseni, ale milost nás také spasenými udržuje. Vím, že mnoho věřících bojuje s myšlenkami, že po té, co se vydali Ježíši Kristu, nadělali tolik špíny, že Bůh jim už asi jejich spasení vzal. Ale to není pravda! Bible nám říká:

„Jestliže své hříchy vyznáváme, On je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti“ (1.Janův 1,9).

Všimněte si, že tento verš neříká *většiny* nepravostí. Ježíšova krev očišťuje od *každé* nepravosti. Bůh nám odpouští všechno a očišťuje nás od všeho, co by nás oddělovalo od Jeho přítomnosti.

On je *věrný* a *spravedlivý*, aby nám odpustil a očistil nás. *Věrný* znamená pokaždé; *spravedlivý* znamená, že vždycky zůstane pravdivý v zaslíbeních Své smlouvy. Nikdy neřekne: „Odpustím jiným jejich nepravosti, ale tobě ne.“

Stále ještě nejste přesvědčeni? Myslíte si: Zhřešil jsem tolikrát, že už mi nemůže odpustit. Už jsem vyčerpal Jeho milosrdenství?

Ne, Písmo říká: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý – vždyť Jeho milosrdenství je věčné!“ (Žalm 136,1). Jeho milosrdenství je věčné a je nevyčerpatelné. Vždyť toto zaslíbení: „Jeho milosrdenství je věčné“ je jen v tomto žalmu šestadvacetkrát!

Jestliže bojujete s obrovitostí Božího odpuštění, jste v dobré společnosti. Dokonce i apoštol Petr měl problém to pochopit, protože jednoho dne přišel za Ježíšem s otázkou: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ (Matouš 18,21). Petr si myslel, že jeho „sedmkrát“ je šlechetné, protože Starý zákon stanovil „oko z oko“ (viz Exodus 21,23-24). Petr byl zvyklý, že lidé za své chyby, hříchy a přestoupení museli zaplatit.

Ježíšova odpověď ho šokovala: „Právím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesát krát sedmkrát“ (Matouš 18,22). To je čtyři sta devadesátkrát! Tím však Ježíš nenaznačoval, že odpuštění je omezeno tímto číslem, protože v Lukášově evangeliu říká: „Mějte se na pozoru. Zhřeší-li tvůj bratr, pokárej ho, a uzná-li svou vinu, odpusť mu. A zhřeší-li proti tobě sedmkrát za den a sedmkrát se k tobě obrátí se slovy: ‘Uznávám svou vinu, odpusť mi’, odpustíš mu“ (Lukáš 17,3-4).

Příkázání zní, že každý den máme až sedmkrát odpustit. Jestliže však někdo zhřeší sedmkrát denně po víc než sedmdesát dní, bude to víc než čtyři sta devadesátkrát. Takže kdybychom mohli zhřešit pouze čtyři sta devadesátkrát, aby nám bylo odpuštěno, řekl by Ježíš v Lukášově evan-

geliu „až čtyři sta devadesátkrát“. To ale neřekl. Řekl sedmkrát za den a neřekl, že to je strop. Když někdo hřeší po průměrných osmdesát let věku sedmkrát za den, dalo by to 204 400 krát! To je mnohem, mnohem víc než čtyři sta devadesátkrát.

Ježíš nám chce říct, že naše odpuštění má být nevyčerpatelné! A proč má být nevyčerpatelné? Protože má ukazovat, jak Bůh odpouští nám, a my máme příkaz: „Odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Efezským 4,32).

Takže máte-li prostě pocit, že jste už vyčerpali Boží odpuštění, nasloucháte tím jen svým pocitům případně lžím, které nejsou v souladu s Božím slovem. Jestliže zhřešíte, omluvíte se a činíte pokání (obráťte se jiným směrem, pozn. nakl.), pak je vám odpuštěno. A věc je uzavřena.

S touto dobrou zprávou vás však chci varovat, abyste se vyhnuli úmyslnému hřešení. Jestliže si řeknete: „Jsem spasen milostí, takže jsem krytý a nezáleží, jak žiju. Nemusím se ovládat a budu žít život zábavy a rozkoše“, rychle se zastavte, jste na nebezpečné půdě. Jste oklamáni! Neuražte se prosím, ale musíte si položit tuto otázku: „Jsem vůbec spasen?“ Pavel tuto věc řeší prohlášením: „Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm mohli ještě žít?“ (Římanům 6,1-2). Ve skutečnosti Pavel křesťany varuje:

„Je zřejmé, jaký život je výsledkem naší snahy stále si chodit svou vlastní cestou: opakovaný, levný sex bez lásky; zapáchající hromadění mentálního a emocionálního odpadu, horečnatá a neradostná honba za štěstím;... bezohledné soupeření; vše pohlcující a přesto nikdy neuspokojené chtíče; brutální nálady; neschopnost milovat nebo být milován; rozdělené domovy a rozbité životy; málomyslná honba za ničím; zvrácený zvyk odosobňování každého do rivala; nekontrolované a nekontrolovatelné závislosti... A tak bych mohl pokračovat.

Víte, že toto není poprvé, co vás varuji. Jestliže budete svou svobodu používat takovýmto způsobem, nebudete dědici Božího království“ (Galatským 5,19-21; MSG).

Je jasné, že skrze Boží milost máme svobodu. Tuto svobodu však nesmíme zneužívat k úmyslnému hříchu. Opravdově spasený člověk má Boží srdce a neříká si: „Kolik můžu hřešit, aby mi to ještě prošlo?“ Opravdově znovuzrozený věřící naopak říká: „Já nechci hřešit, poněvadž to zraňuje srdce Toho, který zemřel za mě i za všechny, které miluje.“ Ale říkám znovu, jestliže někdo zhřeší, i kdyby to bylo sedmkrát za den, a učiní opravdové pokání, Bůh mu odpustí.

MNOHEM VÍC NEŽ ODPUŠTĚNÍ

To je prostě úžasné – jsme spaseni a udržováni ve spasení díky milosti. Avšak je ještě mnohem víc! Milost je mnohem víc než jen odpuštění. Milost je Božím *zmocněním*. Proto můžeme žít tak, jako žil Ježíš.

Přečtěte si pozorně následující slova: „Kdo říká, že v Něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil On“ (1.Janův 2,6). Všimněte si, že apoštol neříká *měl by*, ale *musí*. My *musíme* žít tak, jako žil Ježíš! To není jen návrh nebo nějaký cíl; je to přesně to, co Bůh očekává. Dobrou zprávou je, že Bůh nikdy v Nové smlouvě nedá příkaz, aniž by také neposkytl moc k jeho dodržování. Proto my můžeme žít jako Ježíš skrze moc Jeho *milosti*.

Poslechněte si Pavlovo svědectví na toto téma: „Vy i sám Bůh jste svědky, jak jsme se svatě, spravedlivě a bezúhonně k vám věřícím chovali; a jak také víte, jednoho každého z vás jsme napomínali, povzbuzovali a zavazovali jako otec vlastní děti, abyste chodili, jak je *důstojné Boha*, který vás povolává do Svého království a slávy“ (1. Tesalonickým 2,10-12). Pavel přikazoval věřícím, aby chodili tak, jako chodil on, „*jak je důstojné Boha*“! A to je pro něho i pro nás možné skrze zmocnění Jeho milostí.

Je to právě tento aspekt milosti, který mnozí přehlíží, většinou proto, že o něm není vyučováno se stejným důrazem. Z tohoto důvodu mnozí věřící zápasí ve svém chození s Bohem, a proto nežijí výjimečný život.

Nejprve se pojďme podívat na význam slova *milost* v původním jazyce, v řečtině. Nejpoužívanějším řeckým slovem pro *milost* v Nové smlouvě je *charis*, které se tam objevuje zhruba sto padesátkrát. Nejobvyklejším významem slova *charis* je „přízeň, učiněná bez očekávání odplaty“. Je to naprosto bezplatné vyjádření Boží milující dobroty k nám. Je to zcela nezasloužená přízeň.

Vezmeme-li tuto počáteční definici *milosti* a spojíme ji s vybranými verši, které Pavel napsal ohledně spasení od hříchu a věčného zatracení v listech Efezským, Galatským, Římanům a dalších, dostaneme definici milosti, kterou zná většina křesťanů. Avšak toto pochopení zahrnuje pouze *motiv* a *výsledek* tohoto daru, ale nedefinuje nynější *povahu* milosti. Jinými slovy, ukazuje milost jako dar, který nás zachraňuje pro budoucí život, ale nedefinuje jeho moc pro život nynější.

ZACHRÁNĚN DÍKY PUŠCE

Rád bych vám ilustroval opravdový význam slova *milost* na alegorii o pušce. Pojďme se vrátit o několik set let zpátky, do roku 1717. O rok později byla vynalezena první střelná zbraň. Uprostřed oceánu ztroskotala loď a muž, kterému budeme říkat *Ostrovan*, uvázl jediný na opuštěném ostrově uprostřed oceánu.

Ve vnitrozemí ostrova převládá normální tropické počasí, avšak pobřeží je díky nějakým neobyčejným podmínkám neustále zahaleno hustou mlhou. Ostrov je mimo normální lodní trasy, a i kdyby se do jeho blízkosti zatoulala nějaká loď, nikdo by kvůli té mlze ostrov neviděl.

Ostrov má dostatek čerstvé vody a nějakou zvířenu, včetně vysoké zvěře a divočáků. Je tam hojně kokosových ořechů, ale ty visí na vysokých palmách.

Ostrovan se vyplavil už před sedmi dny a má obrovský hlad, protože všechny jeho pokusy vystopovat a ulovit zvíře ztroskotaly. Zkoušel vyrobit oštěpy z větví, avšak nedokázal je hodit tak silně, aby přecházející zvíře zranily. Přemýšlel, že si vyrobí veliký prak, ale nenašel žádný elastický materiál. Jako poslední možnost zkoušel jeleny a divočáky honit a házet po nich velké kameny, avšak zase bezvýsledně.

Ostrovan také zkusil vyšplhat na vysoké palmy a natrhat kokosové ořechy, ale vše, co z toho měl, byly zakrvácené nohy a pohmožděné dlaně – a ořechy žádné.

Aby toho nebylo málo, musí být tento osamělý trosečník neustále velmi ostražitý kvůli dalším obyvatelům ostrova – divokým a lstivým medvědům. Nikdy neví, jestli nejsou na blízku, a musí být stále ve střehu, poněvadž se zdá, že po něm jdou. S nadějí na záchranu našel obrovský balvan velikosti malého domku, na který by medvědi pravděpodobně nevyšplhali. Sestrojil si provizorní žebřík, vylezl na balvan a žebřík vytáhl za sebou. Ostrovan se teď cítí relativně v bezpečí, avšak zároveň uvězněný – po většinu dne a noci upoutaný na skále, aby byl chráněn před těmito hladovými predátory. Už není jen hladový, je také velice vyčerpaný z nedostatku pokojného spánku, neboť hrbatý povrch balvanu je na ležení velmi nepohodlný.

V této chvíli je tento nešťastný muž nesmírně vyčerpaný a frustrovaný, a co hůř, je beznadějný. Došlo mu, jak zoufalá je ve skutečnosti jeho situace: buď zemře hladu nebo roztrháním medvědem.

Náhle se však jakoby odnikud objeví muž. Je to cestovatel v čase z druhé poloviny dvacátého prvního století. Díky technickým vynálezům měl schopnost dívat se zpět do minulosti a viděl našeho Ostrovana. Pochopil, v jakém dilema se Ostrovan nacházel, a z lásky a soucitu shromáždil informace a vybavení potřebné k jeho záchraně a díky stroji času se dostává na ostrov, aby ho zachránil. Jeho jméno je Posel.

Posel oznámí nadšenému Ostrovanovi, že přesně za šedesát jedna dní připluje do blízkosti ostrova loď. Dále ho varuje, že to bude jeho jediná

šance dostat se domů, protože když pátral v čase, zjistil, že další loď popluje kolem ostrova až za několik desetiletí. Posel mu sdělí přesnou hodinu, kdy loď popluje, a vyrobí sluneční hodiny, aby Ostrovan věděl, kolik je hodin. „Až bude loď co nejbliž k ostrovu, uslyšíš zatroubení.“

Poté Posel otevře podivně vypadající pouzdro, které přinesl s sebou a které obsahuje neznámé věci. Jednou z nich je střelná zbraň, kterou Ostrovan samozřejmě nikdy před tím neviděl. Vůbec nechápe, co tahle sedmimilimetrová puška dokáže.

Posel mu nadšeně oznamuje: „Toto se nazývá puška a zachrání ti život!“

Chvilku počká, jak bude Ostrovan reagovat, a potom pokračuje: „Když se tahle zbraň nabije a stiskne se tato spoušť, způsobí velmi hlasitý zvuk.“ Posel sáhne do pouzdra a vytáhne další podivnou věc, náboj, vloží jej do komory, zamíří k nebi a stiskne spoušť. Ostrovan při *výstřelu* povyskočí.

„Zvuk této zbraně bude po vodě slyšet na míle daleko,“ říká Posel. „Když kapitán lodě uslyší *výstřel*, odváží se vjet do mlhy a objeví východní pobřeží tohoto ostrova. Měl bys pak vystřelit ještě několikrát, jakmile tu loď uvidíš. Objeví tě, vezmou na palubu a bezpečně tě odvezou domů.“

Ostrovan je u vytržení a zahrnuje Posla díky.

„Rádo se stalo,“ odpovídá Posel, „ale je toho víc, co musíš vědět. Tato zbraň nejenže dělá rámus, ale ta kulka vystřelí z hlavně vysokou rychlostí a dokáže zabít jakéhokoli medvěda, jelena nebo divočáka na tomto ostrově. Takže už nebudeš muset žít ve strachu, že tě zabije nějaký medvěd. A nejlepší ze všeho je, že budeš mít dostatek potravy, než loď přijede. Budeš mít dostatek jeleního a kančího masa, a navíc budeš schopen si jako doplněk stravy sestřelit kokosové ořechy ze stromů.“

Posel potom ukáže Ostrovanovi, jak pušku používat, a začnou trénovat. Potom, co několikrát vystřelí na různé cíle, se Ostrovan zlepšil v míření. „Máš to!“ usmívá se Posel a potom nadšeně pokračuje: „A je ještě víc!“

Zpátky na pláži vede Ostrovana do jeskyně s pískovou podlahou. Ostrovan ji objevil nedlouho po svém vyplavení na ostrov a moc toužil v ní spát, avšak obával se, že by ho v noci mohli napadnout medvědi.

Posel povídá: „Budeš moci zakrýt vchod do jeskyně jeleními kůže-
mi. Můžeš spát na měkkém písku, a až zabiješ pár medvědů, mohl bys
použít jejich kůže jako matraci a přikrývku. Za chladných nocí ti bude
teplo a jeskyně ti také poskytne přístřešek při prudkých deštích.“

Posel otevře pouzdro a ukáže zásobu nábojů. Jsou jich tam stovky.
„Munici používej moudře,“ varuje ho, „ale měl bys mít víc než dost na
těch šedesát jedna dní.“

Ostrovan je v tuto chvíli přemožen vděčností. Najednou ho však na-
padne důležitá myšlenka a opatrně se zeptá: „Posle, a co ti mám za tu
zbraň dát?“

Posel s úsměvem odpoví: „Vím, že nemáš peníze, takže si ji nemůžeš
koupit, a i kdybys měl, neudělal jsem to kvůli odplatě. Viděl jsem tě
díky stroji času a chtěl jsem ti pomoci. Tato zbraň není na prodej, prostě
si ji vezmi. Kromě toho mi ji pro tebe dal můj zaměstnavatel, velmi
bohatý muž v mém světě, který ve skutečnosti stroj času vlastní. Já jsem
měl to potěšení, že jsem ti jeho dar mohl doručit.“

„Ó děkuji, děkuji!“ Ostrovan je nesmírně vděčný a šokovaný zá-
jmem a štědrostí Posla i jeho zaměstnavatele. Přijímá zbraň a laskavý
cizinec během několika sekund zmizí. Ostrovan je zanechán se zbraní,
která mu zachrání život a zároveň mu pomůže pohodlně žít po zbývajících
dva měsíce na ostrově. Je zachráněn!

Jak už jste asi pochopili, Posel v této alegorii představuje služebníka
Ježíše Krista, který řekne Ostrovanovi o cestě ke spasení. Může to být
evangelista, pastor, člen rodiny, přítel nebo úplně cizí člověk. Poslův
zaměstnavatel představuje Pána, který vyslal Posla na záchranou misi.
Zbraň představuje Boží milost, Jeho nezasloužený dar. Záchrana před
strašlivou smrtí na ostrově přišla nikoliv díky Ostrovanově úsilí, nýbrž

skrze dar od Poslova zaměstnavatele. Zbývajících šedesát jedna dní na ostrově představuje Ostrovanův zbývající život zde na zemi a loď, která ho odveze, představuje jeho odchod z této země do nebe.

CHYBÍ JEDNA DŮLEŽITÁ SKUTEČNOST

Nyní vám tento příběh povím ještě jednou, ale změním v něm jeden důležitý prvek a uvidíte ten rozdíl.

V této druhé verzi se objeví Posel a oznámí Ostrovanovi, že mu ta zbraň zachrání život. Jako v předchozím příběhu řekne, že výstřel z pušky je jediný způsob, jak se může kapitán lodi dovědět, že za tou mlhou někdo je. Posel také namíří pušku k nebi a vystřelí, a potom nechá Ostrovana zbraň nabít a vystřelit do vzduchu několik ran. Stejně jako v první verzi je to jediná cesta k záchraně z ostrova.

Tentokrát však Posel opomene Ostrovanovi říct o tom, co puška ještě dokáže. Nevysvětlí mu, že kromě hlasitého výstřelu také vyjde z hlavně tvrdý ocelový náboj takovou rychlostí, že dokáže zabít zvíře a poskytnout tak potravu, ochranu a teplo. Posel mylně předpokládá, že Ostrovan ví, co puška dokáže. Zapomene, že tento trosečník žije v době před vynálezem střelné zbraně. Jako v prvním příběhu Ostrovan poděkuje Poslovi za dar a Posel se vrátí do své doby. Ostrovan zůstává; zná cestu k záchraně, avšak nemá informace, které potřebuje, aby mohl úspěšně přežít příštích šedesát jedna dní na ostrově.

V tomto příběhu však po Poslově náhlém zmizení Ostrovan zůstává se smíšenými pocity. Je šťastný, že ví o způsobu, jak se z ostrova dostat, ale také si uvědomuje, že ho čeká velký zápas. Co bude dalších šedesát jedna dní jíst? Může přežít tak dlouho bez potravy? Všechny jeho pokusy zabít jediné zvíře naprosto selhaly. Má nulovou šanci vyhnout se do příjezdu lodi vyhladovění nebo útoku medvědů a stále nemá místo, kde by se mohl v noci dobře vyspat, ani nemá žádnou ochranu před prudký-

mi dešti a chladnými nocemi. Zvládne to? Ostrovana přemáhá strach ze skutečnosti, že by nemusel ty dva měsíce do příjezdu lodi vydržet.

Znovu propadá zoufalství. Trosečník neví o potenciálu, který vlastní. Jak mohl ten laskavý muž, který mu poskytl cestu z ostrova, zapomenout dát mu potřebné informace, aby mohl zbývajíc čas na ostrově úspěšně přežít?

A nyní, kam tedy těmito dvěma verzemi jedné alegorie mířím? Mnohým z nás bylo řečeno, že milost je nezasloužený dar a že díky ni jsme dostali věčný život v nebi. Co však je v mnohých evangelikálních kruzích opomenuto, je porozumění tomu, jak milost poskytuje moc žít – *výjimečně* – úspěšný život, který Boha potěšuje, ještě *před odchodem na věčnost*. Shrnutí: Neoznámili jsme, co ta „zbraň“ dokáže ještě před příjezdem lodi. Kvůli tomuto nedostatku poznání o milosti, žije obrovské množství lidí relativně stejně, jako žili před spasením, a v mnoha oblastech svého života prohrávají.

BOŽÍ ZMOCNĚNÍ PRO ŽIVOT

Nyní se podíváme na slovo *milost* ještě jinak. Strongův řecký slovník objasňuje moc milosti (*charis*) tím, že ji definuje jako „vliv z nebe na srdce a jeho odraz v životě“. Všimněte si slov „odraz v životě“. Je zřejmé, že význam slova milost se neomezuje pouze na zaslíbení nebe. Z této definice by se mohlo zdát, že je vnější rozlišení mezi tím, kdo milost má a kdo ji nemá. Jinými slovy, milost se odráží nebo ji lze vidět na životě věřícího. Vidíme to v knize Skutků:

„Zpráva o nich se donesla k sluchu církve v Jeruzalémě, i vyslali Barnabáše, aby prošel až do Antiochie. Když tam přišel a uviděl tu *milost Boží*, zaradoval se a povzbuzoval všechny, aby s rozhodným srdcem zůstávali u Pána;“ (Skutky 11,22-23; kurzíva přidána).

Barnabáš uviděl vnější důkazy o Boží milosti na životech věřících, se kterými se setkal v Antiochii. Překlad NLT je ještě jasnější: „Když přijel a viděl tento důkaz...“ Milost Ježíše Krista byla uložena v jejich srdcích a Barnabáš mohl toho vidět důkaz – vnější odraz.

Zondervanova *Encyclopedia of Bible Words* říká: „Tato milost je dynamickou silou, která ovlivňuje naše postavení před Bohem tím, že nám uděluje spravedlnost. Milost ovlivňuje i naše zkušenosti. Milost vždycky znamená, že Bůh v nás způsobuje zmocnění, které nám umožňuje překonávat naši bezmocnost.“ Tato definice je jistě podpořena následujícím biblickým veršem z Nového Zákona:

„Protože přijímáme neotřesitelné království, mějme milost, skrze kterou můžeme přijatelně sloužit Bohu (Židům 12,28; NKJ).

Je nápadně jasné, že milost nám dává moc sloužit Bohu přijatelně. Amplified Bible slovo přijatelně rozšiřuje a říká: „Pojďme tedy nabídnout Bohu potěšující službu“. To, co bylo v naší vlastní síle nemožné, žít přijatelný a Bohu milý život, je nyní možné, a milost nás k tomu uschopňuje. Jsme zmocnění překonávat své nedostatky.

Řecké slovo „*charis*“, použité v Židům 12,28, se nachází i v Efezským 2,8: „Neboť milostí (*charis*) jste zachráněni skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar.“ Takže stejné řecké slovo, použité ve verši, který nejjasněji identifikuje náš dar spasení, je také použito ve verši, který nám ukazuje, že nás zmocňuje žít život, který bude nejen pro Boha přijatelný, ale který Ho bude také potěšovat.

Milost není jen Boží přízní, kterou si nelze zasloužit. Je také Boží zmocňující přítomností, která nám dává schopnost dělat to, co Ho nadchne. Milost nám dává moc přesáhnout naše vlastní schopnosti. Dává nám schopnost žít výjimečně!

Mně se to zdá vzrušující! Nejenže nás Bůh zachránil; On nás také zmocnil k tomu, abychom v tomto světě mohli žít úspěšný život. On

VÝJIMEČNÝ

nechtěl děti, které by měly titul spravedlnosti, ale neměly schopnost překonávat hříchy a slabosti, které nás polapily jako první. Ne, On stvořil spasení jako kompletní celek – triumfální život v tomto světě, stejně jako i v tom budoucím.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Přemýšleli jste někdy o tom, že jste možná vypadli z Boží milosti? Proč je taková myšlenka tak špatná a nebezpečná?

Jaká část alegorie o Poslovi nejvíce napomáhá vašemu pochopení milosti?

Milost a pravda

Apoštol Petr ve své poslední epištole záměrně zdůrazňuje jednu věc, která dlouho dobu unikala mé pozornosti. Četl jsem tento list mnohokrát, avšak nikdy jsem si jeho záměrné strategie nevšiml. Poslechněte si, co říká:

„Proto vám hodlám tyto věci stále *připomínat*, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v přítomné pravdě“ (2. Petrův 1,12).

Všimněte si slova *připomínat*. Petr poznamenal, že jeho čtenáři již slyšeli to, o čem jim píše, a že pevně stojí v pravdě, avšak trval na tom, že jim to bude stále *připomínat*. V dalším verši to říká znovu: „Považuji však za správné probouzet vás tím, že je *připomínám*, dokud jsem v tomto stanu svého těla“ (verš 13). Prohlašuje, že je tím nikdy nepřestane otravovat!

A Petr s „připomínáním“ ještě neskončil:

„Vynasnažím se, abyste si mohli i po mém odchodu toto všechno pokaždé *připomínat*.“ (verš 15).

Znovu to slovo *připomínat*! Petr tady prohlašuje, že zajistí, aby si mohli vždycky – ano, vždycky – *připomínat* to, co jim právě napsal, dokonce i po jeho odchodu z tohoto světa. NLT překládá: „Budu usilovně pracovat na tom, aby vám tyto věci byly jasné.“

Toho dne jsem si mnohem silněji uvědomil důležitost psaného Boží-

ho Slova. Zdá se, že mnoho dnešních kázání postrádá zjevení a pochopení Písma. Znáám spousty současných křesťanských knih, které obsahují jen málo vzhledu do Bible. Když čtu spisy raných církevních otců, vidím v nich nesčetné odkazy na psané Boží slovo – stovky, někdy dokonce tisíce poznámek vetkaných do jejich textů. Jeden z raných otců, Klement z Alexandrie, žil přibližně v letech 150 – 215 po Kr. Byl vedoucím sboru v Alexandrii v Egyptě a měl na starosti školu pro nově uvěřivší. Josh McDowell ve své knize *„Evidence která vyžaduje rozsudek“* (*Evidence That Demands a Verdict*) upozorňuje na jednu ohromující skutečnost: Ve svých spisech použil Klement na 2 400 citací ze všech knih Nové smlouvy, kromě třech. Proč je tedy takový kontrast v důraze na Písmo mezi několika prvními stoletími a nyní? Poněvadž ranní otcové znali důležitost připomínání Božího slova.

Devatenáct let svého života jsem byl členem denominace, ve které mě učili, jak se modlit k mrtvým, zapalovat svíčky proto, aby se lidé dostali rychleji z očiště, věřit, že Marie je osoba, za kterou máme jít, abychom dostali od Ježíše příznivou odpověď na naše modlitby, a mnoho jiných podivných věcí, které v Bibli nelze najít. Když jsem chodil do této církve, cítil jsem lítost s těmi, kdo chodili do jiných denominací, protože my jsme měli tu pravdu a oni ne.

Kdybych v té době zemřel, nešel bych do nebe, protože jsem nerozuměl spasení. Krátce potom, co jsem přijal Ježíše Krista jako svého Pána, jsem si uvědomil, že jsem mnoho falzifikátů považoval za pravdy. Byl jsem mylně vyučován a také veden. Postavil jsem svůj život na tom, co lidé vyučovali podle svých vlastních dojmů, místo aby se jednoduše drželi toho, co Bůh říká ve Svém Slově. Myslíte si, že se moje bývalá denominace od určitých pravd Písma odklonila náhle? Určitě ne. Všechny člověkem vytvořené doktríny obvykle začínají postupným odbočováním, které nakonec skončí daleko od pravdy.

Nedlouho po tom, co jsem přijal Ježíše a byl jsem vysvobozen z bludu, mě uchvátil tento verš:

„Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem (dáno dle Jeho vnuknutí) a je užitečné k učení, k pokárání a usvědčování z hříchu, k napravování chyb a cvičení v poslušnosti, [a] k výchově ve spravedlnosti (svatému životu, podřízení se Boží vůli v myšlení, záměru a skutcích)“ (2.Timoteovi 3,16 podle angl. př. AMP).

Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem. Poslechněte si znovu tato slova: „Veškeré Písmo“ - nejenom některé myšlenky z Písma, nejenom některé části Písma, ale *celé* Písmo je inspirované Bohem.

Brzy poté jsem objevil, že Ježíš řekl: „Nebe a země pominou, ale Má slova nepominou“ (Marek 13,31). Proč mohou nebe i země pominout, ale „jediné nejmenší písmenko ani jedna čárka“ Jeho slova ne (Matouš 5,18)? Protože „Svým mocným slovem udržuje svět pohromadě“ (Židům 1,3 CEV).

Bůh si dal velmi záležet na tom, aby se Jeho slovo k nám dostalo, tak proč je my bereme na lehkou váhu a nedáváme na ně větší důraz? Proč se snažíme Jeho neomylné Slovo překroutit tak, aby potvrzovalo náš styl života či společenskou vrstvu nebo na ně pasovalo, místo toho, abychom mu dovolili tvarovat naše životy?

To je, proč Petr říká: „Znovu vám to budu připomínat, budu vám to stále připomínat, dokud budu živ, a znovu si to budete připomínat, až odejdu z tohoto světa.“ Když se nad jeho slovy zamyslíte, uvědomíte se důležitost Písma, zvláště toho, co napsal před tímto prohlášením.

Pojďme zůstat s psaným Božím slovem. Je nepomíjející, věčné a nikdy jej nelze upravit ani změnit. Je to skála, na které máme pevně stát a postavit na ní naše životy.

Znovu vám tedy připomenu, co Petr napsal. Už jsem sice tyto verše citoval, ale je zajímavé, že jsou to specifická slova, která Petr nikdy nepřestal prvním křesťanům připomínat. Takže dávejme dobrý pozor:

„Máme vše, co potřebujeme k tomu, abychom žili život, který Boha

potěšuje. Bylo nám to vše dáno skrze Boží moc.... Proto vám hodlám tyto věci stále připomínat,... Považuji to za správné,, připomínat vám to, dokud neopustím toto tělo... Vynasnažím se, abyste si každý z vás i po mém odchodu toto všechno zapamatovali (2. Petrův 1,3; 12-13; 15 podle angl. př. CEV).

Je důležité, abychom to, co napsal, uchovávali ve své mysli, a pevně tomu věřili. Kdybychom tuto pravdu ztratili, bylo by to pro náš život v Kristu zhoubné. Toto nám musí být naprosto jasné, než budeme pokračovat. Znovu opakuji, už máte vše, co potřebujete, abyste mohli žít život, který Boha potěšuje. Bylo vám to dáno skrze Jeho moc, a tou mocí není nic jiného než Boží úžasná milost!

HLAVNÍ ROZDÍL

Celá staletí před tím, než Ježíš přišel na zem, zemřel na kříži a vstal z mrtvých, mohli lidé, kteří po tom toužili, mít vztah s Bohem, jenom skrze Zákon. Hlavním záměrem Zákona, který Bůh dal skrze Mojžíše, bylo dokázat mužům a ženám, že ze svých vlastních sil nikdy nebudou schopni Boha potěšovat. Zákon odhalil slabosti a nedostatky lidstva.

Co však Zákon nedokázal, totiž uschopnit nás k životu, který Boha potěšuje, je pro nás nyní možné skrze Jeho milost. Vzpomeňte si, že nám je jasně řečeno: „Kdo říká, že v Něm zůstává, musí sám také žít tak, jak žil On“ (1. Janův 2,6). Je to příkaz, nikoliv návrh nebo důrazné doporučení. A my jej můžeme naplnit jen a jen skrze milost. Ve svém evangeliu Jan píše:

„Z Jeho plnosti jsme my všichni dostali milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista“ (Jan 1,16-17).

V těchto dvou verších je toho tolik obsaženo, že je musím pečlivě rozebrat. Prosím, vydržte se mnou několik dalších stran – to drahocenné poznání, které z nich získáme, stojí za to. První věta říká:

„Z Jeho plnosti jsme my všichni dostali.“

Na chvíli se zastavte a nechte význam těchto slov vsáknout. Zaměřte se na slova „z Jeho plnosti“. Dostali jsme *úplnost* Ježíše Krista! Nikoliv plnost premiéra, prezidenta, celebrity, rockové hvězdy, velkého atleta nebo vědce, ale celou obsáhlost samotného Ježíše Krista. Jestliže tohle skutečně slyšíte, už nikdy nebudete žádnému muži ani ženě závidět. *Máte v sobě celou přirozenost Ježíše Krista!*

Podívejme se znovu na Petrova slova:

„Máme všechno, co potřebujeme k tomu, abychom žili život který potěšuje Boha Toto vše nám bylo dáno skrze samotnou Boží moc (milost)..... Bůh udělal velká a mocná zaslíbení,, abyste se skrze ně stali účastníky Boží *přirozenosti*... (2. Petrův 1,3-4 podle angl. př.).

Jeho přirozenosti! Můžeme být účastníky *Boží přirozenosti*“.

Jak úžasný, téměř nepochopitelný dar – Jeho „*Božská přirozenost*“. Slovo *přirozenost* je definováno jako „vrozené nebo základní vlastnosti nebo charakter osoby.“ Přečtěte si, co ještě Petr píše:

„Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného *semene*, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a na věčnost zůstávající slovo Boží“ (1. Petrův 1,23; kurzíva přidána).

Semeno má všechny vrozené vlastnosti své matečné rostliny – je to opravdová rostlina ve skořápce, stvořená podle obrazu toho, kdo ji utvořil. Podle Petra to semeno, které bylo do vás zaseto, je Boží slovo.

Je důležité si zapamatovat, že Ježíš Kristus je živé Boží slovo. Je nazýván „tím Slovem“. Jan o Něm píše: „Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo bylo Bůh... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,1;14). V 1. listu Janově je nazýván „Slovem života“.

A autor listu Židům zase prohlašuje:

„Neboť slovo Boží je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje srdce. A žádné stvoření není před Ním skryté; vše je nahé a odkryté *před očima* Toho, *Jemuž* se budeme zodpovídat“ (Židům 4,12-13).

Kdybyste napsali tyto verše při hodině mateřského jazyka, váš učitel by vám to označil za chybné. Správně by se mělo totiž napsat: „vše je nahé a odkryté před očima toho, *čemu* (ne *Jemuž*) se budeme zodpovídat.“ Avšak tak to v listu Židům napsané není. Písmo výslovně prohlašuje: „Jeho oči“. Ježíš je živé Boží slovo.

Tím semenem, které bylo do vás zaseto a skrze které jste byli znovu stvoření, není nikdo jiný než sám Kristus. Toto semeno je neporušitelné. My jsme v Kristu, On je v nás a my máme plnost Jeho přirozenosti. To semeno, které bylo do nás zaseto, když jsme se znovuzrodili, obsahuje vše, co dělá Krista tím, kým je. To je úžasné! V tomto světě máme úplnost Jeho přirozenosti! Už vám tahle skutečnost došla?

Jan to říká následovně: „jaký je On, takoví jsme i my v tomto světě“ (1. Janův 4,17). Tolik věřících si myslí, že jednou, v nebi, budeme takoví, jaký je On, ale teď na zemi jsme jen zápasící hříšníci, kterým bylo odpuštěno. To je však obrovitá lež, která lidi udržuje ve spoutanosti a anuluje moc Jeho milosti v jejich životech.

I přesto, že je tato pravda tak úžasná, dává plný smysl. Bible nám říká, že jsme jeho potomky: „Milovaní, *nyní* jsme děti Boží; (1.Ja-

nův 3,2). Nikoliv v budoucnosti, ale *nyní*. Jestliže jsme *nyní* narozeni z Boha, *nyní* jsme Jeho děti nebo potomstvo, potom je logické, že už *nyní* máme Jeho hlavní vlastnosti. Stejně jako kuň nemůže porodit červa ani lev lišku, tak i my, jestliže jsme narozeni ze samotného Boha, nemůžeme vlastnit špatné vrozené vlastnosti. Jeho přirozenost je nyní v nás.

A je to ještě lepší! Jestliže Mu to dovolíme, bude žít skrze nás! Jak dále uvidíme, to je ta moc Jeho milosti. Matka lvice nemůže žít skrze život svého lvíčete, avšak Kristus v nás žije. Pavel píše: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Galatským 2,20). A opět: „Neboť jste zemřeli a váš život je ukryt s Kristem v Bohu“ (Koloským 3,3). Jak dokonalé spasení nám Bůh dal!

Nyní pojďme pokračovat v podrobném studiu toho, co píše apoštol Jan:

Z Jeho plnosti jsme my všichni dostali milost za milostí“ (Jan 1,16).

Tady je to, co dnes tolik věřících kvůli neúplnému vyučování postrádá: Jan spojuje přijímání plnosti Božího charakteru s milostí. Je to nezasloužený dar – dar, který nás nejen zachránil od věčného zatracení, ale dal nám také Jeho charakterové vlastnosti. Oba aspekty milosti jsou stejně opravdové a dostali jsme je v tu chvíli, kdy jsme byli spaseni.

Všimněte si, že Jan používá frázi „milost za milostí“. Mám přítele Řeka, který žije v Aténách. Je to služebník, který nejenže mluví řecky jako svou mateřštinou, ale také studoval starou řečtinu. Řekl mi, že apoštol ve skutečnosti napsal, že Bůh nám dal „nejbohatší hojnost milosti“. Opravdu!

Často jsem si myslel: To by bylo fakt prima, kdyby nás Bůh stvořil jako jednoho z Jeho andělů nebo nás nechal jako hříšníky – ale omilostněné hříšníky, kteří by s Ním strávili věčnost. Jakákoliv z těchto možností by byla bývala mnohem lepší než to, z čeho jsme vyšli. Jenže On nám nejen odpustil, ale dokonce nás učinil Svými syny a dcerami

a vložil do nás Svou Božskou a dokonalou přirozenost. Taková nezasloužená milost je výjimečná!

To je důvod, proč věřím, že Jan použil výraz „nejbohatší hojnost milosti“. Žil pod Mojžišovým zákonem a znal jeho omezení. Věděl, že zákon nemá moc změnit jeho přirozenost; zákon jenom odhaloval jeho slabosti a nedostatky. Věděl, že zákon ho může jen udržovat v určitých mezích, avšak nemůže změnit jeho vnitřního člověka. Proto hned po svém prohlášení o přijetí Ježíšovy přirozenosti skrze milost pokračoval skutečností, že zákon byl dán skrze Mojžíše, avšak milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. Podívejte se na jeho slova ještě jednou:

„Z jeho plnosti jsme my všichni dostali milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista“ (Jan 1,16-17).

Pojďme se na ten rozdíl podívat podrobněji:

JEŽÍŠOVA SROVNÁNÍ

Abychom mohli pochopit plnou důležitost milosti, podíváme se na srovnání, která Ježíš používá v Matoušovi, 5. kapitole, kde opakovaně říká:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům... Já vám však pravím...“
(verš 21-22)

„Slyšeli jste, že bylo řečeno... Já však vám pravím,... (verše 27-28)

„Také bylo řečeno... Ale já vám pravím, ... (verše 31-32)

„Dále jste slyšeli, že bylo řečeno předkům... Já však vám pravím...
(verše 33-34)

„Slyšeli jste, že bylo řečeno... Já však vám pravím,...
(verše 38-39)

„Slyšeli jste, že bylo řečeno... Já však vám pravím...
(verše 43-44)

Ježíš staví proti sobě život pod zákonem (život dříve, než do nás byla vložena Jeho přirozenost) a život pod zmocňující milostí. Cituje požadavky Mojžíšova zákona slovy jako: „Slyšeli jste, že bylo řečeno...,“ a potom přináší Jeho cestu – *pravdu* – pod zmocňující milostí slovy: „Já však vám pravím...“.

Ježíš tady ukazuje na tu dimenzi milosti, která do nás vloží Boží schopnosti a osvobodí nás od bezmocných pravidel Zákona. To první bylo jen vnějším omezením, kdežto to druhé je odrazem vnitřní proměny.

Často slyším služebníky a jiné věřící, jak nařikají nad tvrdými požadavky zákona a jak se jim potom uleví, když si uvědomí, že jsou pod milostí a nikoli pod tak přísnou disciplínou. Já mám také obrovskou radost, že už nejsem pod zákonem, avšak neznamená to, že by ke mně Bůh byl nyní shovívavější. Právě naopak – pravdou je, že Jeho očekávání jsou pod zmocňující milostí vyšší! A pojďme pátrat ještě hlouběji:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno předkům: ‘Nebudeš vraždit.’ Kdo by zavraždil, propadne soudu. Já vám však pravím, že každý, kdo se hněvá na svého bratra bez příčiny, propadne soudu. Kdo by řekl svému bratru: ‘Hlupáku’, propadne veleradě. Kdo by řekl: ‘Blázne’, propadne ohnivě Gehenně“ (Matouš 5,21-22; kurzíva přidána).

Ježíš řekl, jestliže někoho popadne takový vztek, že nazve svého bratra bláznem, propadne ohnivému peklu. Slovo *blázen* znamená „bezbožník“ („Blázen si v srdci říká: Bůh není.“ - Žalm 14,1). Nazvat bratra bláznem bylo vážné obvinění. Takovou věc by řekl jen člověk, jehož hněv by už přešel v nenávist.

Ve Starém zákoně byste byli vinni vraždou, pokud byste někomu vzali fyzický život. Nyní Bůh, pod zmocňující milostí, zjevuje Svůj skutečný standard – *pravdu* – takovou jaká byla vždy, ne jen omezení pro slabost našeho srdce. Bůh zjevuje, že v Jeho očích je nenávidět svého bratra rovno vraždě! Stejná myšlenka se objevuje i v 1. listu Janově 3,15: „Každý, kdo nenávidí svého bratra, je vrah; a víte, že žádný vrah nemá život věčný, který by v něm přebýval.“

Bez obalu řečeno, pod zákonem jste byl označen za vraha v případě, že jste někomu vrazil nůž do žeber. Nyní, v době Nové smlouvy, kdy máme zmocňující milost, když odmítnete odpustit nebo máte vůči někomu vzteklou zaujatost nebo jakoukoli jinou formu nenávisti, je to důkazem, že ve vás nepřebývá Boží věčný život. Jste vrah! Taková je *pravda*.

V dnešní době vidí kvůli způsobu vyučování a nepochopení mnoho křesťanů milost jako „Velkou příkrývku“. Co myslím slovy „Velká příkrývka“? Slyšeli jste někdy někoho říkat: „Já vím, že nežiji tak, jak bych měl, ale díky Bohu za Jeho milost!“ Tohle je však naprostý opak toho, jak o *milosti* učí Nová Smlouva. Ano, milost příkrývá, avšak navíc také ovlivňuje naše srdce zhůry a na našem životě se pak odráží její moc. Dává nám schopnost žít v *pravdě*.

Takže se ptám, popisuje Ježíš milost jako „Velkou příkrývku“ nebo ji zjevuje jako moc Jeho přirozenosti, která nás uschopňuje žít život, který potěšuje Boha Otce?

Pojďme teď prozkoumat jiné srovnání:

„*Slyšeli jste, že bylo řečeno: 'Nezcizoložíš.'* Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu tak, aby po ní zatoužil, již s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Matouš 5,27-28).

Podle Staré smlouvy byl člověk vinen, jestliže skutečně fyzicky zcizoložil. V Nové smlouvě však Ježíš učí, že muž bude označen za cizoložníka, jestliže se na ženu podívá tak, že s ní bude chtít mít pohlavní

styk. Jednoduše řečeno, pod zákonem byste to museli skutečně udělat; pod Novou smlouvou milosti stačí, abyste to udělat *chtěli*! Souhlasí tento přísnější význam cizoložství s tím, jak v Americe milost vyučujeme a žijeme? Nechali jsme se ošálit „Velkou příkrývkou“ nebo rozumíme milosti jako Bohem dané schopnosti žít tak, jako žil Ježíš?

MILOST A PRAVDA

Než se pustíme do dalšího srovnání Staré a Nové smlouvy, podíváme se ještě jednou na Jana 1,16-17:

„Z jeho plnosti jsme my všichni dostali milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, *milost a pravda* se stala skrze Ježíše Krista.“

Skutečností je, že *pravda* přišla s milostí. Proč toto Jan zdůrazňuje? Proč není pravda přiřazena i k zákonu? Tady nacházíme další důležitý klíč k těmto námi zkoumaným dvěma veršům; a ten klíč je v následujícím srovnání:

Ježíš říká: „*Také bylo řečeno: 'Kdo propustí svou ženu, ať jí dá rozlukový list.' Ale já vám pravím,* (Matouš 5,31-32). Pro Jeho odpověď půjdu trochu dál do knihy Matouše, kde to objasňuje více do hloubky. Vedoucí přišli za Ježíšem a zeptali se Ho, zda je dovoleno, aby muž propustil svou ženu z jakéhokoli důvodu. Ježíš jim odpověděl:

„Nečetli jste, že Ten, který stvořil člověka od počátku, učinil je jako muže a ženu? A řekl: 'Proto opustí člověk otce i matku a přilne ke své ženě, a ti dva budou jedno tělo', takže již nejsou dva, ale jedno tělo. Co tedy Bůh spojil, ať člověk neodděluje!“ (Matouš 19,4-6).

Farizeové Mu na to řekli: „Proč tedy Mojžíš nařídil dát ženě rozlukový list a propustit ji?“ (verš 7). Poslechněte si, co Ježíš odpověděl:

„Pro *tvrdost vašich srdcí* vám *Mojžíš* dovolil propustit vaše ženy, od počátku však tomu tak nebylo. *Pravím vám*, že kdo by propustil svou ženu, pokud by to nebylo na základě smilstva, a oženil se s jinou, cizoloží; a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží“ (verše 8-9) .

Všimněte si Jeho slov: „od počátku však tomu tak nebylo“. Ježíš oznamuje pravdu, a ta se nikdy nemění. Je stejná včera, dnes i navěky. Avšak když jejich srdce nebyla pod omezeními zákona ještě naplněna Boží přirozeností, nebyli schopni žít v pravdě ani v této oblasti, ani v těch ostatních. Proto Bůh dovolil Mojžíšovi, aby napsal určité věci, které nebyly tím Božím „nejlepším“.

Avšak jakmile milost přišla, jakmile byla Boží dokonalá přirozenost do nás vložena, a jakmile byla naše zatvrzelá srdce nahrazena semenem Božích vrozených vlastností, my nyní máme schopnost žít tak, jak mělo podle Božího plánu lidstvo žít od samého počátku – výjimečně. Nyní můžeme žít tento život jako synové a dcery Boží, podle Jeho obrazu, Jeho podoby, a skrze milost mít Jeho schopnosti!

Pod zákonem byste se se svou ženou mohli rozvést i z jiných důvodů než jen kvůli sexuální nečistotě. Avšak pod milostí se znovu stává skutečností *pravda*, která byla od počátku Boží touhou. *Milost a pravda* se setkávají, aby muži i ženy mohli žít a být světlem pro tuto nečestnou a zvrácenou generaci. Máme v sobě Boží přirozenost; můžeme tedy žít způsobem, který Jeho potěšuje.

PŘÍSAHY NAHRAZENY ČESTNOSTÍ

Následující srovnání dále objasňuje spojení milosti a pravdy. Ježíš říká:

„Dále jste slyšeli, že bylo řečeno předkům: ‘Nebudeš křivě přísahat, ale splníš Pánu své přísahy.’ Já však vám pravím, abyste nepřísahali

vůbec;... Ať je tedy vaše slovo `ano, ano´ - `ne, ne´; co je nad to, je ze Zlého. (podle angl. překladu: Jestliže svůj slib musíte posílit přísahou, je to důkazem, že něco je špatně.) (Matouš 5,33-34. 37).

Když někdo pod zákonem chtěl ukázat, že to, co řekl, chce opravdu udělat, složil přísahu nebo slavnostní slib. I tady Bůh řekl Mojžíšovi, aby to takto zapsal, poněvadž muži a ženy neměli Kristovu přirozenost a jejich srdce byla tvrdá. Znovu byla skrze zákon udělána omezení, v tomto případě proto, aby bylo možné odlišit opravdové závazky od těch, které nebyly míněny vážně.

Avšak nyní, když jsme pod milostí a máme přirozenost Ježíše Krista, jsme schopni neustále žít v *pravdě*. Máme nyní vrozenou čestnost a pozitivost. Jsme uschopněni být muži a ženami, kteří jsou stejně jako Bůh schopni říkat, co si myslí, a myslet vážně to, co říkají a schopni žít čestně podle svých slov, neboť jejich srdce byla skrze Jeho neporušitelné semeno obnovena a očištěna. Proto je nám řečeno: „Napodobujte tedy Boha jako milované děti“ (Efezským 5,1).

Člověk, který nežije čestně, popírá Boží přirozenost, kterou má vloženu do svého nitra. Jak by mohl někdo, kdo dostal tak neuvěřitelnou milost, chtít žít opačně než je Jeho charakter? U člověka, který neustále vykazuje nedostatek čestnosti, je sporné, dokonce nejisté, byl-li doopravdy spasen milostí, neboť jeho ovoce ukazuje, že nemá Boží přirozenost. Ježíš to jasně říká: „A tak je poznáte po jejich ovoci.“ (Matouš 7,20). Takto můžeme poznat člověka, který je opravdu spasen milostí.

Nyní se pustím do posledního srovnání, které Ježíš v této kapitole řekl. Tentokrát je budu citovat podle MSG, protože je tady krásně ukázána pravda:

„Znáte staré přikázání: „Miluj bližního svého“ a jeho nepsaného druhu: „Nenávid' svého nepřítele.“ Já s tím nesouhlasím. Já vám říkám: Milujte své nepřátele. Ať díky nim ukážete to nejlepší, nikoliv

to nejhorší, co ve vás je. Jestliže ti někdo ztěžuje život, zahrň ho modlitbami, *protože tak jednáš ze svého pravého já, z toho já, které stvořil Bůh*. Bůh to dělá také tak. Dává to nejlepší – slunce, aby hřálo, a déšť, aby zaléval – každému bez ohledu na to, je-li dobrý nebo špatný, milý nebo zlý“ (Matouš 5,43-45 MSG).

V tomto srovnání je klíčovým prohlášení „protože tak jednáš ze svého pravého já, z toho já, které stvořil Bůh.“ Naše pravé já po novém narození, kdy jsme dostali milost za milostí, zahrnuje přirozenost a charakteristiky samotného Boha. Musím to zopakovat: Nejsme jen omilostněnými hříšníky. Jsme synové a dcery Boží a vlastníme Jeho přirozenost a jsme vybízeni k tomu, abychom byli Jeho napodobiteli (imitátory).

Nakonec Ježíš završí svá srovnání a nařízení prohlášením:

„Buďte tedy *dokonalí*, jako je *dokonalý* váš nebeský Otec.“
(Matouš 5,48)

Máme být *dokonalí*, jako je dokonalý Bůh Otec! Dříve jsem zrakem přejížděl to slovo *dokonalí* a snažil se sám sebe přesvědčit, že Ježíš tady před nás postavil cíl, kterého jsme určitě nemohli dosáhnout; měli jsme dělat pouze to nejlepší, co dokážeme.

Později jsem si myslel: „*No, možná říká, že takoví budeme, až se dostaneme do nebe.*“ To se mi zdálo lepší, protože představa, že bychom se měli snažit být charakterově stejně dokonalí jako Bůh, se zdála příliš fantastická a nepochopitelná.

Když však pravdivě prozkoumáme, co Ježíš říká, je to úžasné. Řecké slovo pro *dokonalý* je zde *teleios*. Joseph H. Thayer toto slovo definuje jako „uzavřeno, dokončeno; nezbývá nic dalšího k úplnosti; dokonalé.“ Amplified Bible tuto definici vysvětluje: „Vy proto musíte být dokonalí (růst do dokonalé zralosti ve zbožnosti, v myšlení a charakteru, dosáhnout správné úrovně ctnosti a čestnosti), jako je dokonalý váš nebeský Otec.“

Všimněte si slov „musíte být“. Není tam napsáno „měli byste být“. V Písmu jsou jak „měli byste být“ tak i „musíte být“. Je moudré, abychom znali a uposlechlí „měli byste být“. Je pošetilé, abychom brali „musíte být“ na lehkou váhu.

Když prozkoumáme jiné překlady Bible, nenajdeme nic jiného. Nemůžeme přehlížet Jeho nařízení. Znovu opakuji, není to návrh, doporučení ani nedosažitelný cíl. Je to příkaz.

Proto Pavel píše: „Zjevila se totiž Boží milost, která přináší záchranu všem lidem a vychovává nás, abychom se odřekli bezbožnosti a světských žádostí a rozvážně, spravedlivě a zbožně žili v tomto věku“ (Titovi 2,11-12).

Milost nám nejen prikazuje, ale také nás zmocňuje k tomu, abychom žili nad náš lidský potenciál – výjimečně. Znovuzrodili jsme se, jsme zbrusu noví lidé, jsme Boží synové a dcery.

PROČ MÍJÍME CÍL?

Připravoval jsem se na jednu mezinárodní televizní talk-show, kde jsem měl být hostem. Když jsem se před programem modlil ve svém hotelovém pokoji, volal jsem k Bohu a ptal jsem se Ho, proč je v církvi tak obrovský morální úpadek. „Bože, proč tolik lidí, dokonce vedoucích, upadá do tělesných druhů hříchů?“

Slyšel jsem, jak mi Duch Svatý říká: „*Je to kvůli tomu, co jste vyučovali.*“ (Cítil jsem, že Jeho výtku se netýká jen mě, ale vztahovala se na celkové vedení církve). Dále mi ukázal, že slova jsou semena, a že každé semeno vždy plodí podle svého druhu. To je samozřejmý zákon – jestliže zasadíte jádro jablka, nevyroste vám z něj javor. Zasadíte-li pecku manga, nebude z ní bavlník. Ze semene vyroste to, co je v jeho přirozenosti.

Budeme-li vyučovat a kázat poselství, která jsou v rozporu s Božím

slovem, jako například: „Nejsme jiní než hříšníci. Jenom je nám odpuštěno“, lidé potom nebudou schopni jednat v moci Jeho přirozenosti – v moci milosti. Vzpomeňte si, že skrze velká a vzácná zaslíbení (semena) jsme se stali účastníky Jeho Božské přirozenosti. Dar zmocňující milosti je přenášen skrze *slova*. Opak je také pravdou – zbavit moci je také možné skrze slova (semena). Slova přicházející z našich kazatelen, knih, CD a osobních rozhovorů budou plodit podle svého druhu, jsou to semena! V dnešní době máme mnoho lidí, kteří namísto života v plnosti Boží přirozenosti žijí ve slabosti své tělesnosti. V podstatě jsme to neporušitelné semeno zbavili jeho moci.

Možná si myslíte: No, Johnne, teď už jsi to přehnal! Jak můžeš věřit tomu, že by lidské učení mohlo zbavit účinnosti moc Božího jednání v životě člověka?

Odpověď nacházím v Ježíšových slovech. On řekl tehdejšími vedoucím něco velmi podobného tomu, co řekl mně v tom hotelovém pokoji:

„Rušíte Boží slovo (*autoritu Božího slova*) vaší tradicí, kterou předáváte, a takových podobných věcí činíte mnoho.“ (Marek 7,13; závorka přidána dle angl. překladu).

„Autorita Božího slova“, o které Ježíš mluví, představuje moc ke změně života člověka. A tato moc může být zrušena, zbavena účinnosti! Když se nad tím zamyslíte, je to ohromující. Hvězdy, podle kterých po celé generace námořníci řídí své cesty, slunce, které dává po tisíce let naší atmosféře světlo a teplo, souhvězdí, zářící na nebi déle, než si lidstvo dokáže pamatovat, to vše může pohasnout a zaniknout, avšak Boží slovo neselže. Boží slovo je tak mocné, že drží pohromadě celé stvoření! A je tak mocné, že Bůh je vyvýšil dokonce nad Svě jméno (viz Ž 138,2). A přesto existuje jedna věc, která dokáže zrušit moc Božího slova, a tou jsou učení v srdcích lidí, která protirečí pravdě!

Moc Božího slova byla v životech lidí zrušena protikladnými učením a koncepty zasévanými do jejich myslí. Je jim bráněno, aby se stali dospělými, jako je dokonalý jejich nebeský Otec. Naše tradice, naše

člověkem vymyšlená učení, která jsou v protikladu k Písmu, zadržují duchovní růst. Ježíš zaplatil tak obrovskou a plnou cenu za naše dokonalé spasení, a přesto může evangelikální tradice moc tohoto spasení zrušit.

Jste jeden z mnoha, kteří se na své cestě s Bohem cítí bezmocní, zstrašení a malomyslní? Cítíte se, jako by váš blízký vztah s Bohem byl nějak oddělený? Přemýšlíte někde hluboko ve svém srdci: „Přece musí být víc“? Je možné, že vám správně řekli, že je vám odpuštěno a jste zachráněni od věčného zatracení, avšak jinak sklízíte výsledek porušitelných, člověkem inspirovaných semen, zasetých do vašeho srdce a vaší mysli. Autorita Božího slova byla ve vašem životě zrušena!

Jestli se to týká právě vás, mám úžasnou zprávu. Váš život se díky moci Jeho milosti může otočit o sto osmdesát stupňů. Vaše úroda se nyní změní, protože jíte Boží slovo, nikoliv tradice lidí. Zbožný život podle Písma začíná věřením správným věcem. Jestliže jsou vaše základy špatné, neměli jste na čem stavět. Jeho Slovo to změní. Připravte se na výjimečné!



Úvahy na Výjimečnou cestu

Myslíte si, že jste skrze nesprávné vyučování nebo jinými způsoby přijali porušitelné semeno? Jestliže ano, co je tím neporušitelným semenem – Božím slovem – kterým je třeba to špatné semeno nahradit?

Co můžete od nynějška dělat, abyste zajistili, že váš život bude stále více naplňován dobrými semeny?

V novosti života

Jakmile jsem objevil, že milost neznamená pouze Boží úžasné odpuštění a zaslíbení nebe, ale také Jeho zmocnění, můj život se zásadně změnil. Předtím jsem bojoval s hříchem, považoval mnoho Božích příkazů za příliš těžké, abych je dokázal splnit, potýkal jsem se s pocitem méněcennosti a nízkým sebevědomím a přemýšlel jsem, proč je v mém životě tak málo ovoce věčnosti. Jakmile jsem si však uvědomil, že nyní mám Jeho přirozenost, můj život se stabilizoval, požehnání proudila, a také se zvětšil můj vliv týkající se království na ostatní členy.

Tuto proměnu bych mohl ilustrovat na mé zkušenosti s mým prvním notebookem. Vzpomínám si, jak jsem ho zapnul a potom jsem kurzorem jezdil po různých programech, ale nic moc jsem neudělal.

Po nějaké době jsem si k němu sedl společně s jedním počítačovým expertem a on mi začal ukazovat, co se na něm dá dělat. Ohromen tím, co jsem viděl, zastavil jsem ho a zeptal se: „Ty chceš říct, že tohle můžu dělat?“

„Už jsi to mohl dělat dávno,“ odpověděl.

Pak provedl v jiném programu další úžasný kousek a já se zeptal znovu: „A tohle taky?“

„Už jsi to mohl dělat dávno,“ opáčil s úsměvem.

Co tu vycházelo najevo? Tento člověk mi pouze odhaloval schopnosti mého počítače, které tam byly celou tu dobu, ale pro mě byly schované, díky nedostatku poznání. Bůh říká: „A tak bude můj lid vystěhován (půjde do zajetí – podle angl. překladu) pro nedostatek poznání“ (Izajáš 5,13). Mnozí jsou zajatci a prohrávají v životě, jako jsem prohrával já, protože nemají poznání moci milosti ve svých životech. Je to úplně stej-

né jako náš trosečník na opuštěném ostrově. Měl vše, co potřeboval, aby úspěšně přežil následující dva měsíce, ale nevěděl o jedné z hlavních funkcí střelné zbraně.

Neznalost Božího slova může vyprodukovat ještě něco horšího než je zajetí: „Můj lid hyne pro nedostatek poznání“ (Ozeáš 4,6). Kolik lidí ztroskotalo ve víře po tom, co se snažili zalíbit se Bohu ze svých vlastních sil a schopností? Výsledek: křesťané na své cestě s Bohem nevzkvétají, ale hynou, protože místo toho, aby zkoumali, co Bůh ve Svém psaném slově říká, uvěřili tomu, co je lidé učili na základě tradic, svévolnosti nebo intelektuálního křesťanství. O prvních věřících v Beroji se říkalo, že byli „ušlechtilější než ti v Tesalonice: přijali Slovo se vši dychtivostí a denně pečlivě zkoumali Písma, zdali je tomu tak“ (Skutky 17,11). New International Version překládá: „Berojští byli *vznešenější povahy*“. Pavel přinesl těmto lidem Bohem dané zjevení, ale oni je nepřijali jen tak. Pilně studovali Písma, aby si ověřili to, co vyučoval, a Bůh řekl, že byli „*vznešenějšího charakteru*“.

Uvědomuji si, že Bůh obdarovaným učitelům, kteří Ho pilně hledají, dává zjevení. Nicméně ať je jejich vyučování jakkoli vzrušující, měli bychom jej sami prostudovat, abychom zjistili, zda souhlasí s tím, co říká Písmo. Zúčastnil jsem se bohoslužeb v obrovských a populárních sborech a slyšel jsem potrhlá prohlášení typu: „Nedělejte si příliš starosti s tím, jaké volby v životě máte učinit; i když tyto volby nebudou správné, nakonec zavedou vaše životy do Boží vůle, protože On si vás vždycky najde.“ Nebo: „My křesťané jsme stále hříšníky, ale skrze milost je nám odpuštěno.“ Většina lidí ve shromáždění se usmívá a souhlasně přikyvuje; pokládají to za samozřejmé, protože to logicky dává smysl. Potom se však diví, proč ve svém životě musí tolik bojovat. Copak nikdy nečetli Boží výzvu: „Nespoléhej se na svoji rozumnost“ (Příslaví 3,5)?

V jejich srdcích byla zaseta porušitelná semena, protože tato slova jsou v rozporu s tím, co Bůh v Písmu říká. Navzdory tomu je však při-

jímají jako evangelium. Nezkoumají Boží slovo, hlavně Novou smlouvu, aby zjistili, že věřící nejsou zápasícími hříšníky, chodícími po nesprávných cestách, kteří jen díky milosti vždy skončí tam, kde správně mají. Nevzpomenou si na Boží slova: „Co člověk zaseje, to také sklídí“ (Galatským 6,7). Bloudí, protože nehledají pravdu, totiž že *nyň* jsme Božími dětmi, a jaký je On, taková jsme i my v tomto světě!

Budme jako ti věřící v Beroji, ať už kážeme, nebo kázání posloucháme. Já sám, než se postavím za kazatelnu, ujistím se, že jsem nad mým poselstvím důkladně rozjímal, aby bylo v souladu s celým Božím slovem. Mívám v něm obvykle mnoho veršů, avšak vždycky nejméně dva nebo tři ke každému mému prohlášení. Proč bych měl chtít přerušovat Boha a před Jeho soudnou stolicí pak vydávat počet z toho, že jsem klamal Jeho lid nebo mu znemožňoval přijímat Jeho zmocnění?

Když čtete knihu nebo posloucháte nějaké vyučování, přemýšlejte o tom, čemu se tím učíte. Je to v souladu s Písmem (a nejenom s jedním nebo se dvěma jednotlivými verši, ale s celou radou Božího slova)? Nepřijímejte automaticky všechno jen proto, že to řekl pastor. Zkoumejte to! A jakmile zjistíte, že je to pravda, chytněte se toho a nezpochybňujte to. Dejte tomu svůj život. Bůh říká, že kdo tohle dělá, je ušlechtilý a dokonce „vznešené povahy“.

NADVLÁDA HRÍCHU JE ZLOMENA

Znovu si poslechněte, co prohlašuje pisatel listu Židům: „Mějme tedy milost, se kterou můžeme Bohu sloužit přijatelně“ (12,28 podle angl. př.). Milost je bezplatný dar, který nás zmocňuje, abychom mohli sloužit Bohu způsobem Jemu přijatelným, způsobem, který se Mu líbí. Milost nás pozvedá do výjimečného života.

Toto zmocnění lze na prvním a nejdůležitějším místě vidět na naší bytosti, která dostala Ježíšovy vrozené vlastnosti. Písmo prohlašuje, že

Bůh nás obnovil, znovu stvořil, „abychom byli zformováni do obrazu Jeho Syna (a vnitřně sdíleli Jeho podobu)“ (Římanům 8,29; AMP). Jiná verze překládá „abychom se stali takovými, *jako je Jeho vlastní Syn*, tak aby Jeho Syn byl prvorozeným z mnoha dětí“ (CEV). V našem vnitřním člověku jsme se znovuzrodili do přesného obrazu a podoby Ježíše Krista; proto je Ježíš nazván prvorozeným mezi mnoha bratry a sestrami.

Nedávno jsem se několik dní postil a modlil v horách v Coloradu. Přátelé mě nechali bydlet v jejich srubu, který byl uprostřed pustiny. Okolo mě byla jen divočina a její nádherna.

Při tomto půstu jsem ve svém duchu stále slyšel: *Podívej se na Římanům 6*. Musím ke své lítosti přiznat, že mi Pán musel tato slova několikrát připomenout, než jsem si opravdu sedl a přečetl si to. Ihned na mě vyskočil tento verš:

„Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí“ (Římanům 6,14).

Proč by nad námi neměl hřích panovat? Protože už nemáme hříšnou přirozenost, která žije pouze v mezích omezení. Dostali jsme Ježíšovu přirozenost a vstoupili jsme pod Boží zmocnění.

Jsme svobodní od moci hříchu! Přečtěte si ten verš ještě jednou, protože je to úžasná zpráva! Message Bible ho vysvětluje: „Hřích vám nemůže říkat, jak máte žít.“ Boží slovo, *pravda*, prohlašuje, že pomluvy, urážky a lži už nad vámi nemohou vládnout. Cizoložství, mimomanželský sex, homosexualita, pornografie ani žádná jiná nečistota už nad vámi nemůže panovat. Nenávist, hořkost, neodpuštění, predsudky a závist už vás neovládá. Neovladatelný hněv, zuřivost a záchvaty zlosti už ve vašem životě nemají žádnou autoritu. Krádeže, zneužívání prášků a alkoholismus nejsou už vašimi pány. Neposlušnost autoritám, tvrdohlavost a nepoddajnost ztratily nad vámi vládu. A tak dále, tento seznam může pokračovat. Už se nemusíte poddávat takovýmto hříchům, protože nyní jste milostí zmocnění k tomu, abyste jim nesloužili.

Podívejme se na to takto: Kdysi jste byli skrze svou vlastní přirozenost vězni některých, ne-li všech těchto věcí, a nebyli jste schopni žít zbožný život. Ježíš přišel a rozrazil do široka dveře tohoto vězení. Vzal mocné nadvládně hříchu klíče a vy můžete nyní z vězení vyjít. Už nejste otroky hříchu. Jste svobodní a jste Božími dětmi!

PROČ NĚKTEŘÍ STÁLE BOJUJÍ?

Tak proč tedy tolik věřících v těchto oblastech hříchu stále bojuje a jsou jimi dokonce ovládáni? Proč nejsou od nich svobodní? Odpovím na tyto důležité otázky později v této knize, ale pro začátek prozkoumáme, co nám odhaluje 6. kapitola Římanům:

„Co tedy řekneme? Máme zůstat v hříchu, aby se rozhojnila milost? Naprosto ne! Jak bychom my, kteří jsme hříchu zemřeli, v něm mohli ještě žít? Což nevíte, že my všichni, kteří jsme byli pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt?“ (verše 1-3)

Když čtete slova „jsme byli pokřtěni“, nemyslete jen na křest ve vodě. Slovo *křest* pochází z řeckého slova *baptizo*. Je definováno jako „ponořit, potopit; zcela pokrýt (přemoct)“. V Písmu se *baptizo* nejčastěji používá k označení křtu vodou. Jsou však i jiné případy, kdy *baptizo* představuje ponoření do něčeho jiného. To je jasně vidět v listu Židům, kdy pisatel hovoří o „učení o křtech“ (6,2). Tady je zřejmé, že musí být víc než jeden křest (nebo ponoření). Například: je zde křest v Duchu svatém (viz Lukáš 3,16), křest do Těla Kristova (viz 1. Korintským 12,13) a křest utrpení. Ježíš řekl Jakubovi a Janovi: „Můžete... být pokřtěni křtem, kterým já jsem křtěn?“ (Marek 10,38). Nemluvil o křtu vodou, který už podstoupil, ale o křtu (ponoření) vydání Svého života v zájmu království.

Když tedy nyní víte, že slovo křest má několik významů, přečtěte si ještě jednou výše uvedené verše a nahraďte slovo *pokřtěni* slovem *ponořeni*. Stali jsme se jedno s Kristem tím, že jsme do Něho byli ponořeni. Ježíš toto sjednocení popisuje takto: „Já v nich a oni ve Mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě“ (Jan 17,23). Ty a Ježíš už nejste dva, ale jeden. Stejně jako nemůžete oddělit vinnou révu od její větve, nemůžete ani oddělit sebe od své jednoty s Kristem. Nyní jsme mrtví hříchu, protože jsme v Kristu a máme Jeho přirozenost. Čtěte dál:

„Byli jsme spolu s ním skrze křest pohřbeni ve smrt, abychom i my, tak jako byl Kristus skrze slávu Otce vzkříšen z mrtvých, *vstoupili na cestu nového života*“ (Římanům 6,4).

Máme moc žít nový život! Amplified Bible říká: „Abychom i my mohli žít (navyknout si) a jednat v novosti života“. Přemýšlejte o tom takto: Jakmile jste jednou dali svůj život Ježíši, duchovně jste s Ním zemřeli a byli s Ním pohřbeni, a jako On byl Boží mocí vzkříšen z mrtvých, byli jste toutéž mocí naplněni Ježíšovou vzkříšenou přirozeností.

Toto vše se stalo skrze Boží zázračnou moc! Kdybyste se pokusili pochopit to svým přirozeným rozumem, bylo by to stejně obtížné, jako se snažit porozumět tomu, jak se muž a žena po svatbě doslova stanou jedním tělem. Pro naše lidské chápání je to veliké tajemství. Jenže je to skutečnost. Jste doslova ponořeni „do Krista“. Už nevlastníte hříšnou přirozenost; nyní máte přirozenost Kristovu. Proto můžeme žít v novosti života. Poslouchejte tato šťastná slova:

„A víme, že náš starý člověk byl spolu s Ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je zproštěn hříchu“ (Římanům 6,6-7).

Jsmo osvobozeni z moci hříchu! Už nás nedrží. Už nemáme hříšnou přirozenost; máme nebeskou přirozenost! (Toto prohlášení záměrně

pravidelně opakuji, aby pro vás nebylo jen myšlenkou, ale pevně se vám ukotvilo v mysli.) Hřích ztratil nadvládu nad našimi životy!

„Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu. Ať tedy hřích nevládne ve vašem smrtelném těle, tak abyste poslouchali jeho žádosti; ani nepropůjčujte hříchu své údy za nástroje nepravosti, ale vydejte sami sebe Bohu jako ti, kteří byli mrtví, a ožili, a své údy vydejte Bohu za nástroje spravedlnosti. Hřích nad vámi nebude panovat; vždyť nejste pod zákonem, ale pod milostí“ (verš 11-14).

Hřích už není naším pánem, vždyť jsme dostali nový život! Ježíš otevřel dveře vězení. Nyní jsme svobodní, abychom mohli žít Jeho výjimečný život, protože milost nás zmocnila Jeho přirozeností.

Vidíte už, jakou má milost moc?

VOLBA JE ALE NA NÁS

Před tím, než jsme byli v Kristu, byli jsme otroky hříchu a neměli jsme nad ním moc. Teď už ji máme. Můžeme se rozhodnout, zda se mu podvolíme nebo zda budeme jednat v milosti, tedy ve svobodě od hříchu. Proto je nenormální, aby křesťan hřešil, zatímco pro člověka, který nikdy nepřijal Ježíše Krista jako Pána, nikoliv. Křesťané mají nad hříchem moc, protože mají Ježíšovu přirozenost. Nespasený člověk jedná pouze na základě své vlastní hříšné přirozenosti. Z tohoto důvodu Bůh říká křesťanům skrze apoštola Pavla:

„Tedy proto, že jsme svobodni od starého tyranství, znamená to, že můžeme žít podle starých způsobů, jak se nám zlíbí? Protože máme svobodu v Jeho svobodě, můžeme dělat cokoliv nám přijde na mysl?

Naprosto ne! Víte přece z vlastních zkušeností, že *jsou některé skutky takzvaně ve svobodě, ale svobodu ničí*. Poddejte se hříchu, a bude to váš poslední svobodný skutek. Ale poddejte se božím způsobům a cestám, a svoboda vás neopustí.“ (Římanům 6,15-16; MSG podle angl. př.).

Bůh vás neosvobodil od hříchu proto, abyste hřešili dál a bylo vám znovu a znovu odpouštěno – bez toho, abyste nesli následky. Ne, tisíckrát ne! Bůh vás osvobodil od hříchu proto, abyste od něho byli opravdu svobodní a mohli stejně jako Ježíš žít ve svatosti.

Cílem opravdového věřícího je *nehřešit*. *Jestliže* však zhřešíme (všimněte si, že jsem řekl „jestliže“, nikoliv „až“), v Jeho hojné milosti je pro nás vždy odpuštění. Jan píše: „Moje drahá dítě, toto vám píši, *abyste nehřešili*; a jestliže by někdo zhřešil, máme u Otce Přímlovce, Ježíše Krista, který Boha dokonale potěšuje“ (1. Janův 2,1; podle angl. př., kurzíva přidána). Vidíte, jak říká: „*abyste nehřešili*“? Může to být řečeno jasněji?

Než jste se znovuzrodili, mohlo být vaším cílem nehřešit, avšak splnit ho bylo nemožné, protože hřešit bylo součástí vašeho charakteru. Nyní jste díky Jeho charakteru a Jeho přirozenosti zmocnění žít svobodni od hříchu. Jestliže se však přesto rozhodnete praktikovat hřích, budete sklízet následky ztráty vaší svobody. Poslechněte si ještě jednou, co Pavel říká křesťanům:

„Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, toho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti, nebo poslušnosti, která vede ke spravedlnosti? Díky Bohu, že jste sice byli otroky hříchu, ale stali jste se ze srdce poslušnými vzoru učení, jemuž jste byli svěření. Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti“ (Římanům 6,16-18).

Milost nás zmocňuje k tomu, abychom mohli Boha potěšovat, a abychom mohli žít výjimečný život! Jenomže rozhodneme-li se nežít podle

naší nové přirozenosti a budeme se neustále poddávat hříchu, vzdáváme se tím své svobody a stáváme se opět zajatci. V podstatě jsme přijali Boží milost *nadarmo*. Pavel prosil: „Jako Boží spolupracovníci vás také napomínáme, abyste Boží milost nepřijali *nadarmo*“ (2. Korintským 6,1; kurzíva přidána). Přijmout něco nadarmo znamená nevyužít jeho plný potenciál. Kdyby byla milost jen přikrývka, potom to, co Pavel tady napsal, by vůbec nedávalo žádný smysl. Jestliže však milosti rozumíme čím doopravdy je, tedy – *Božím nezaslouženým zmocněním, které nám dává schopnost dělat to, co po nás pravda vyžaduje* – můžeme také pochopit, jak může být milost bez výsledků ani nemít ovoce kvůli tomu, že byla přijata nadarmo.

Opakuji, je to přesně to, co Pavel říká Římanům: „Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: buď hříchu, který vede ke smrti...?“ (Římanům 6,16). Toto jsou velice silná slova ke křesťanům. Nepřeháněl tady Pavel? Odpověď je, naprosto ne, protože v tom samém dopise o něco dále říká:

„Nuže tedy, bratři,... jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít;...“ (Římanům 8,12-13)

Tady je opět naprosto zřejmé, že mluví ke křesťanům (viz slovo „bratři“). Co Pavel tedy míní slovy: „je vám souzeno zemřít“? Odpovědí se budu zabývat později, ale pro teď nám stačí, když si uvědomíme, že v souvislosti s tím, co jsme si právě přečetli, to znamená, že můžeme upadnout zpátky do otroctví hříchu. Je někdo, kdo by po tom toužil?

POKÁNÍ

Možná v téhle chvíli cítíte strach a říkáte si: „No jo, ale já jsem to udělal! Opakovaně jsem hřešil!“ Vzpomeňte si na dobrou zprávu, kterou

jsem vám sdělil v jedné předchozí kapitole: „Jestliže své hříchy vyznáváme, On je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti“ (1. Janův 1,9). Vyznávat hříchy neznamená, že jen tak lehce vyslovíme: „Zhřešil jsem. Promiň. Prosím, odpusť mi.“ Když studujete Písmo, naleznete jiný klíč – *pokání*.

Pokání v Nové smlouvě je něco jiného než pokání ve Starém zákoně. Lidé si tam sypali popel na hlavu oblečení v pytlovině, aby ukázali jejich upřímnost. Byla to ale vnější forma pokoření se, přikázaná kvůli tvrdosti jejich srdce. Pokání v Nové smlouvě je o *pravdě* a znamená úplnou změnu mysli nebo srdce. Je to stav, kdy je nám hluboce líto, že jsme zranili Boží srdce, a rozhodujeme se být v této oblasti poslušnými Jeho tužbám.

Pavel musel ostře napomenout věřící v Korintu, a tím jim způsobil hluboký zármutek. Přečtěte si, co jim napsal ohledně věcí řečených v jeho předchozím dopise:

„Jsem rád, že jsem ho poslal, ne proto, že vás zarmoutil, ale protože ta bolest *způsobila u vás lítost a změnili jste své chování* (2. Korintským 7,9; NLT).

Pavel byl velice přísný a nenechal jejich hřích bez povšimnutí a nápravy chyb. Avšak všimněte si, že jejich hluboká lítost způsobila, že změnili své způsoby. To bylo to pravé pokání – změna srdce a rozhodnutí, že už nebudou poslouchat to, co jim velí jejich tělesnost, ale budou následovat svou novou přirozenost Ježíše Krista. Poslechněte si, co Pavel také říká těmto věřícím:

„Bůh chce, aby jeho lid měl takový zármutek... Protože Bůh může použít zármutek v našich životech k tomu, aby nám pomohl odvrátit se od hříchu a hledat spasení. Nikdy nebudeme tohoto zármutku litoval. Avšak zármutek bez pokání působí smrt“ (verše 9-10; NLT).

Pavel zde říká: „Avšak zármutek bez pokání působí smrt“. Znovu tady používá slovo *smrt* v souvislosti s křesťany, kteří nejednali podle své vnitřní přirozenosti, ale následovali svou tělesnost.

Pavel tady zdůrazňuje, že další klíčovou přísadou pro věřícího, který po opravdovém vyznání hříchů touží po svobodě namísto vracení se zpět do otroctví hříchu, je pokání – opravdová změna srdce.

Vaše další otázka může být: Jestliže Pavel mluví ke křesťanům, proč tedy říká: „Bůh může použít zármutek v našich životech k tomu, aby nám pomohl odvrátit se od hříchu a *hledat spasení*“? Slovo *spasení* zde neznamená „narodit se znovu“. Řečtina zde používá slovo *soteria*, které je definováno jako „zachránit, vysvobodit, bezpečí a zdraví“. Zaměříme se na význam „vysvobodit“, který jasně říká, že Pavel těmto křesťanům neoznamoval, že dostávají novou vstupenku do nebe. Říkal jim, že jejich hluboký, zbožný zármutek je vedl k opravdovému pokání (změně srdce a mysli), které je *vysvobodilo* z otroctví hříchu.

Osvobození z nadvlády hříchu vyžaduje jak vyznání, tak pokání.

MILOSRDENSTVÍ VERSUS MILOST

Pisatel knihy Přísloví toto potvrzuje:

„Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je vyznává a opouští, milosrdenství důjde.

(Přísloví 28,13; K)

Tady znovu vidíme, že nestačí jen vyznání, ale je třeba vyznání a opuštění (opravdové pokání), které přináší úspěch a svobodu.

Všimněte si, že je zde použito slovo *milosrdenství*, nikoliv *milost*. Rozdíl mezi těmito slovy lze snadno vysvětlit:

Milost je, když dostaneme to, co si nezasloužíme.
 Milosrdenství je, když nedostaneme to, co si zasloužíme.

Milosrdenství se projevuje v případech, kdy nedostaneme spravedlivý trest za náš hřích. Milost je naopak vložená moc, kterou si nezasloužíme a která nás vysvobozuje z tyranie hříchu.

Dobrym příkladem v evangeliích by mohla být ta žena přistižená při cizoložství. Náboženští fanatici ji přivlekli před Ježíše na nádvoří chrámu, aby Ho veřejně zahnali do úzkých. Podle zákona měla být ukamenována. Oni věděli, že Ježíš káže odpuštění a doufali, že v Jeho učení odhalí trhlinu.

Ježíš odpovídá: „Dobrá, ukamenujte ji. Ale ať první hodí kámen ti, kdo nikdy nezhřešili“ (Jan 8,7; NLT). Jak moc bych si přál tam být a vidět, jak se tihle vůdcové pomalu začali vytrácet, jeden po druhém, počínaje nejstarším, dokud před Ježíšem nezůstala jen ta žena.

„Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Ani jediný z nich tě neodsoudil?“ zeptal se Ježíš.

Ona řekla: „Nikdo, Pane.“

Proč Ho nazvala „Pánem“? Já osobně věřím, že když se na Něho podívala a uviděla oči svého Boha Stvořitele v těle, její srdce bylo mocně zasaženo a ona v Něho uvěřila.

Ježíš řekl: „Ani Já tě neodsuzuji.“ (verše 10-11).

Protože byl Ježíš bez hříchu, měl moc ji odsoudit a mohl na místě vykonat spravedlnost a ukamenovat ji. Avšak milosrdenství zvítězilo: „Ani Já tě neodsuzuji.“

Ježíš pak řekl: „Jdi a už nehřeš“ (verš 11). Tato poslední slova přejala Jeho milost, takže teď byla ta žena zmocněna. V Lukášovi totiž čteme: „Neboť nebude slova od Boha bez moci nebo možnosti jej naplnit“ (1,37; podle angl. př.). Ježíšova slova: „Jdi a už nehřeš“ nesla moc k jejich naplnění. Jeho slova jí dala schopnost vykonat jejich určení. Milost jí dala to, co si nezasloužila.

Takže ještě jednou: *milost* znamená dostat to, co si nezasloužíme, zatímco *milosrdenství* znamená nedostat to, co si zasloužíme. Mnoho křesťanů spojilo tato dvě slova dohromady a přidělili oběma stejný význam. Přeháním nebo je to jen *sémantika*? (Sémantika = nauka o významu slov a jejich souvislostech. pozn. nakl.) Vůbec ne. Můžete si to představit takto: Dejme tomu, že byste hráli fotbal a basketbal podle fotbalových pravidel. Fotbal by šel dobře, avšak u basketbalu byste vedle nasbírání spousty zranění také přišli o jedinečnost tohoto sportu. Přišli jsme o moc identity milosti, protože ji mnozí kombinují s milosrdenstvím. Zároveň jsme si přivodili mnoho zranění tím, že jsme hráli milost podle pravidel milosrdenství.

To je důvodem, proč pisatelé Nové smlouvy často začínají své dopisy: „Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a Krista Ježíše, Pána našeho...” (viz 1. Timoteovi 1,2; 2. Timoteovi 1,2; Titovi 1,4; 2. Janův 1,3).

Tito i jiní pisatelé odlišují milost od milosrdenství, abychom nepřicházeli o úžasnou pravdu a jedinečnost každé z nich. Jen díky tomu můžeme žít mocí naplněný život a svobodný od odsouzení. Milost nám dává moc žít a milosrdenství nám dává svobodu od viny, odsouzení a hanby, od věcí, které se stále snaží stáhnout nás zpět do spárů hříchu.

Pojďme si to teď potvrdit skrze Písmo. Ohledně milosrdenství Ježíš říká: „Kdybyste věděli, co znamená: ‘Milosrdenství chci, a ne oběť’, *neodsoudili* byste nevinné“ (Matouš 12,7). Vidíte, že milosrdenství nás osvobozuje od odsouzení a ulehčuje našemu svědomí od rozsudku, který si zasloužíme. Je nám řečeno: „Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši“ (Římanům 8,1). Jak úžasné milosrdenství nám Bůh prokazuje! A naopak, podívejme se, jak Písmo odlišuje milost:

„Přistupujme tedy s důvěrou k trůnu milosti, abychom přijali *milosrdenství* a našli *milost* ku pomoci v pravý čas“ (Židům 4,16; kurzíva přidána).

V Ý J I M E Č N Ý

Milosrdenství dostáváme pro naše selhání, naše hříchy, ze kterých jsme činili pokání. Milost je nám však dána ku pomoci, dává nám zmocnění. Jak úžasné spasení nám Otec dává – dokonalé a plně dostatečné!



Úvahy na Výjimečnou cestu

Vlastními slovy popište rozdíl mezi *milosrdenstvím a milostí*.

„Osvobození z nadvlády hříchu vyžaduje jak vyznání, tak pokání“ (viz str. 93). Jsou ve vašem životě oblasti, ve kterých bojujete, které vyžadují jak upřímné *vyznání*, tak hluboký zármutek a proměnu srdce skrze *pokání*?

9

Svatost

Je to Boží milost, která nám odpouští všechny naše hříchy, zachraňuje nás od věčného zatracení, dává nám dědictví v nebi, činí nás jedno s Kristem, vkládá do nás Jeho božskou přirozenost, dává nám Jeho Duha a žehná nám každým duchovním požehnáním.

„Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám požehnal veškerým duchovním požehnáním v nebeských věcech v Kristu... ke chvále slávy Jeho milosti, kterou nás obdařil ve Svém milovaném Synu“ (Efezským 1,3.6).

Každé požehnání je výsledkem Jeho nezasloužené přízně – slávy Jeho milosti. Naše spasení je naprosto dokonalé! Neponechal nic nedokončeného.

Je zcela jasné, že milost je Boží nezasloužený dar, který pochází z Jeho přehojné lásky a přízně. O tomto tématu by mohly být napsány celé svazky, avšak tato kniha se zaměřuje na to, jak nás milost zmocňuje. Pojďme se učit dál.

SVATOST JE DŮLEŽITÁ

Jedním z ovoce milosti je svatost, o které se v současné církvi příliš nehovoří. Věřím, že to má dva důvody. Za prvé, je to vinou zlých nebo zákonických kazatelů, kteří zneužívají ty, kdo chtějí opravdově potěšovat Boha. Tito fanatici zredukovali svatost na zpátečnický životní styl

a sebrali lidem radost ze života. Toto je samozřejmě Božímu srdci vzdálené. Díky Bohu byli z této tyranie mnozí osvobozeni, avšak nikoli bez následků. Jedním z nejničivějších důsledků je to, že se tito lidé nyní při zmínce o svatosti bojí a odtahují.

Přísluví „Opařená kočka se bojí studené vody“ ilustruje to, že jakmile jsou lidé něčím popáleni, budou se bát čehokoli, co se velmi podobá tomu, co je popálilo. Je to tragické, avšak je to přesně ten případ tolika lidí, kteří byli popáleni zákonickou „svatostí“. Ti se nyní bojí i opravdové svatosti, která je velice prospěšná.

Za druhé, nyní z úplně opačného konce, skutečná svatost vyžaduje také úsilí na naší straně, které mnozí nejsou ochotni obětovat. Jelikož musíme spolupracovat s Boží milostí, abychom nesli ovoce svatosti, mnozí služebníci se, ať už nevědomky nebo záměrně tomuto tématu ve svých kázáních vyhýbají, aby jejich evangelium neztratilo na přitažlivosti. Mnoho západanů dává přednost jednoduchému bezpracnému evangeliu před evangeliem opravdovým. Podívejme se pravdě do očí: do takového života, jaký žil Kristus, nelze jen tak nonšalantně vplout. Pavel říká, „že musíme skrze mnohá soužení vejít do království Božího“ (Skutky 14,22).

Opravdová svatost je velmi přitažlivé a důležité téma. Ježíš se nevrátí pro znečištěnou a světskou církev, ale pro církev, „která by neměla poskvrny ani vrásky ani čehokoliv takového“. Církev bude „svatá a bezúhonná“ (Efezským 5,27). Takže má-li se Ježíš vrátit pro svatou církev, pak chci rozhodně vědět o svatosti úplně všechno.

Je nám také řečeno, že bez svatosti nikdo neuvidí Pána (viz Židům 12,14). Proč je svatost tak důležitá nejen v budoucím životě, ale i v tom nynějším? Jedním z mých oblíbených Božích zaslíbení v Písmu je, že ti, kdo zvítězí, „uvidí Jeho tvář“. Úžasné! I Mojžíšovi to bylo odepřeno, ale my budeme mít privilegium hledět na Něho před Jeho trůnem.

V tomto životě jsme přetvářeni v obraz Ježíše Krista od slávy k slávě, když na Něho hledíme (viz 2. Korintským 3,18). Jestliže na Něho

nyní v našem srdci nehledíme, nemůžeme být přetvářeni do Jeho podoby, a jak přibývají naše vědomosti, stáváme se v podstatě stále více náboženskými. Přijímat vědomosti bez proměny je nebezpečná kombinace. Já s tím nechci mít nic společného.

SEXUÁLNÍ ČISTOTA

Slyšte Pavlovo důrazné napomenutí:

„Nakonec vás, bratři, žádáme a vyzýváme v Pánu Ježíši, abyste se ještě více rozhojňovali v tom, co jste od nás převzali a co už také činíte - totiž jak máte žít, abyste *se líbili Bohu*. Vždyť víte, které příkazy jsme vám vydali skrze Pána Ježíše. *Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali smilstva* (1. Tesalonickým 4,1-3; kurzíva přidána).

Bohu se líbí, když žijeme svatě, obzvláště v oblasti naší sexuality. Je to oblast, ve které se obvykle navenek projeví problém, který je někde hluboko uvnitř člověka. Kdybyste mohli nahlédnout do srdce člověka, který se považuje za křesťana, který je ztročen smilstvem, cizoložstvím, pornografií nebo jinou sexuální nečistotou, s největší pravděpodobností byste tam objevili nějaký hlubší problém. Mohla by to být pýcha, vzpoura, touha po moci, hořkost, závist nebo jiný hřích, avšak tak jako tak bude vždycky kořenem nedostatek opravdové bázně před Bohem.

Ačkoliv sexuální čistota není úplnou definicí svatosti, sexuální nečistota zcela určitě ukazuje na její nedostatek. Z tohoto důvodu Pavel prohlašuje, že se máme *ještě více rozhojňovat* v sexuální čistotě. Máme se vystříhat jakékoli formy sexuální nečistoty, dokonce se k ní nemáme ani přibližovat. Taková nečistota je ve skutečnosti tak ohavná, že Pavel

píše Římanům: „Jsou naplnění veškerou nepravostí, tělesnou nečistotou... Ačkoliv poznali Boží ustanovení, že ti, kdo dělají takové věci, jsou hodni smrti, nejenže je činí sami, ale dokonce to schvalují i jiným, kteří je dělají“ (1,29.32). Toto vážné varování není jen pro ty, kdo se nemorálního chování účastní, ale i pro ty, kdo jim to *schvalují*!

Vedoucí činitelé by na toto měli pamatovat, když dělají různá rozhodnutí, občanské zákony nebo jiná pravidla pro ty, které vedou: schvalovat, přehlížet nebo omlouvat nemorální chování je ohavnou urážkou Boha (viz 1. Samuelova 3; 1. Korintským 5). Na druhé straně by vedoucí měli být rychlí k odpouštění a trpělivě pomáhat v obnově těm, kdo opravdově činí z nemorálnosti pokání.

Jestliže věřící jde proti Kristem darované přirozenosti a stane se otrokem sexuální nečistoty, je to vážný přestupek. Pavel o tom říká víc ve svém dopise Tesalonickým. Oznamuje, co Bůh udělá křesťanům, kteří žijí v sexuální nečistotě:

„Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali smilstva,... protože Pán je mstitelem v těch všech věcech, jak jsme vám také předem řekli a plně dosvědčili (nebo *důrazně vás varovali* – podle angl. překladu). Neboť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k tomu, abychom žili v posvěcení. Proto kdo toto odmítá, neodmítá člověka, ale Boha, který také do vás dal Svého Svatého Ducha (1. Tesalonickým 4,3; 6-8).

Proč toto vážné varování z našich kazatelen nezdůrazňujeme? Mám přítele, pastora obrovského sboru, jenž založil víc než dvě stě padesát dalších sborů po celém světě. V době, kdy jsem psal tuto knihu, jsme spolu poobědvali a hovořili jsme o tom, jak se dnešní církev odchýlila od sexuální čistoty. Vyprávěl mi o početných případech neslušnosti, které musel on a jeho vedoucí řešit, ale jeden příběh z nich vyčníval. Manželka tohoto pastora nedávno pořádala v jejich sboru konferenci

pro ženy, během níž vyučovala o vztahu mezi manžely. Po shromáždění za ní přišla jedna návštěvnice a upřímně se s ní sdílela: „Můj přítel se mnou poslední dobou vůbec neměl sex. Po tom, co jsem slyšela vaše vyučování, jsem si uvědomila, co jsem v našem vztahu dělala špatně. Udělám nezbytné změny a jsem si jista, že už se mnou zase bude chtít spát. Jsem věčná Bohu za to, co jste říkala!“

Tato „křesťanka“ se jednoduše domnívala, že se toto vyučování týká jejího nezákonného vztahu s jejím přítelem. Vůbec nebyla usvědčena ze smilstva, protože pro ni bylo normálním sociálním chováním.

Stejný případ se stal jedné ženě, kterou znám ze služby. Byla na návštěvě u jedné slečny, která věrně chodí do jednoho z větších evangelikálních sborů v jejím státě. Při prohlídce domu vstoupili do ložnice a ta dáma ukazovala mé známé její šatnu a šatnu jejího přítele. Vůbec neupadla do rozpaků, když vyšlo najevo, jak žije. Dokonce se zmínila o tom, jak jí chybí spát vedle svého přítele, když on je na služební cestě. Bylo pro ni naprosto přijatelné, že žijí spolu a nejsou svoji. Oba celé roky navštěvovali tento obrovský evangelikální sbor a vůbec nebyli usvědčeni ze své sexuální nečistoty. Co se tedy v tomto populárním sboru vyučuje?

Případů služebníků, kteří upadli do sexuální nemorálnosti, je mnoho. Tato nečistota často ovlivní víc než jen jednu rodinu a ti, se kterými oni smilnili, cizoložili nebo měli homosexuální poměr, potom odpadli od Boha nebo duchovně ochladli. Proto Pavel v tom samém dopise prohlašuje: „a aby nikdo nepřekračoval meze a neklamal v této věci svého bratra, protože Pán je mstitelem v těch všech věcech, ...“ (1. Tesaloničským 4,6).

Odchylujeme se daleko od Božího srdce, poněvadž jsme tolik ovlivňováni naší společností. V tolika věcech se církev stala spíš „subkulturou“ než tím, čím je povolána být - „protikulturou“. Káže se neúplné evangelium o odpuštění a dědictví nebeských věcí, místo kompletního evangelia, které říká, že jsme také osvobozeni z nadvlády hříchu. A tak

se snadno přizpůsobujeme světu, kde je obvyklé, že muž a žena žijí na hromádce, mají sex mimo manželství nebo se stejným pohlavím, a rozvádějí se a znovu se žení a vdávají z jiných důvodů než kvůli nevěře. A tyto praktiky se stávají stále obvyklejšími i mezi křesťany, protože církev nevyučuje, z čeho nás Ježíš vysvobodil.

Pavel napsal velmi ostré varování sboru v Korintu, který se v mnohém podobal dnešní západní církvi. Někteří jeho členové byli namočení v sexuální nečistotě a Pavel do toho řízl. Nejdříve jim vyprávěl o podobnosti mezi Izraelci následujících Mojžíše a novozákonními křesťany. Potom je varoval:

„Ale ve většině z nich neměl Bůh zalíbení; vždyť byli pobiti v té pustině. Tyto věci se staly příkladem pro nás, abychom nebyli žádostivi zlých věcí, jako oni byli žádostiví. Nebuďte ani modláři jako někteří z nich; jak je napsáno: 'Lid se posadil, aby jedl a pil, a potom vstali, aby se rozpustile bavili.' Ani *nesmilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich za jeden den třiadvacet tisíc*; ani nepokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a hynuli od hadího uštknutí; ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a byli zahubeni Zhoubcem. Tyto všechny věci se jim staly jako příklady pro nás a bylo to zapsáno k napomenutí nám, které zastihlo dokonání věků. A tak kdo si myslí, že stojí, ať hledí, aby nepadl“ (1. Korinským 10,5-12).

To, co chci z těchto Bohem inspirovaných slov zdůraznit, je Boží pohoršení nad jejich sexuální nečistotou. Třiadvacet tisíc jich zemřelo v jeden den – to je malé město. Je to varovné znamení pro nás, abychom neopakovali jejich pád. Díky „přikrývce“ milosti nejenže nejsme chráněni před stejným pádem jako oni, ale podle Ježíše máme dokonce žít podle vyšší normy (vzpomeňte si na Matouše 5). Proč rušíme moc skutečné milosti tím, že sklouzáváme zpět do takového chování? Neznali jsme pravdu, totiž že milost nás zmocňuje k tomu, abychom *nebyli*

nečistí ve svém srdci, ve své mysli ani ve svém těle. Jediné, co musíme dělat, je přece spolupracovat s naší novou přirozeností.

Vedoucí apoštolové jednotně napsali všem věřícím, že mají ohledně abstinence dávat pozor na čtyři věci. Tři z nich se týkaly jídla, které zakazoval Mojžíšův zákon; přidali však ještě čtvrtou, která platila stejně pro Židy i pro pohany. Ve svém dopise apoštolové napsali: „Neboť tak usoudil Duch Svatý i my, že nebudeme na vás klást žádné jiné břemeno než tyto nezbytnosti: zdržovat se masa obětovaného modlám, krve, masa zardoušených zvířat a *smilstva*. Jestliže se těchto věcí budete chránit, dobře uděláte. Buďte zdraví“ (Skutky 15,28-29). Jak zvláštní, že nezmínili také krádeže, lhaní, vraždy, žádostivost nebo jiné věci, které zmiňuje zákon. Jediné, co zdůraznili, je sexuální nečistota.

BUĎTE SVATÍ, NEBOŤ BŮH JE SVATÝ

Nyní si pozorně přečtěte Petrova slova a pamatujte si, že mluví pouze ke křesťanům, nikoliv k celému lidstvu:

„Proto přepásejte bedra své mysli, buďte střízliví, dokonale upněte svou naději k milosti, která je vám přinášena ve zjevení Ježíše Krista. Jako poslušné děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem, jako když jste byli v nevědomosti, ale podle toho Svatého, který vás povolal, i vy se staňte *svatými v celém svém způsobu života*. Vždyť je napsáno: *‘Budete svatí, neboť Já jsem svatý.*’ Jestliže vzýváte jako Otce toho, kdo nestranně soudí každého podle jeho skutků, prožijte v bázni čas svého přebývání v cizině“ (1. Petrův 1,13-17).

Poslechněte si jeho slova – *i vy se staňte svatými v celém svém způsobu života... neboť Já jsem svatý*. I tady není napsáno *měli byste být*, ale je to příkaz: *budete*. Máme být svatí, neboť *Bůh je svatý*. Není žád-

ná jiná možnost, a podle Petra budeme ohledně tohoto příkazu jednou odsouzeni nebo odměněni. Opakuji, jak řekl Ježíš, máme být dokonalí jako je dokonalý náš Otec.

Podívejme se na slovo *svatý*. Pochází z řeckého slova *hagios*. Některé jeho definice jsou *oddělený* a *posvěcený*, dále *čistý* a *morálně bez viny*. Základní vlastnosti svatosti jsou oddělení, posvěcení a oddanost službě Bohu, mít podíl na Jeho svatosti a zdržovat se od poskvrnění světem.

Ve Starém zákoně byl Boží lid doslova oddělen jako národ. Židé se nesměli sjednocovat s pohany v žádných oblastech života. Nyní však, v Nové smlouvě, my věřící žijeme a máme vztahy s lidmi, kteří nemají vztah s Bohem, avšak máme se oddělovat od zla. Máme jít do světa jako světlo, ale nemáme být pošpiněni světem. Nemáme se přizpůsobovat způsobům tohoto světa, ale vyššímu standardu – jinak už nemůžeme být světlem.

Bůh říká: „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty Moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty Mé cesty vaše a úmysly Mé úmysly vaše“ (Izajáš 55,8-9; CEP). Když Bůh říká: „Buďte svatí, neboť Já jsem svatý,“ ve skutečnosti říká: „Já nemyslím, nemluví ani nežiji jako vy, takže musíte vystoupit na Mou životní úroveň.“ Když to řeknu trošku neotesaně, řekl: „Proč se chcete potloukat po dvoře a žít jako krůty, když Já jsem vás povolal, abyste se vznášeli jako orli? Já jsem vás povolal k výjimečnému životu!“

Jeho svatost totiž znamená víc než jen oddělení a čistotu. Kdyby svatost byla závislá pouze na čistotě, potom by farizeové byli svatí, protože žili navenek bezúhonný život. Přesto Ježíš jejich samospravedlnost odsoudil. Kdyby svatost znamenala jen oddělení se, byli by hippís šedesátých let velmi svatí. Nejde jen o čistotu a nejde jen o oddělení se. Ani to není spojení čistoty a oddělení. Je to nadpřirozená čistota a oddělenost. Je to povolání k „životu na vysoké úrovni“. Je to povolání do

SVATOST

výjimečnosti! Znamená to žít tak, jak žije On, napodobovat Boha jako Jeho drahé děti.

Když budeme myslet tak, jako myslí Bůh, mluvit jako Ježíš (říkat to, co říká Otec) a napodobovat Ježíšův životní styl, nebudeme žít jako lidé tohoto světa. Tělesné žádosti a touhy nás nebudou moci ovládat. Budeme kreativní, pokrokoví a morálně čistí a budeme rozdávat život. Budeme těmi, kdo ovlivňují svět kolem sebe, a tento svět nám bude závidět, protože dokážeme myslet a jednat na vyšší úrovni.

Lidé, kteří žijí pro opilství, zvrácené sexuální uspokojování, nenasytost, rozkoše, postavení, závist, odplatu, pýchu atd., žijí na nízké, pozemské, démonické úrovni – to dokáže každý. Bez zmocnění Boží milosti nemohou žít výjimečně. Jejich hřích jim může přinášet pomíjivé potěšení, avšak zanedlouho se pro ně stane nebezpečné a destruktivní. Jeho výsledkem nebo „ostnem“ je bolest a smrt.

Žít v opravdové svatosti znamená zakoušet osvobození a svobodu na té nejvyšší úrovni. Je to zdravé a pozitivně to ovlivní každou oblast našeho života.

OČISTĚME SE

Pavel píše církvi v Korintě:

„Když tedy máme tato zaslíbení, milování, očist'me se od každé poskvrny těla i ducha, dokonávající své posvěcení v bázni Boží“
(2. Korintským 7,1).

Říká nám Pavel, že se máme se očistit od několika nečistot? Co třeba umýt 95% špíny? Ne, máme se očistit od každé skvrnky, od toho, co je podle *Božích standardů* nečistotou, zevnitř i zvenku. Zevnitř to jsou postoje: hořkost, závist, žárlivost, hádky, neodpuštění, chamtivost, roz-

koše apod. Zvenku by to byly skutky: krádeže, lhaní, pomlavy, urážky, sexuální nečistota, podvody, opilství, drogová závislost, vandalismus, fyzické násilí a mnohé další.

Když jsem jednou tento verš četl, najednou Duch Svatý způsobil, že na mě ta slova *očist' se od každé poskvrny* přímo vyskočila z Bible. Byl jsem ohromen tím, že tam není napsáno „Bůh nás očistí“, ani „Ježíšova krev nás očistí“. Bible říká, že se *máme očistit my*.

Prosím, nepochopte to špatně: Ježíšova krev nás opravdu očisťuje od každého hříchu. Avšak mezi ospravedlněním (spasením od věčné smrti) a posvěcením (svatostí) je obrovský rozdíl. Ospravedlnění jsme ve chvíli, kdy přijmeme Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. V tom okamžiku naše staré já zemřelo a my jsme se stali úplně novým stvořením, ve kterém žije Ježíšova přirozenost. V Božích očích jsme byli okamžitě ospravedlněni a všechna nespravedlnost byla z našeho ducha vymazána. Nic jsme pro to neudělali. Nevysloužili jsme si to, ani jsme to nezískali svou „dobrotou“. Dostali jsme to zadarmo díky Boží milosti.

Nicméně v momentě, kdy jsme se znovuzrodili, začalo dílo našeho posvěcení (svatosti). To znamená, že to, co se stalo uvnitř, v našem duchu, si začalo razit cestu na povrch, do našeho jednání. Pavel to vyjadřuje takto: „s bázní a chvěním uvádějte ve skutečnost svou záchranu“ (Filipským 2,12). Nesmíme zapomenout, že i posvěcení (svatost) je darem Boží milosti. Avšak tentokrát se tohoto procesu účastníme a potřebujeme spolupracovat. Dar Boží milosti nám dává k očisťování moc ale my musíme drhnout! Poslechněte si autorova slova ještě jednou:

„Mějme tedy milost, skrze níž můžeme sloužit Bohu přijatelně s uctivostí a *Boží bázni*.“ (Židům 12,28; NKJ).

Milost nás nejen ospravedlnila; také nás zmocňuje k tomu, abychom Bohu sloužili přijatelně a se *svatou bází*. Ačkoliv je tedy milost Božím darem, musíme spolupracovat s jejím zmocněním, abychom ve svých

životech nesli ovoce svatosti. Pojdme proto teď prozkoumat, co Pavel říká Korintským ještě před svým příkazem „očist’me se“:

„Jako Boží spolupracovníci vás také napomínáme, abyste vy, kteří jste přijali Boží milost ji *nepromarnili (nevyužili)*“ (2. Korintským 6,1 podle angl. př.).

Jak už jsem řekl dříve, pokud vidíme milost jako „Velkou příkrývku“, nikdy nebudeme schopni těmto slovům porozumět. Jak můžeme *promarnit* nebo *nevyužít* potenciál milosti, která se týká pouze odpuštění a o které se tolika lidmi vyučuje? Pokud však rozumíte milosti tak, čím doopravdy je – *Božím nezaslouženým zmocněním, které nám dává schopnost dělat to, co od nás pravda vyžaduje, abychom nesli ovoce svatosti* – potom můžete pochopit, jak můžeme milost *promarnit*.

Vraťme se znovu k příběhu Ostrovana uvězněného na opuštěném ostrově. Posel mu podrobně vysvětlil, jak zbraň funguje a jak ho může zachránit – jak nakonec dokáže upozornit kapitána lodi, aby Ostrovan mohl být zachráněn. Také Ostrovana upozornil, že může puškou zabít jakékoli zvíře, ať už k obživě nebo v sebeobraně, a že si může dokonce sestřelit kokosové ořechy z palmy. Zavedl Ostrovana do jeskyně a řekl mu, že může zabít vysokou zvěř a použít kůži jako dveře na ochranu před útokem medvěda. A že medvědí kůži může sloužit jako velmi pohodlná matrace a teplá příkrývka za chladných nocí.

Posel se potom vrátí zpět do své doby na konci jednadvacátého století. Dalšího dne se se svým zaměstnavatelem rozhodnou podívat se na Ostrovana skrze stroj času. K jejich překvapení se však na jeho způsobu života vůbec nic nezměnilo. Ani jednou nevystřelil na jeleny nebo divoká prasata. Stále se snaží chytit zvěř do pastí nebo je honí s kameny nebo s oštěpy vyrobenými z klacků. Ostrovan je bezmocný a zbědovaný. Posel se rozpačitě zeptá svého zaměstnavatele: „Proč nepoužívá tu pušku?“

Potom ti dva posunou stroj času dopředu, aby zjistili, jak si Ostrovan vede jedenáctého dne po Poslově návštěvě. Smutně pozorují, že pořád spí nepohodlně na skále, obklopený několika kameny na ochranu před medvědy. Je velmi hubený, za dva týdny hladovění znatelně pohubl. Padá studený déšť, Ostrovan se silně třese a Posel i zaměstnavatel mají strach, že mu hrozí podchlazení. Slyší ho, jak proklíná svou mizernou situaci i svůj život.

Stroj času je posunut na třináctý den. Posel a jeho zaměstnavatel jsou povzbuzeni, když vidí Ostrovana se zbraní v ruce, jak stopuje jeleň. Zaměstnavatel říká: „Myslím, že ji konečně použije!“ Avšak hrůzou poskočí, když vidí, jak Ostrovan nevědomky prochází okolo medvědího brlohu. Medvědice i její mláďata jsou uvnitř, a když slyší hluk, vztekle vyrazí ven a zaútočí na Ostrovana. Ten je hrůzou bez sebe, ale místo toho, aby medvědici zastřelil, zvedne pušku a vystřelí několik ran do vzduchu v naději, že tím hlukem rozzuřeného medvěda zažene. Když medvědice hlasitý výstřel ignoruje a dál ho pronásleduje, zvedne Ostrovan kámen a hodí jí ho do tváře. To ji samozřejmě nezastaví a žene se na něho. Ostrovan zahodí pušku, otočí se a v hrůze prchá. Po několika mohutných skocích ho medvědice dostihne a roztrhá.

Jaká bude reakce Posla a jeho zaměstnavatele na to, čeho byli právě svědky? Mnoho do tohoto muže investovali, čas i prostředky. Posel strávil mnoho dní přípravami, aby Ostrovanovi přinesl správné informace a vybavení – a použití stroje času stálo milióny dolarů. Jak to všechno mohl Ostrovan tak promarnit? Jak mohl zahodit tak obrovský dar? Jejich skutek lásky a jejich oběť byly marné.

Jejich počáteční reakcí na Ostrovanovu volbu byl nejprve obrovský smutek nad ztrátou jeho života, který potom vystřídal značné zklamání a frustrace. Bezmocně se na sebe podívali a naříkali: „Dali jsme tolik, ale nebylo to vůbec k ničemu. On nepoužil to, co mu mělo zachránit život; náš dar *promarnil*.“

SVATOST

Závěr: Ostrovan nedokázal plně přijmout a spolupracovat s úžasným darem, který zadarmo dostal. Minul se cíle.

To by byl velice smutný epitaf pro kohokoliv: Minul se cíle. Díky Boží milosti takovéto smutné prohlášení nikdy nemusí být popisem života svatých. V následující kapitole se dozvíme proč.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Bylo až do této chvíle vaše chápání svatosti pozitivní? Proč ano a proč ne?

Jak byste chtěli, aby zněl váš epitaf?

Nikdy neminout

Mám pro vás báječnou zprávu: Bůh nám dal prostředky, které potřebujeme, abychom mohli žít tak, abychom Ho potěšovali! Nikdy se nemusíme minout cíle. Podívejte se, co nám říká autor knihy Židům:

„Usilujte... o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. Dbejte na to, aby někdo neminul Boží milost,...“ (12,14-15).

To hlavní je tady jasné: potřebujeme Boží milost, abychom mohli žít v opravdové svatosti. A znovu bychom se mohli zeptat: „Co tedy znamená „minout Boží milost“ v tomto verši, když jsme byli vyučováni, že milost se týká jen odpuštění?“ Řecké slovo zde je *hustereo*. Strongova konkordance je definuje jako: „Být podřadný, zaostávat (být nedostatečný), zůstat pozadu, být bez prostředků, selhat. Thayerův Lexikon jde ještě hlouběji a prohlašuje, že význam tohoto slova je „zůstat v závodě pozadu a nedoběhnout proto do cíle, nedospět do konce“.

Ostrovan zůstal pozadu a nedokázal dosáhnout cíle, svobody, kterou mu Poslův zaměstnavatel zadarmo poskytl. Cíl byl pro něho snadno dosažitelný, on však promarnil to, co mu bylo dáno a do cíle nedoběhl. Svatost je pro úspěšné zakončení našeho závodu naprosto klíčová. Po-slechněte si slova proroka Izajáše:

„Bude tam silnice a cesta
a ta se bude nazývat cestou svatou.
Nebude se po ní ubírat nečistý,
bude jen pro lid Boží.

Kdo půjde po této cestě,
 nezbloudí, i kdyby to byli pošetilci.
 Nebude tam lev, dravá zvěř na ni nevstoupí,
 vůbec se tam nevyskytne,
 nýbrž půjdou tudy vykoupení.
 Ti, za něž Hospodin zaplatil, se vrátí.
 Přijdou na Sijón s plesáním
 a věčná radost bude na jejich hlavách.
 Dojdou veselí a radosti,
 na útek se dají starosti a nářek“ (Izajáš 35,8-10)

Než budu pokračovat, chci ukázat na jednu trhlinu v naší alegorii o Ostrovanovi. Kdyby se tento příběh skutečně v našem světě stal, existovala by stále i ta možnost, že by medvěd Ostrovana zabil, i kdyby on zbraň opravdu použil. Je spousta možných scénářů – medvěd mohl například překvapit Ostrovana tak, že by nestačil zbraň zvednout a vystřelit. Nebo mohl vystřelit, ale minul. A nebo by kulka medvěda jenom zranila, ale nezabila, a ten by pak ve slepé zuřivosti Ostrovana zardousil.

Bůh však říká, že jestliže chodíme v moci Jeho milosti a neseme opravdové ovoce svatosti, jsme díky Němu neporazitelní. Izajáš říká, že nás nebude moci dostat žádné dravé zvíře, ani medvěd ani lev! (Včetně našeho úhlavního nepřítele, Satana, který obchází kolem jako „řvoucí lev a hledá, koho by pohltit“ - 1. Petrův 5,8.) Takže na rozdíl od Ostrovana nemáme žádný důvod neuspět, jestliže skrze moc Boží milosti neseme ovoce svatosti – nikoliv díky nám, ale díky Němu. *Toto zaslíbení však neplatí pro věřící, kteří nežijí v pravé svatosti.* Poslechněte si, co o tom říká Petr:

„Kdo však tyto vlastnosti nemá, je slepý, krátkozraký; zapomněl, že byl očištěn od svých starých hříchů. Proto, bratři, tím více se snažte upevňovat svoje povolání a vyvolení; neboť budete-li to činit, *nikdy*

nepadnete. Tak vám bude bohatě vybaven vstup do věčného království našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista“ (2. Petrův 1,9-11; kurzíva přidána).

Petr říká, že *nikdy nezakopneme ani neodpadneme*. Jsme neporazitelní, nikoli kvůli našim vlastním schopnostem, ale díky schopnostem, které nám poskytuje milost. V podstatě nám tedy milost dává moc chodit po cestě svatosti, která nás bezpečně vede v zaslíbení, že závod dobře dokončíme. Chrání nás před ztroskotáním ve víře a před neúspěchem.

Petr mluví i o druhé straně. Ti, kdo nechodí v moci milosti, nedokáží rozvinout vlastnosti svatosti. Výsledkem je slepota a zapomenutí na to, že je Bůh očistil od jejich starého hříšného života. Kvůli této slepotě je pro ně velice těžké, téměř nemožné, aby zůstali na úzké cestě svatosti. Docela snadno sklouzávají zpátky do stylu života, kde vládne hřích (a velmi často stále věří, že jsou přikryti a chráněni Boží milostí). Později ve svém dopise nařiká Petr nad jejich volbou:

„Jestliže totiž ti, kteří unikli poskvrnám světa poznáním našeho Pána a Zachránce Ježíše Krista, se znovu do nich zapletou a podlehnou jim (*stanou se znovu otroky hříchu* – podle angl. překladu), jsou jejich poslední věci horší než první. Bylo by pro ně lépe, kdyby nebyli poznali cestu spravedlnosti, než když ji poznali, a odvrátili se od svatého přikázání, které jim bylo předáno. Příhodilo se jim to, co říká toto pravdivé přísloví: ‘Pes se vrátil k vlastnímu vývratku’ a umytá svině se opět vají v bahně“ (2,20-22).

To je vážné. Připomíná mi to znovu slova, která apoštol Pavel napsal křesťanům: „Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, koho posloucháte, toho jste otroky: *bud’ hříchu, který vede ke smrti...*“ (Římanům 6,16). Když dobrovolně a opakovaně následujeme hříšné touhy, zaplétáme se do nich a znovu se stáváme jejich otroky.

Věřící může zahynout úplně stejně jako náš Ostrovan. Proto nás Pavel varuje: „Nuže tedy, bratři, jsme dlužníky, ale ne těla, abychom podle těla žili. Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít;...“ (Římanům 8,12-13).

Ted' se možná divíte, jak může apoštol Pavel napsat křesťanům, že zemřou. Apoštol Jan podobným způsobem prikazuje: „Uviděl-li by někdo svého bratra, že hřeší hříchem, který není k smrti, ať za něj poprosí a Bůh mu dá život. Ale je hřích, který vede ke *smrti*“ (1. Janův 5,16). O jakém druhu smrti, která může ovlivnit bratra nebo sestru v Kristu, tady mluví? Je to stejná smrt, o jaké píše apoštol Pavel? Je to stejná smrt, před kterou byl varován Adam? Mluví pouze o fyzické smrti?

Apoštol Juda píše o lidech, kteří se od Boží milosti odvrátili k oplzlostem a používají ji jen jako příkrývku jejich nemorálního stylu života. Ačkoliv pravidelně navštěvují sborová shromáždění, Juda varuje: „Jsou jako stromy bez ovoce v době sklizně. Nejsou jen *mrtví*, ale *dvakrát mrtví*, neboť byli vykořeneáni“ (Judův 1,12; NLT). Tady jsou lidé, kteří fyzicky žijí, navštěvují sborová shromáždění, avšak jsou nazváni nejen „mrtvými“, ale „dvakrát mrtvými“. Jakým způsobem jsou tedy *mrtví*?

O významu tohoto verše se vedou mnohé teologické debaty, já se však zeptám: „Proč se o tom dohadovat?“ Vždyť přece nikdo z nás nechce být *jakýmkoli* způsobem mrtvý. Následky smrti nikdy nejsou dobré nebo perspektivní. Koneckonců, nikdo z nás si nechce vyzkoušet smrt, ať už je její význam jakýkoli. Já navrhuji, abychom se dostali tak daleko od umírání, jak jen to jde, a zůstávali v Boží milosti, abychom mohli žít výjimečné životy.

Znovu říkám, že ta báječná novina je, že nám Bůh skutečně dal Svou milost. Dostali jsme přirozenost Ježíše Krista a byli jsme vysvobozeni z nadvlády hříchu! Jak by mohl někdo, kdo byl osvobozen od tyranie hříchu, toužit a odvážit se vrátit se do zajetí a flirtovat se smrtí?

Takže, milý příteli, nebojuj za své právo žít v navyklém hříchu, a přitom kráčet do nebe. Takhle se na život pohlížet nedá. Raději si uvědom,

že ti Bůh dal úžasný dar – *svobodu*! Už nemusíš hřešit. Z čeho jsi se dříve nemohl sám vysvobodit; od toho nyní můžeš žít svobodně, díky moci Jeho úžasné milosti!

MILOST OPRAVDU FUNGUJE

Přijal jsem Ježíše Krista jako svého Pána v roce 1979. Zakusil jsem skutečnost Ježíšovy nové přirozenosti, a to změnilo můj život. Okamžitě jsem ztratil touhu po alkoholu, a ačkoliv jsem předtím klel jako opilý námořník, moje řeč byla uzdravena. Další moje hříšné způsoby postupně vymizely, čím více jsem četl Boží slovo, meditoval nad ním a vyznával je nad mým životem.

Byla však jedna oblast, které jsem se tak snadno nezbavil. Bojoval jsem s chtíčem a se závislostí na pornografii. Jakmile jsem někde uviděl pornografické obrázky, byl jsem přemožen a přiváben. Míval jsem určitá období svobody, ale po čase mě to vždy znovu přitáhlo zpět. Zkrátka, chtíč držel mou duši pevně ve spárech.

V roce 1985 mi jeden člověk nabídl svůj byt, abych se tam na nějakou dobu mohl uchýlit k modlitbám. Na konci čtyřdenního půstu, 6. května 1985, jsem byl po usilovné bitvě v modlitbách osvobozen z pevnosti pornografie a chtíče. A díky Bohu a Jeho milosti jsem svobodný dodnes.

Ačkoliv jsem byl vysvobozen ze spárů pornografie, stále jsem musel odolávat té touze se znovu zapojit. Před šestým květnem to vypadalo, že této touze nikdy nebudu schopen odolat. Po šestém květnu jsem jí odolávat mohl, musel jsem však spolupracovat s milostí, abych přemohl naléhavé nutkání se na pornografii podívat. Její moc byla po postu a intenzivních modlitbách v mém životě zlomena, musel jsem ale vytrvale odolávat její přitažlivosti.

Po nějaké době, když jsem pokračoval v modlitbách a sytil svou mysl Božím slovem, jsem si jednoho dne všiml, že se moje touhy změ-

nily. Už jsem se nemusel nutit odvracet se od pornografie, naopak, odpuzovala mě. Když jsem kdekoliv zahlédl sexuální obrázek, viděl jsem tu vystavenou ženu jako něčí malou holčičku. Byl jsem zarmoucený, že tento vzácný život, lidská bytost, stvořena podle Božího obrazu a k Jeho podobě, byla zredukována na pouhý kus masa. Boží milost mne zcela změnila zevnitř ven. Byl jsem obnoven na duchu své mysli a dostal jsem úplnou svobodu. Moje smysly byly mocí Jeho milosti proměněny. Pisatel listu Židům popisuje tuto blaženost:

„Neboť každý, kdo potřebuje mléko, je nezkušený ve slově spravedlnosti, protože je ještě nemluvně. Pro dokonalé je však tuhý pokrm, pro ty, kdo mají smysly návykem vycvičeny k rozsuzování dobrého a zlého“ (Židům 5,13-14).

Uvědomil jsem si, že Boží slovo, které jsem neustále četl, vyznával, promýšlel a studoval, přivedlo moje smysly a duševní schopnosti do jednoty s Božími touhami a Jeho myšlením. Pamatujte si, svatost znamená myslet, mluvit a žít jako On. Znamená to vystoupit na Jeho úroveň bytí.

To je přesně ten důvod, proč v mém srdci hoří touha psát tuto knihu: tolik Božích dětí žije na mléku. Neříká se jim, že Bůh do nich dal Svou božskou přirozenost. Neděli co neděli slyší, že jsou hříšníci, kterým bylo odpuštěno, a že my všichni máme slabosti, ale že se nějak prokoušeme k cílové čáře našeho života. Toto společensky přijatelné evangelium však nepůsobí moc v jejich životech. Jejich životům totiž nevládne jejich víra, nýbrž jejich smysly a pocity.

Musíme si zapamatovat, že naše tělesná přirozenost může být vycvičena, ale že miluje zavedené zvyky. Proto lidé často nemají rádi změny. Dobrou zprávou je, že stejně tak, jako můžeme vycvičit naši tělesnost k nespravedlnosti, můžeme ji vycvičit i ke spravedlnosti. Pisatel listu Židům toto dokládá: „pro ty, kdo mají smysly návykem [praxí] vycvi-

čeny k rozsuzování dobrého a zlého“ (Židům 5,14). Skrze moc milosti můžeme nad naší myslí a tělesností převzít vládu a přeškolit naše duševní vlastnosti a smysly podle Božího slova. Naše tělesnost reaguje na to, čím je krmena.

Ačkoliv mě Boží milost osvobodila, mohl jsem se ke sledování pornografie vrátit. Kdybych to po nějakou dobu dělal opakovaně, bez opravdového pokání v srdci, byl bych opět chycen do pasti a stal se závislým. A byl bych na tom hůře, než předtím. Ale moje rozhodnutí je, že to neudělám, a důvodem je láska k Bohu a bázeň před Ním.

Jeho milost je více než dostatečná! Je to úžasné!

INTERVIEW, KTERÉ OTEVŘELO OČI

Před několika lety jsem poskytl rozhovor jedné rozhlasové stanici v jednom velkém městě na jihu. Mluvil jsem o spravedlnosti a o podmaňování těla. Neřekl jsem nic o mém vysvobození z pornografie, spíše jsem zdůrazňoval důležitost opravdové svatosti v životě věřícího.

Po zhruba třiceti minutách, moderátor zpřístupnil linky k telefonickým dotazům. Prvním volajícím byl nějaký rozčilený člověk, který se do mě pustil: „Jak můžete myslet vážně to, co říkáte? Co má dělat člověk, který má ve svém životě svázanosti nebo závislosti? Chcete mi snad říct, že míří do smrti?“

„Pane, tohle neříkám já,“ odpověděl jsem. „To říká Boží slovo.“ Potom jsem se ho zeptal: „Mohli byste mi trochu objasnit to, co říkáte?“

„Ano!“ Stále ještě byl velmi naštvaný.

„Takže se vás zeptám přímo,“ řekl jsem. „Vy tedy tvrdíte, že jsou hříchy, ze kterých nás Ježíšova krev a Boží milost osvobodit mohou, ale že existují i jiné, „speciální“ hříchy, příliš mocné nebo silné na to, aby je Boží milost přemohla? Je to tak?“

To jej naprosto umlčelo. Najednou uviděl bláhevost jeho argumentů.

Nakonec jsem prolomil to ticho: „Pane, já jsem byl spoután sexu-

álním chtičem a Boží milost mě v roce 1985 vysvobodila. Nemůžete mě přesvědčit, že existují závislosti nebo spoutanosti, na které by Boží milost nestačila. Já jsem byl úplně svázán, a teď jsem volný.“

TĚŽKÉ ČASY

Apoštol Pavel v dopise Timoteovi píše o době, ve které nyní žijeme: „Toto však věz, že v posledních dnech nastanou těžké časy“ (bude těžké být křesťanem - podle angl. překladu; 2. Timoteovi 3,1). Žijeme v posledních dnech. O tom není pochyb, protože všechny prorocké verše ukazují, že se Ježíš brzo vrátí. Pavel předvídal, že být křesťanem v naší době bude ze všech časů nejtěžší. Proč?

Pavel ve své době zakoušel velké protivenství. Pětkrát zažil brutální bičování, pokaždé dostal devětatřicet ran bičem. Tříkrát byl zbit holemi. Jednou kamenován. A strávil celé roky ve vězení. Kamkoli se obrátil, čelil hroznému pronásledování. A přesto napsal, že v naší době bude ještě mnohem těžší být křesťanem! Tady jsou jeho důvody:

„Lidé totiž budou samolibí, milující peníze, vychloubační, pyšní, rouhaví, neposlouchající rodiče, nevděční, bezbožní, bezcitní, nesmiřitelní, pomlouvační, nezdrženliví, hrubí, nepřátelé dobra, zrádci, ukvapení, nadutí, milující rozkoše více než Boha“ (2. Timoteovi 3,2-4).

I když si toto přečtete, můžete se pořád ještě divit, proč si Pavel myslel, že naše dny budou odlišné. Lidé v jeho době přece měli všechny stejné vlastnosti – milovali sebe a peníze, byli bezbožní, nemilosrdní, atd. O Letnicích Petr řekl: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ (Skutky 2,40). Tak proč Pavel tvrdí, že být křesťanem pro naši generaci bude nejtěžší v celé historii? Vysvětluje to hned v dalším verši:

„Budou mít vnější způsob zbožnosti, ale zřeknou se její moci“ (2. Timoteovi 3,5).

To je ono – žijeme v době (a to potvrzují i mnohé další odkazy v Nové smlouvě), kdy mnoho lidí tvrdí, že jsou spaseni milostí a jsou znovuzrození, avšak s Boží milostí nespolupracují na tom, aby mohli ve svých životech budovat Kristovy vlastnosti. Stále věří, že jsou spaseni milostí, a přitom *se zřikají* její moci, která by je mohla učinit svatými. Stále mají své životy ve vlastních rukou a žijí si, jak se jim líbí, aniž by se poddali Bohu jako Pánu. Tito „věřící“ jsou nebezpeční, protože svým životním stylem sdělují nepravé evangelium Ježíše Krista. Proto Pavel říká: „Od takových se odvracej“ (2. Timoteovi 3,5).

Já věřím, že nejtěžší boje, které museli první otcové vést, byly proti zákonictví. Mnoho lidí se snažilo dostat nové věřící zpátky pod zákon, místo toho aby důvěřovali spasení z Boží milosti. Po více než pětadvaceti letech ve službě na plný úvazek jsem dospěl k názoru, že naší největší bitvou dnes je bezzákonnost – lidé v církvi, kteří věří, že mohou být spaseni, aniž by žili jinak než lidé ze světa. Nepodřizují se Boží autoritě.

Ježíš nás ohledně posledních dnů varuje:

„A protože vzroste bezzákonnost (hřích bude bujet - podle NLT), ochladne láska mnohých. Kdo však vytrvá do konce, bude zachráněn“ (Matouš 24,12-13).

Jestliže v Ježíšově době hřích bujel také, proč je tedy naše doba tak odlišná? Šokující je, že když Ježíš hovoří o našich časech, nemluví o společnosti všeobecně, ale o těch, kdo tvrdí, že Ho následují. Ježíš říká, že v naší době bude hřích bujet mezi *vyznávajícími křesťany*. Proč by jinak zakončil své prohlášení slovy „Kdo však vytrvá do konce, bude zachráněn“? Nevěřícímu člověku přece neřeknete: „Jestliže dokončíš závod, budeš zachráněn,“ protože ten žádný závod ani nezačal. Tohle byste řekli tomu, kdo už je ve víře, kdo už běží.

VÝJIMEČNÝ

Shrnutí je tedy, že chodit v opravdové svatosti je v dnešní době důležitější než kdykoli jindy, protože Ježíš řekl, že v našich časech bude bujet hřích, díky jeho klamně podstatě. Ohromující dobrou zprávou však je, že Bůh nám skrze milost dal moc žít svatým životem i uprostřed takového úpadku.

Jsou dva důvody, proč máme být v těchto temných dnech světlem: za prvé kvůli nám samotným, za druhé kvůli ztraceným. Tolik lidí v tomto světě volá, že chtějí poznat Boha. My jsme kosti z Jeho kostí a tělo z Jeho těla, pojďme tedy napodobovat Boha jako Jeho drahé děti, aby svět mohl vidět Jeho světlo.

Máme to, co je k tomu třeba. Nazývá se to milost. Pojďme tedy kráčet v Jeho neobyčejné moci!



Úvahy na Výjimečnou cestu

Jsou ve vašem životě oblasti, které potřebují očistit? Jaké to jsou?

Proč je nemožné žít svatý život bez Boží milosti?

Království zevnitř

Milost nás uschopňuje sloužit Bohu tak, jak se Mu líbí. První a nejdůležitější je, že jsme zmocněni žít ve svatosti. Opravdová svatost zahrnuje sexuální čistotu, ale znamená ještě mnohem víc. Být svatý tak, jako je svatý Bůh, vyžaduje žít jako Ježíš, chodit tak, jako na této zemi chodil On, a nést to samé ovoce. Ježíš to řekl jasně:

„Ne vy jste si vybrali Mne, ale Já jsem si vybral vás a ustanovil jsem vás, abyste vyšli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstávalo“ (Jan 15,16).

O jakém ovoci, které má zůstávat, tady Ježíš hovoří? Jeho vlastnosti odhalil během rozhovoru při Poslední večeři:

„Amen, amen, pravím vám: *Kdokoli* věří ve Mne, i on bude činit skutky, které Já činím, a bude činit *ještě větší* ...“ (14,12).

Ještě větší skutky? Ježíš neřekl: „Vy apoštolové, kteří věříte...“, ale naprosto specificky prohlašuje: „*Kdokoli* věří...“. Kdyby tohle řekl kdokoli jiný než Ježíš, měl bych problém tomu věřit. Avšak toto pozoruhodné prohlášení vyšlo přímo z Jeho úst, a Jeho slovo je spolehlivé! My, kteří jsme byli přijati do Jeho rodiny, učiněni s Ním jedno a dostali Jeho přirozenost a Jeho Ducha, nejenže máme dělat ty úžasné skutky, které dělal On, ale můžeme činit skutky ještě větší! Jak je to možné? Nyní už tu odpověď znáte – *díky Jeho milosti*.

Milost nás zmocňuje k tomu, abychom šli za hranice našich přiroze-

ných schopností. To nás přivádí do oblastí výjimečného. Poslechněte si slova apoštola Pavla:

„A Bůh je mocen *rozhojnit při vás každý dar milosti*, abyste měli *vždycky ve všem úplný dostatek* a měli hojnost pro každý dobrý *skutek*“ (2. Korintským 9,8; kurzíva přidána).

V těchto verších Pavel mluví specificky o financích a dávání, avšak tento princip platí pro všechny oblasti života. Je třeba zde zdůraznit několik klíčových slov. Za prvé, Pavel říká: „*při vás každý dar milosti*“. Ne *pár darů* milosti, ale *všechny*. V Kristu Ježíši máme všechna duchovní požehnání (viz Efezským 1,3). Proto Duch Svatý prohlašuje skrze Pavla: „A tak ať se nikdo nechlubí co vše lidé zmohou. Vždyť všechno vám patří... vy pak patříte Kristu a Kristus Bohu (1. Korintským 3,21.23 podle angl. př.).“

Pavel dále říká, že *vždycky* – nejen při určitých příležitostech, ale *vždycky* – budete *ve všem mít úplný dostatek*, abyste měli hojnost pro každý dobrý *skutek*. Ježíš prohlašuje, že každý z nás bude činit ještě větší *skutky*. Jeho přetékající a zmocňující milost nám dává naprostý a úplný dostatek pro naplnění každé naší potřeby, ať je jakákoliv! Neexistuje nic z nebeského zaopatření, co by nám chybělo, neboť Jeho milost již poskytla úplně všechno.

KRÁLOVSTVÍ JE UVNITŘ

Když Ježíš učil své učedníky, jak se modlit, učinil pozoruhodné prohlášení: „Přijď tvé království. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“ (Lukáš 11,2). Pro učedníky to byla futuristická modlitba, avšak pro Ježíše nikoliv. A pro nás také není futuristická, protože tato pravda je aktuální právě nyní. Dovolte mi to vysvětlit. Naléhavě vás žádám, abyste násle-

dujících několik stran četli velmi pozorně; jestliže totiž plně pochopíte, co chci říct, váš život se úplně promění.

Farizeové měli s Ježíšem problém, protože nepřišel do děje tak, jak očekávali. Podle starozákonních proroctví čekali mesiášského krále. Izajáš napsal:

„Nebot' se nám narodí dítě,
bude nám dán syn,
na jehož rameni spočine vláda
a bude mu dáno jméno:
„Divuplný rádce, Mocný Bůh,
Otec věčnosti, Vládce pokoje.“
Jeho vladařská moc poroste
Jeho království bude *vždy* vládnout pokoj
Bude vládnout jako Davidův následovník,
Upevní svou moc právem a spravedlností
od toho času až navěky.
Všemocný Hospodin je rozhodnut toto vše učinit“
(9,5-6; podle angl. př.)

Tito vedoucí věděli, že Mesiáš má přijít v jejich době. Vzpomeňte si na mudrce z východu. Zákoníci nebyli překvapeni, když jim Herodes nařídil, aby zjistili, kde se má Král narodit.

Na základě Izajášových slov farizeové věřili, že Mesiáš může přijít pouze jako bojovník a král dobyvatel, který je vysvobodí zpod nadvlády a útisku Římanů. Předpokládali, že okamžitě usedne na Davidův trůn v Jeruzalémě a bude vládnout navěky.

Když se však Ježíš objevil – Nazarejec, obyčejný muž, tesař z chudé rodiny a přítel prostitutek a mafie (výběřcí daní byli tehdejšími mafiány), oni ho za Mesiáše nevzali. Přestože mnoho obyčejných lidí Ježíše jako Mesiáše přijalo, vedoucí to odmítli, protože Ježíš nevyhovoval jejich představám o Mesiášových vlastnostech.

A tak farizeové Ježíše konfrontovali: „No dobrá, jestliže ty jsi Mesiáš, kde máš to království, kterému máš podle Izajáše vládnout? Proč nám tady stále vládnou Římané?“

Ježíš jim odpověděl:

„Království Boží nepřichází tak, abyste ho mohli pozorovat; ani neřeknou: ‘Hle, je tu’ nebo ‘je tam’. Neboť hle, *království Boží je uvnitř vás*“ (Lukáš 17,20-21; kurzíva přidána).

„Království... je uvnitř vás“? Víme, že „vás“ se netýkalo farizeů, protože Ježíš jim řekl: „Vy jste z otce Ďábla“ (Jan 8,44). Ježíš mluvil o těch, kdo se znovu narodí a budou naplněni Jeho Duchem. Předtím slíbil těm, kdo Ho milují: „Neboj se, malé stádečko, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království“ (Lukáš 12,32).

Kdy tedy mělo to království přijít? Jeho učedníci tuto rýpavou otázku Ježíšovi položili po Jeho zmrtvýchvstání. Zkuste se do nich vcítit. Konečně je všechno jasné: Zdravý a živý Ježíš stojí před Svými věrnými následovníky – opravdový Král, o kterém Izajáš prorokoval, že bude vládnout na Davidově trůně – ale kde je to království? Stále ještě byli v tomto zmatení i těsně před Ježíšovým nanebevstoupením:

„Když se tedy sešli, tázali se ho: „Pane, v tomto čase obnovíš království pro Izrael?“ (Skutky 1,6).

Také oni čekali, že se království projeví i fyzicky, stejně jako to bude v ten den, kdy se Ježíš vrátí na zem na bílém koni s „desetitisíci Svých svatých“ (viz Judův 1,14-15; Zjevení 19,11-16). Zatímco hledali tento doslovný trůn na zemi, zcela zapomněli na Jeho slova: „Království... je uvnitř vás“. A stejně tak, jako pokáral farizeje, napravil i myšlení učedníků:

„Řekl jim: „Nepřisluší vám poznat časy a lhůty, které Otec uložil ve své vlastní pravomoci (ustanovení Jeho fyzického království při Jeho návratu), ale budete naplněni mocí Ducha Svatého, který na vás přijde (království zevnitř)“ (Skutky 1,7-8; se závorkami podle angl. překladu).

Budete „naplněni mocí“ Ducha svatého k čemu? *K šíření království!* To neplatilo jen pro ně, platí to i pro nás, protože Petr vyhlašoval zástupům: „Neboť to zaslíbení (naplnění mocí Ducha svatého) platí pro vás a vaše děti i všem, kteří jsou daleko a které si povolá Pán, náš Bůh“ (Skutky 2,39; závorka přidána). V tom jsme s jistotou zahrnuti já i vy. Proto Pavel nám všem píše: „Neboť Boží království nespočívá v řeči, ale v moci“ (1. Korintským 4,20). Jakmile Duch Svatý přišel, aby přebýval v lidstvu, království a veškerá Jeho moc je uvnitř nás! Nyní vlastníme *moc* šířit království v srdcích a životech ostatních. Proto Boží slovo prohlašuje: „Vždyť království Boží není pokrm a nápoj, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost, které dává Duch Svatý“ (Římanům 14,17, podle angl. př.).

Ježíš tedy v podstatě apoštolům na jejich otázku odpověděl – ne však o vnějším ustanovení království, nýbrž o ustanovení vnitřním, které samozřejmě ovlivní lidské životy navenek. Úžasnou pravdou je, že při šíření království nyní můžeme dělat stejné skutky, jako dělal Ježíš, a dokonce ještě *větší*. Ještě jednou si připomeňme Jeho slova: Přijď Tvé království (to už je nyní tady). Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“.

JAKO V NEBI, TAK I NA ZEMI

Nyní probereme způsob, jakým Ježíš přinášel nebe na zem. Jeho poslání, zjevit Boží království, by mohlo být popsáno jedním slovem: *spravedlnost*. Písmo říká: „Vždyť království Boží není pokrm a nápoj, nýbrž

spravedlnost,...“ (Římanům 14,17). Ježíš nám říká, abychom hledali „nejprve království Boží a Jeho *spravedlnost*“ (Matouš 6,33). Po svém odchodu řekl učedníkům, že Duch Svatý přijde a „přinese světu důkaz o *spravedlnosti*, protože odcházím k Otci“ (Jan 16,8.10).

Řecké slovo, které je pro *spravedlnost* v Nové smlouvě nejčastěji používáno, je *dikaio syne*. *Expository Dictionary of Bible Words* odhaluje, že ve významu tohoto slova není žádná šedá oblast: „označuje stav bytí (existence), který je v každém ohledu pro Boha přijatelný“. Jednoduše řečeno, *spravedlnost* znamená „správný v Božích očích“.

Písmo je v tom jasné jako den: „Není *spravedlivého*, není ani *jednoho*“ (Římanům 3,10). Pokud se člověk nenarodí znovu z neporušitelného semene skrze Boží slovo, není možné, aby byl *spravedlivý* nebo v Božích očích přijatelný. Pavel úplně stejně jasně prohlašuje: „Jako se skrze neposlušnost jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také skrze poslušnost jednoho stanou mnozí *spravedlivými*“ (Římanům 5,19). Stáváme se *spravedlivými* nyní, nebo se to stane, až když přijdeme do nebe? Podle toho, o čem jsme mluvili v předchozích kapitolách, už známe odpověď. Boží slovo prohlašuje:

„Toho, který hřích nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom se my stali Boží *spravedlností* v NĚm“ (2. Korintským 5,21).

A znovu:

„Vy však jste z Něho v Kristu Ježíši, jenž se nám stal... *spravedlností*,...“ (1. Korintským 1,30).

Díky tomu, co Ježíš udělal, jsme nyní pro Boha plně přijatelní. Znovu opakují, toto se týká našeho ospravedlnění, nikoli našeho chození ve svatosti. Správné postavení (statut) před Bohem vůbec nezáleží na našem úsilí, nýbrž je založeno na úžasném Božím díle skrze Krista. Je vel-

mi smutné poslouchat, když o sobě křesťané mluví jako o pozemských červech nebo ubohých hříšnicích, kterým bylo pouze odpuštěno. Když slyším někoho takhle mluvit, láme mi to srdce. Vždyť ta obrovská cena byla zaplacená nejen za to, aby nám bylo odpuštěno a za naše osvobození, ale také abychom byli znovu stvořeni podle obrazu a přirozenosti Ježíše Krista.

Nejprve a především, království zevnitř mluví o božské (nebeské) přirozenosti, která nás zmocňuje k životu ve svatosti a plodnosti již v tomto světě. Tato moc je nejlépe viditelná na Ježíšově životě. On ukázal, pro jaký druh života bylo lidstvo stvořeno – nikoliv pro život svázaný spalujícími vášněmi padlé tělesnosti, nýbrž pro život motivovaný spravedlností, poháněný mocí Ducha svatého - tedy v lásce, radosti a pokoji – hojný v odpuštění, uzdravení, obnovení a pozvedání druhých také do těchto oblastí. Toto je království – není to jen žít svatý život, ale také přinášet našemu ztracenému a umírajícímu světu nebeský způsob života.

Toto je takovým shrnutím Ježíšova života – je snadné vidět Jeho touhu dávat, uzdravovat, osvobozovat a zjevodovat moudrost pro úspěšný a smysluplný život. Když čteme evangelia, vidíme, jak je Světlem pro ty, kdo jsou ve tmě, Životem pro mrtvé, Utěшитelem pro ztrápené, Dvěřmi ke svobodě, Cestou pro ztracené, Pravdou pro zmatené, Pastýřem pro znavené duše, Zachráncem pro bezmocné, Vykupitelem pro zajatce – tento výčet může pokračovat dál a dál. Ježíš přinesl nebe na zem, neboť řekl: „Kdo viděl Mne, viděl Otce“ (Jan 14,9). A nám přikazuje:

„Jako Mne poslal Otec, i Já posílám vás“ (20,21).

To je prohlášení! Máme přinášet nebe na zem stejně, jako to dělal On. To je důvod, proč Ježíš opakovaně říká, „Dejte si záležet, ať tomu rozumíte: Když přijmete někoho, koho Já pošlu, je stejně jako přijmout Mne, a kdo přijímá Mne, přijímá toho, který Mne poslal“ (Jan

13,20 podle angl. př.). Takhle by to v podstatě mělo být: vidět jednoho z opravdových následovníků Krista znamená vidět Ježíše, stejně jako vidět Ježíše znamenalo vidět Otce.

Jaká obrovská zodpovědnost – a příležitost – pro každého z nás!

„TADY“ V PROTIKLADU K „BLÍZKO

V evangeliích vidíme záblesky této skutečnosti v souvislosti s učedníky, i když to bylo ještě před tím, než království přišlo dovnitř. Uvědomte si například, jakým způsobem učedníci sloužili druhým: „Zavolal si svých dvanáct učedníků a *dal jim pravomoc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc i každou slabost*“ (Matouš 10,1; kurzíva přidána). Když jim Ježíš dal tuto zvláštní schopnost (milost), přikázal jim:

„Cestou hlásejte: *‘Přiblížilo se království Nebes.’* Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte, malomocné očist’ujte, demony vyhánějte;...”
(verše 7-8; kurzíva přidána).

Měli vyhlášovat království. Boží vůle měla být učiněna na zemi, tak jako na nebi. Byla-li v životě člověka oblast, která neodpovídala nebeskému standardu, měla být změněna. Lidé v nebi nejsou mučeni démony. Lidé v nebi netrpí malomocenstvím ani jinými chorobami. Lidé v nebi nejsou nemocní. Lidé v nebi nemají hlad. Moc, kterou apoštolové dostali, měla změnit to, co bylo na zemi jinak než je to v nebi! Chápete to? A tak oni šli a vyháněli demony, uzdravovali všechny nemoci a choroby, krmili a oblékali chudé, dokonce křísili mrtvé!

Co se týče naplnění fyzických potřeb, dal Ježíš svým učedníkům úžasnou příležitost jednat v této moci, avšak oni ji propásli. Byli na opuštěném místě, daleko od vesnic a měst, a neměli dostatek jídla. Vše,

co našli, bylo pět chlebů a dvě ryby, a kolem nich pět tisíc hladových mužů. Učedníci Ježíše prosili, aby ty zástupy lidí poslal pro jídlo do okolních vesnic. Ježíš však odpověděl:

„Vy sami jim dejte najíst“ (Marek 6,37).

Jeho přáním bylo, aby učedníci použili moc milosti k tomu, aby naplnili potřeby těchto lidí. Neměl tam být žádný nedostatek, stejně jako není žádný nedostatek v nebi. Učedníci však nevěřili, že je to možné, a tak odpověděli: „Nakoupit jídlo pro tyto davy by stálo celé jmění!“ (verš 37; NLT). Stále ještě jednali podle svých vlastních schopností, nikoli z výjimečnosti – bezplatného daru milosti, který měli k dispozici. Ježíš musel zkrátka jednat v této moci sám a zástupy nakrmit.

Co se týče chorob, nemocí a osvobození lidí z útlatku, v tom byli učedníci na koni. Jednou se vrátili z cesty, při které sloužili lidem a hlásili: „Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu“ (Lukáš 10,17). Ochořelí i nemocní byli uzdraveni; zajatí osvobozeni – přesně tak, jak řekl Ježíš, že to bude.

Je však důležité si všimnout (viz Matouš 10,7), že učedníci měli vyhlášovat, že království je *blízko*. A přece když přišel den Letnic, už nebylo dále jen *blízko*, ale *tady*!

Království je nyní v srdcích znovuzrozených mužů a žen, naplněných Duchem Svatým, stejně jako bylo v Ježíši, když chodil po této zemi, a zjevovalo se skrze Něho. Při Poslední večeři to Ježíš řekl velmi jasně, když mluvil o Duchu svatém: „Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás (později) bude“ (Jan 14,17 závorka přidána podle angl. př.). Když v evangeliích čteme, že apoštolové vyšli, aby nesli ovoce, byl Duch Svatý pouze s nimi a království bylo pouze *blízko*. Ježíš však ukazuje, že až království přijde, Duch Svatý bude v nás – *uvnitř*. To je důvod, proč nám těsně před Svým nanebevstoupením přikazoval: „Jako Mne poslal Otec, i Já posílám vás (20,21). *Uvnitř* nás je moc, díky které

můžeme šířit Boží království v srdcích a životech lidí úplně stejně, jako to dělal Ježíš; a to všechno je díky Jeho úžasné milosti!

OBROVSKÁ MILOST

Pojďme teď krátce prozkoumat, co se ukazuje v knize Skutků, jakmile do srdcí Božího lidu přijde království. O Letnicích „všichni byli naplněni Duchem Svatým“ (Skutky 2,4).

Ti, kteří byli naplněni, bylo sto dvacet Ježíšových věrných následovníků – mužů, žen a velmi pravděpodobně i dětí – a toho dne přijali království. Někteří z nich byli apoštolové, proroci, evangelisté, pastýři a učitelé. Avšak, většina z nich, byli jednoduše Ježíšovi učedníci.

Toho dne všech těchto sto dvacet lidí mluvilo cizími jazyky, kterým se nikdy neučili. Vyhlašovali úžasné Boží skutky. Toto zmocnění způsobilo, že se celé zástupy zastavovaly a poslouchaly, jak tito prostí lidé promlouvají Boží slovo v jejich rodných jazycích. Přihlížející se pak ptali: „Co to má znamenat?“ (verš 12). Důsledkem této milosti Nové smlouvy bylo, že do království přišlo tři tisíce lidí.

Dále čteme: „Skrze ruce apoštolů se dalo mezi lidem mnoho znamení a divů“ (5,12). Jeden zázrak byl obzvlášť působivý. Petr a Jan šli do chrámu a blízko vchodu uviděli chromého muže, který každý den na stejném místě žebral o almužnu. Také je prosil o finanční pomoc, avšak Petr mu odpověděl: „Stříbro a zlato nemám, *ale co mám, to ti dám*: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod’!“ (3,6; kurzíva přidána). Co Petr měl? Odpověď je jednoduchá: království. Petr byl uschopněn přinést pro nebe normální životní podmínky dolů na zemi.

Tento muž, chromý už z lůna své matky, se postavil a začal chodit, skákat a chválit Boha. Když lidé uviděli na tomto člověku působení Božího království, seskupili se okolo Petra a Jana a zanedlouho poté se Království rozšířilo o pět tisíc lidí, kteří přijali Ježíše Krista.

Petr s Janem byli pak uvězněni. A tentýž Petr, který byl před Ježíšovým ukřižováním zastrašen jednou služebnou a třikrát Ježíše zapřel, nyní stojí před veleradou a neohroženě vyhlašuje, že Ježíš je Pán. Vedoucí jsou jeho smělostí překvapeni, ale proti jeho slovům nemohou říci vůbec nic, poněvadž ten muž, po mnoho let chromý, nyní před nimi stojí – zdravý. Nakonec jsou Petr a Jan propuštěni.

Po této události se věřící modlili a budova se zatřásla Boží mocí. Dále čteme:

„Apoštolové vydávali *velikou mocí* svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše Krista a *veliká milost* byla na nich všech“ (Skutky 4,33; kurzíva přidána).

Všimli jste si, jak je v tomto verši spojena *veliká moc s velikou milostí*? Tady je milost znovu popsána jako Boží zmocnění pro šíření Království!

Milost není tedy jenom darem odpuštění, darem Jeho předané přirozenosti a zmocněním ke schopnosti žít svatý život; je také Božím zmocněním k šíření Jeho království! Milost od Boha nás zmocňuje, abychom dělali to, co dělal Ježíš – a dokonce ještě víc. Zmocňuje nás, abychom žili výjimečně.

Zpočátku si mnozí v církvi mysleli, že Boží zmocnění bylo určeno jen pro apoštoly a nikoliv pro všechny věřící, jak to Ježíš jasně řekl při Poslední večeři. Toto mylné chápání se však nakonec změnilo, což můžeme zhlédnout ve Skutcích 5. Nyní už to nebyl jen Petr, kdo dobrou zprávu přinášel; skrze zmocňující milost začali šířit království všichni věřící. „Každý den v chrámě a po domech nepřestávali učit a zvěstovat Krista Ježíše.“ (verš 42). Není možné, aby Petr dokázal v jednom dni kázat v každém domě v Jeruzalémě. Televize a rádio neexistovaly, tak jak to bylo možné?

Jednoduchá odpověď je, že v této milosti jednali a sloužili všichni věřící. Další verš říká: „V těch dnech, když se *rozmnožoval* počet učedníků,...“ (6,1). Tady se poprvé vyskytuje slovo *rozmnožoval*. V době

předtím, kdy v Boží milosti sloužili pouze apoštolové, slyšíme jenom slovo *přidat*. Zde je několik příkladů: „... a bylo *přidáno* toho dne asi tři tisíce duší“ (2,41); a znovu: „A Pán denně *přidával* k jejich společenství ty, kteří byli zachraňováni (2,47); a další: „A ještě více věřících bylo *přidáváno* Pánu“ (5,14).

Jakmile však začali všichni věřící jednat v Boží milosti, objeví se nejen slovo *rozmnožovat*, ale také *velmi* rozmnožovat: „Slovo Boží se šířilo a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl (v angl. př. rozmnožoval)“ (6,7).

Mezi *přidáváním* a *velkým rozmnožováním* je obrovský rozdíl. Kdyby v dnešní době nějaký služebník typu apoštola Petra zasahoval měsíčně deset tisíc lidí a přiváděl je do království, pak zasáhnout celý svět by trvalo padesát tisíc let, v případě, že by se během těchto padesáti tisíc let už nikdo nenarodil a nikdo nezemřel. To je samozřejmě nereálné.

Co kdyby nějaký evangelista zasáhl půl milionu lidí za měsíc? Zasáhnout celý svět by tak trvalo tisíc let. Pro vaši představu, jak dlouhá doba to je, se vraťte se o tisíc let zpátky, kdy ještě nebyly žádné Spojené státy. Kryštofa Kolumba nikdo nezná, protože se ještě nenarodil, nenarodili se ještě ani francouzský král Ludvík XIV ani anglický král Richard Lví srdce. Tisíc let je velmi dlouhá doba, a právě tak dlouho by trvalo zasáhnout celý svět – za předpokladu, že by v tom tisíciletí nikdo nezemřel a nikdo by se nenarodil. Vidíte, že je nemožné, aby jeden člověk zevangelizoval celý svět, dokonce ani aby zasáhl půl milionu lidí za jeden měsíc.

A teď se podívejme, co by se stalo, kdyby jeden člověk jednal v moci milosti a během jednoho měsíce zasáhl jednoho dalšího člověka a přivedl ho do Království. Potom by tihle dva během následujícího měsíce zasáhli každý dva další; příští měsíc by tihle čtyři zase zasáhli každý dva; příští měsíc by těchto osm zasáhlo každý další dva a stejným způsobem by to pokračovalo měsíc za měsícem. Podle tohoto procesu násobení by za jeden rok a deset měsíců mohl být zasažen každý člo-

věk ve Spojených státech! A když by to takto pokračovalo dál, trvalo by jen dva roky a devět měsíců přivést celý svět do Božího království! Přemýšlejte o tom – i kdyby nikdo nezasáhl víc než dva lidi za měsíc, *celá zeměkoule* by bez pomoci televize, rádia a internetu slyšela evangelium za méně než tři roky! Tohle je *velké rozmnožování* a není těžké ho dosáhnout!

A přesně toto se dělo i v první církvi. Proto také čteme:

„...Pavel odešel, oddělil učedníky, které vzal s sebou a denně rozmlouval v Tyrannově učebně. To trvalo dva roky, dokud všichni obyvatelé provincie Asie neuslyšeli Pánovo slovo, Židé i pohané“ (Skutky 19,9 podle angl. př.).

Všichni obyvatelé Asie slyšeli Pánovo slovo během pouhých dvou let! Když se nad tím zamyslíte, je to něco úžasného. *Každý člověk!* Krátce se nad tímto tvrzením pozastavíme. Písmo nemůže v ničem *přehánět*. Přehánění je, když prohlašujeme něco, co je více než skutečnost. Když se vrátím z rybolovu a řeknu: „Chytil jsem všechny ryby v rybníce“, chci tím pouze sdělit, že jsem měl velice úspěšný den. Avšak není vůbec pravda, že bych opravdu chytil každou rybu v tom rybníce. Toto je přehánění, zveličování. Upřímně řečeno, je to lež – avšak Písmo nemůže lhát ani přehánět. Takže jestliže tato zpráva říká, že během dvou let slyšeli Boží slovo všichni, pak to znamená *všichni!*

Pavel vyučoval v té jedné škole každý den a není absolutně možné, aby *každý obyvatel celé oblasti Asie* během toho období prošel touto malou školou. Populace tehdejší Malé Asie je odhadována na víc než jedenáct milionů lidí! Pavlova kázání nebyla přenášena přes satelit nebo kabelovku. Nevysílali je živě v rádiu. Tak jak se to tedy mohlo stát? Odpověď je jasná: Věřící rychle pochopili, že nedostali od Boha milost jen proto, aby byli spaseni a žili svatý život, ale také proto, aby šířili Boží království. A tak to dělali!

JEDNODUŠE VĚŘÍCÍ

Když budete od šesté kapitoly Skutků sledovat věřící, kteří nebyli apoštol, proroky, evangelisty, pastýři ani učitel, zjistíte, že i oni teď chodili ve výjimečnu – zjevovali způsoby Božího království na této zemi. Jestliže byly v životech lidí situace, které byly v rozporu s nebeskými způsoby, měli tito věřící milost je změnit. Ať už to bylo vyhlašování svobody a vysvobozování lidí skrze spasení, uzdravování nemocných, chorých nebo demonizovaných, či prostě uvolňování nebeské moudrosti mezi padlou společností, tito následovníci Ježíše to prostě dělali – šířili Boží království!

Štěpán, věrný člen sboru v Jeruzalémě, pracoval v rámci služby v jídelně. Byl to obyčejný věřící, který obsluhoval u stolů. Poslechněte si, co o něm říká Písmo:

„Štěpán, plný *milosti* a moci, činil mezi lidem veliké divy a znamení“
(Skutky 6,8).

Velká milost k šíření království nebyla jen na apoštolech, ale také na obyčejných, řadových členech církve. Bylo to Boží vůlí tehdy, je to Boží vůlí dnes a bude to Boží vůlí navždycky! Štěpán nebyl ve svém sboru apoštol, prorok, evangelista, pastýř ani učitel. Byl obyčejným učedníkem Ježíše Krista a ničím se nelišil od tebe nebo mě. Přesto jednal ve veliké moci – Boží milosti – a činil mezi lidmi úžasné zázraky.

Zázraky nebyly jedinou zvláštností, která ho doprovázela; byl také velmi moudrý. Někteří náboženští fanatici ze synagogy s ním začali debatovat a on skrze Boží milost mluvil pravdu s brilancí: „Ale nemohli odolat moudrosti a Duchu, v Němž mluvil“ (verš 10). Štěpán z toho mohl velice snadno vycouvat a říct: „Hoši, já nejsem žádný teolog ani apoštol. O tom si musíte promluvit s mým pastorem.“ On to však neměl zapotřebí, protože měl milost – Boží zmocnění k tomu, aby naplnil v ten moment nutnou potřebu, tedy odpovědět správně.

Chtěl bych vám připomenout Pavlova slova, která jsme četli ze začátku této kapitoly: „A Bůh je mocen *rozhojnit při vás každý dar milosti*, abyste měli *vždycky ve všem úplný dostatek* a měli hojnost pro každý dobrý *skutek*“ (2. Korintským 9,8; kurzíva přidána). Pavel tady neříká, že budeme mít milosti (Božího zmocnění) tak sotva akorát, nýbrž její hojnost pro každou situaci, kde mají být nebeské způsoby přineseny do životů lidí tady na zemi! A toto zaslíbení platí pro všechny věřící.

Štěpán se nikdy nestal vedoucím sboru, ani nebyl služebníkem na plný úvazek, jak tomu rozumíme dnes. Byl to obyčejný věřící, který z Boží milosti svůj závod znamenitě dokončil. Jeho poslední slova před tím, než odešel do nebe, byla:

„Oni však vykřikli velikým hlasem, zacpali si uši a společně se na něho vrhli. Vyhnali ho ven z města a kamenovali... A kamenovali Štěpána, který vzýval Pána a říkal: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.“ Pak klesl na kolena a zvolal velikým hlasem: „Pane, nepočítej jim tento hřích.“ Když to řekl, usnul“ (Skutky 7,57-60).

Úžasné. Tento služebník z jídelny byl kamenován, a on přesto měl milost svobodně svým vrahům odpustit, stejně jako Ježíš odpustil těm, kdo Ho zabili. Dokázal to, protože v nebi není žádné neodpuštění – království je *uvnitř*. Štěpán vyučoval, dělal ohromné zázraky, jednal v charakteru Ježíše Krista a šířil Boží království – a to všechno díky Boží úžasné milosti! A přesto byl jen obyčejným následovníkem Ježíše Krista.

To samé platilo o prostém muži, který se jmenoval Ananiáš. Písmo o něm říká: „V Damašku byl jeden učedník, jménem Ananiáš“ (Skutky 9,10). Nikde není zaznamenáno, že by byl v církvi apoštolem, prorokem, evangelistou, pastýřem nebo učitelem. Byl s největší pravděpodobností podnikatel, obchodník, učitel ve škole, úředník, holič nebo něco podobného. Přesto je o něm napsáno:

„Ananiáš odešel, vstoupil do toho domu, vložil na něho ruce a řekl:
 „Bratře Saule, Pán, Ježíš, který se ti ukázal na cestě, po níž jsi šel, mě
 poslal, abys opět viděl a byl naplněn Duchem Svatým.“ A hned jako
 by mu s očí spadly šupiny, zase viděl, vstal a byl pokřtěn“
 (verše 17-18).

Tento obyčejný věřící, o kterém už v celé Nové smlouvě není nic
 víc napsáno, poslušně přijde, vloží ruce na Pavlovy oči a Pavlův zrak
 je obnoven. Jak úžasné! Ananiáš neměl žádné speciální obdarování,
 ani neměl v církvi pověst činitele zázraků. Potřeboval jenom sáhnout
 pro *milost* nezbytnou k vykonání jeho specifickému úkolu při šíření
 království. Tuto milost máme všichni; dostali jsme ji zadarmo v Kristu
 Ježíši.

Ježíš to činí naprosto jasným. Jakmile je království uvnitř nás, mů-
 žeme je šířit, bez ohledu na to, zda-li jsme podnikatel, žena v domác-
 nosti, doktor, profesor, mechanik, student, politik, investor nebo realitní
 makléř – na našem zaměstnání nezáleží. On každého z nás pověřuje,
 abychom šířili Boží království:

„Jděte do celého světa a vyhlašte evangelium všemu stvoření. Kdo
 uvěří a bude pokřtěn, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude odsouzen. *Vě-
 řícím* bude dána moc k činění zázraků: V mém jménu budou vyhánět
 démony, budou mluvit novými jazyky, budou brát hady do rukou a vypi-
 jí-li něco smrtelného, nijak jim to neublíží. Na nemocné budou vzkládat
 ruce a ti se uzdraví“ (Marek 16,15-18; TEV).

Všimněte si, že Ježíš výslovně říká, že *věřícím* bude dána moc, ta
 samá moc, nebo „milost“, ve které Štěpán konal „úžasné zázraky“ za
 účelem šíření Božího království. Jiný překlad tato slova přináší takto:
 „Každý, kdo věří ve mne, bude schopen dělat podivuhodné věci“ (verš
 17; CEV). Ježíš neříká „jen apoštolové nebo služebníci na plný úva-
 zek“. Tato moc je pro všechny věřící – jako byla pro Štěpána, Ananiáše,
 Filipovy čtyři dcery (viz Skutky 21,9), věřící v Jeruzalémě, věřící v Asii

– tento seznam pokračuje až ke mně a k tobě a ke všem, kdo věří v Ježíše Krista jako Pána a Spasitele a jsou naplněni Jeho Duchem.

Doufám, že je vám to ještě více jasnější. Milost je Boží zmocňující přítomnost, která nám dává schopnost žít zbožně nyní a dělat to, co je třeba, aby se Boží království šířilo. Milost nám dává zmocnění jít za hranice našich vlastních schopností. Bůh řekl Pavlovi: „Stačí ti má milost, neboť má moc se dokonávat ve slabosti.“ Jakmile toto Pavel pochopil, mohl šťastně prohlásit: „Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula moc (milost) Kristova“ (2. Korintským 12,9; závorka přidána podle angl. překladu).

Milost nám dává schopnost jít za hranice našich vlastních schopností v každé oblasti našeho života, abychom Boha potěšovali, abychom žili výjimečně. Důvod, proč to Bůh takto nastavil, je jednoduchý: Všechnu slávu dostane On, ne my.

Podívejte se na Makedonské. Neměli moc peněz na rozdávání, ale nespolehali se na své možnosti. Poslechněte si, jak se Pavel chlubí jejich závislostí na Boží milosti:

„Oznamujeme vám, bratři, Boží milost, která byla dána sborům v Makedonii: Ve veliké zkoušce soužením se rozhodla jejich překypující radost a jejich hluboká chudoba do bohatství štědrosti. Dosvědčuji, že dali podle své možnosti, *ba i nad možnost*“ (2. Korintským 8,1-3; kurzíva přidána).

Makedonští věřící dali tolik, kolik mohli. Avšak u toho se nezastavili a díky moci Boží milosti dali veliký dar *nad jejich možnosti*. A Bůh dostal všechnu slávu!

Milost nám dává moc jít za hranice našich možností. Proto můžeme žít výjimečný život. Viděl jsem to tolikrát na mém vlastním životě i na životech mnohých lidí. Dvacet let cestuji ve službě na plný úvazek, někdy jsem strávil doma jen tři dny v měsíci. Naše děti jsou teď jak dospívající

tak dospělé a všechny milují Boha a slouží Mu celým srdcem. S mojí ženou jsme nikdy nebyli do sebe tak zamilovaní jako dnes a naše manželství je pevné jako skála. Lidé se mě často ptají: „Jak to děláš? Procestuješ víc než dvě stě tisíc mil ročně, píšeš knihy, jsi stále svěží a váš rodinný život je zdravý?“ Vždycky se jen usmívám a říkám: „Z Boží milosti!“

Znám své slabosti a vím, jak jsem bez Jeho milosti nepoužitelný. Když jsem se rozhodl opustit svou kariéru v inženýrství a jít do služby Pánu, moje vlastní maminka mi řekla: „Johne, já myslím, že je to další výstřelek. Za pár let toho necháš, stejně jako jsi nechal všech těch věcí, které jsi dosud dělal!“ Au! Ale trefila do černého – před tím, než jsem poznal Boží úžasnou milost, jsem opravdu nechal téměř všeho, co jsem kdy zkusil. Tento nedostatek vytrvalosti zasahoval i do mých vztahů, takže když jsem se konečně oženil, měl jsem strach, že mě má manželka omrzí a já ji budu chtít opustit. Přesto, opak je pravdou. Svou ženu dnes miluji víc, než když jsme se před třiceti lety brali. Do služby jsem dnes víc zapálený, než před více než pětadvaceti lety, když jsem do ní poprvé vstoupil. Jak je to možné? Hluboko v srdci jsem pochopil, že nikdy nesmím zapomenout na své slabosti do obdržení Jeho milosti. Dostal jsem ji zadarmo proto, abych nyní mohl dělat to, co by jinak bylo nemožné. Díky Boží milosti mohu jít za hranice svých lidských schopností a konat výjimečné věci – a jen pro Jeho slávu!

Je velmi smutné, že Boží milost byla v mnoha křesťanských kruzích zredukována na prosté „pojištění pro případ požáru“. Ne! Milost je Boží dar, který nám dává odpuštění, dává nám spasení, tvoří nás novými a zmocňuje nás ke schopnosti žít svatý život. A díky ní také můžeme jít za hranice našich vlastních možností a šířit tak Boží království zevnitř ven. Stejně jako nás milost zachraňuje od věčné smrti, dává nám i moc žít výjimečně ve všech oblastech života.

A teď se dostáváme k nejdůležitější otázce této knihy: Proč nežijí všechny Boží děti v moci této úžasné milosti? Připravte se na odpověď. Tohle totiž skutečně stojí za to!



Úvahy na Výjimečnou cestu

Bylo pro vás těžké věřit tomu, že jako věřící můžete dělat ještě větší skutky, než dělal Ježíš? Řekněte proč.

Ve kterých slabostech potřebujete Boží milost nejvíce?

Jakým způsobem myslíte, že vás Ježíš povolal, abyste šířili Jeho království?

Přístup

Milost je Boží dar pro každého z nás. Nelze si ji vysloužit nebo zaplatit – je možné jen dostat ji zadarmo. Nejlepší ze všeho je, že ta stejná milost, o které jsme mluvili v předchozí kapitolách, je dostupná pro všechny. Prosím, nikdy nevěřte tomu bludu, že je určena jen pro speciální jednotlivce; je totiž dostupná všem!

Je-li to tak, musíme si tedy položit otázku: „Kde je tedy to rozpojení? Proč tolik křesťanů žije skoro stejně, jako žili před tím, než je Boží milost osvobodila? Proč je o této zmocňující milosti tak málo důkazů?“ Apoštol Pavel má na to jasnou odpověď:

„Když jsme tedy byli ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze Něho *jsme vírou získali přístup k této milosti*, v níž stojíme a chlubíme se v naději Boží slávy“ (Římanům 5,1-2; kurzíva přidána).

Klíčovým v tomto verši je slovo *přístup*. Řecké slovo je *prosagoge*, které je podle několika řeckých slovníků definováno jako „přístup“. *Webster's* (slovník) je definuje jako „schopnost, právo nebo povolení ke vstupu, k přístupu, rozhovoru s někým nebo k používání“. Jednoslovné synonymum je *vstup*.

Přemýšlejte o různých způsobech, jakými toto slovo používáme. Snažte se získat z počítače důležitou informaci, avšak *přístup* je zamítnut, poněvadž neznáte heslo. Toužíte se dostat do Bílého domu, abyste viděli prezidenta, ale *vstup* je vám zamítnut, protože nemáte bezpečnostní prověření. Jste kapitánem basebalového týmu na střední škole

a potřebujete nějakou výstroj na trénink. Ta je zamčena ve skladu, kam však nemáte *přístup*. Co musíte tedy udělat? Najít trenéra, který má klíč, a tím získáte *přístup* k potřebnému vybavení.

Význam tohoto slova se dá ilustrovat ještě dalším způsobem: řekněme, že velice nutně potřebujete získat pitnou vodu, protože vaše studna vyschla. Ve městě je kousek od vás obrovská vodárna, ve které jsou miliony galonů pitné vody. Jako občan tohoto města máte právo mít z této vodárny tolik vody, kolik potřebujete, avšak vy k ní nemáte *přístup*. Okolo vašeho domu vede hlavní potrubí, kterým teče neomezené množství této vody. Takže co musíte udělat? Jednoduše jít na úřad a získat povolení napojit se na hlavní potrubí. Jakmile je máte, jdete do místního obchodu a koupíte PVC hadici. Přes váš pozemek vykopete příkop a touto hadicí se napojíte na hlavní potrubí. A tak voda proudí do vašeho domu, protože nyní máte *přístup*.

Jednoduše řečeno, víra je potrubím pro milost. Poslechněte si ještě jednou Pavlova slova: „Skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti, v níž stojíme“. Abych to vyjádřil dostatečně jasně, vložím do tohoto verše slova z mé vodovodní ilustrace: „Skrze něho jsme potrubím víry získali *přístup* k takovému množství vody milosti, jaké potřebujeme“.

Víra je rozhodujícím faktorem pro to, jestli *jsme* nebo *nejsme* účastníky milosti. To znamená, že přístup k milosti, o které jsme tak podrobně mluvili v předchozích kapitolách, není možný žádným jiným způsobem než skrze víru! K tomu vám zopakuji tuto důležitou pravdu: Milost je zmocněním k tomu, co potřebujeme, abychom se líbili Bohu. Proto nám Písmo říká:

„Bez víry však není možné zalíbit se Bohu“ (Židům 11,6; CEP)

Amplified Bible prohlašuje: „Bez víry není možné se Mu zalíbit a být pro Něho přijatelní“. Proč? Bez víry nemáme žádné potrubí, a tudíž ne-

máme *přístup* k milosti, která nám umožňuje líbit se Bohu. Vzpomeňte si, že Boha nemůžeme potěšovat skrze naše schopnosti, ale jenom skrze milost.

SLOVO JEHO MILOSTI

Vše, co v tomto životě potřebujeme, je obsaženo v Božím slově. Víme to z Petrova posledního listu:

„Jeho Božská moc (milost) nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti... Tím nám byla darována *vzácná a velká zaslíbení*, abyste se skrze ně stali účastníky Božské přirozenosti...“ (2. Petrův 1,3-4; závorka a kurzíva přidány).

Tady vidíme dvě důležité pravdy. Za prvé, vše, co potřebujeme k životu – výjimečnému životu – se nachází ve vzácných zaslíbeních Jeho slova. Za druhé, vše, co je třeba ke zbožnému životu, je shrnuto v jediném slově – *milost*. V podstatě by se tedy dalo říct, že Boží milost je obsažena v Jeho slově. O věřících čteme: „Strávili tam tedy značný čas, otevřeně mluvili o Pánu, který dosvědčoval slovo Své milosti...“ (Skutky 14,3). Pisatel výslovně používá výraz „slovo Své milosti“. Později ve Skutcích vidíme Pavlovo poslední povzbuzení pro své milované:

„A nyní vás svěřuji Bohu a slovu Jeho milosti, které má moc vás zbudovat a dát vám dědictví mezi všemi posvěcenými“ (20,32).

Opět se tu objevuje „slovo Jeho milosti“. Jinými slovy, veškerá milost – Boží zmocnění k přijetí každého duchovního požehnání – je celá ukryta v Jeho Slově. Proto čteme, že Ježíš „nese všechno slovem Své moci“ (Židům 1,3). Není tam napsáno „mocí Svého slova“, ale výslovně

prohlašuje „slovem Své moci“. Kdyby to tam bylo napsáno tím prvním způsobem, znamenalo by to jen, že Jeho slovo je mocné. Avšak Duch Svatý to napsal tak, že je naprosto jasné, že veškerá Jeho moc, veškerá Jeho milost je obsažena v Jeho slově!

Bůh nám milost nedal proto, že bychom byli hodní, nebo že Ho milujeme, nebo protože někde usilovně sloužíme, nebo že se Ho upřímně snažíme potěšit, nebo kvůli tomu, že se pohybujeme mezi správnými lidmi, ani kvůli ničemu jinému. Veškerá Jeho milost je obsažena v Jeho Slově, a abychom mohli k této bezplatné milosti získat přístup, musíme v ně věřit:

„Vždyť také nám byla oznámena radostná zvěst, stejně jako i jim.

Slovo, které slyšeli, jim však neprospělo, protože nebyli spojeni vírou s těmi, kteří slyšeli“ (Židům 4,2).

Tento verš mluví o lidu Izraele. Obrazně řečeno, okolo jejich domu proudila plnost nebeského požehnání, avšak oni si nepřipojili svou PVC hadici víry. Z toho důvodu nedostali ta úžasná požehnání, která jim Bůh připravil proto, aby mohli žít výjimečným životem, protože zkrátka nevěřili.

Biblický pisatel zde přirovnává Izrael k nám. I my jsme požehnání tím, že okolo našich domů proudí milost – a dokonce s ještě *většími* zaslíbeními, než která měli Izraelci. Jestliže však nepřipojíme naše potrubí víry, ani my nebudeme mít z milosti užitek, protože k ní nebudeme mít přístup.

ZÁCHRANA OD SMRTI

Ve světle těchto skutečností se nyní pojďme podívat na některé aspekty milosti, o kterých jsme již hovořili. Písmo říká: „Neboť tak Bůh milu-

je svět, že dal Svého jediného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Bůh dal Ježíše jako výkupné za každého člověka na celém světě. Petr to dále upřesňuje: „Pán... má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2. Petrův 3,9; CEP). Nejenže Boží milost umožnila spasení skrze Ježíše Krista, ale Boží touhou je i to, aby spasení každý člověk přijal. Jeho touhou a vůlí je, aby všichni byli zachráněni od věčné smrti.

Faktem však je, že všichni spasení nebudou. Ježíš dokonce říká, že do ztracení půjde většina lidstva: „Vejděte těsnou branou, protože široká je brána a prostorná cesta, která vede do záhuby; a *mnogo* je těch, kteří jí vcházejí. Jak těsná je brána a zúžená cesta, která vede do života, a *málo* je těch, kdo ji nalézají!“ (Matouš 7,13-14).

Proč do nebe půjde jen menšina a většina lidí bude navěky v pekle? Proč tak málo lidí nalezne tu správnou cestu, když za to Ježíš Kristus v nesmírné bolesti a utrpení zaplatil tak obrovskou obět'? Boží Slovo jim nebude prospěšné, protože nebude smícháno s vírou. Vzpomeňte si na slova v Janovi 3,16: „aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul“. Bez *víry* není možné věřit. Poslechněte si slova apoštola Pavla:

„Nebot' milostí jste zachráněni skrze víru; a ta záchrana není z vás - je to Boží dar“ (Efezským 2,8).

Milost je Boží věčný dar; je to jediný způsob, jak můžeme najít odpuštění, stát se novými lidmi a dojít do nebe. Nicméně je jasné, že milost můžeme získat pouze skrze potrubí víry: „Soudíme totiž, že člověk je ospravedlňován vírou bez skutků Zákona“ (Římanům 3,28). Bez tohoto potrubí se k milosti nelze dostat, přestože je hojně k dispozici.

Pavel říká: „Ale jak mohou lidé mít víru v Pána a požádat Ho o spasení, když o Něm nikdy neslyšeli? A jak mohou slyšet, jestli o Něm nikdo nemluví?“ (Římanům 10,14 podle angl. př.). Lidé musí slyšet „slovo Jeho milosti“, aby mohli mít víru ke spasení.

Slyšet našima fyzickýma ušima je však jenom začátek, protože Pavel pokračuje: „Ale ne všichni uvěřili evangeliu“ (verš 16 podle angl. př.). Proč ne každý, kdo slyší, věří? Je pro to mnoho důvodů, avšak Pavel ten hlavní uvádí hned v následujícím verši:

„Víra je tedy ze slyšení, a slyšení skrze slovo Boží“ (verš 17).

Pavel zdůrazňuje dva druhy slyšení. První je skrze naše přirozené uši; druhý skrze naše srdce. Ježíš neustále opakuje: „Kdo má uši k slyšení, slyš“ (Matouš 11,15; 13,9. 43; Marek 4,9. 23; 7,16; Lukáš 8,8; 14,35). Každý, ke komu mluvil, mohl fyzicky slyšet, avšak Ježíš mluvil o slyšení srdcem, poněvadž srdce je sídlem víry.

Naše srdce bude slyšet, když bude ušlechtilé, hladové a ochotné odpovédět (viz Lukáš 8,15). Jen v takovém případě skutečně uslyšíme, když se bude kázat slovo milosti, protože bude moci proniknout do našeho nitra: „Neboť slovo Boží je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do... srdce“ (Židům 4,12). *Proniknout* znamená něčím projít a dosáhnout touženého cíle. Jen Boží slovo je schopno proniknout naší vědomou myslí, intelektem nebo pocity a zasáhnout naše úplné nitro, kde se rodí opravdová víra. Když toto víme, můžeme si uvědomit, jak důležité je mluvit Boží slovo – nikoliv tradici, principy vedení, filozofické myšlenky, představy o Bohu, atd. Jedině Boží *Slovo* dokáže proniknout a vypůsobit opravdovou víru.

DŮKAZY VÍRY

Slyšet srdcem je naprosto klíčové, protože nejsme spaseni ani rozumovým uvědoměním, ani příjemnými pocity, a dokonce ani duševním souhlasem. Je to takto: „Srdcem se věří k spravedlnosti“ (Římanům 10,10). Pravá víra začíná v našem nitru. Je to velice jednoduché, i když

to mnozí zkomplikovali. Víra hluboce věří, že Bůh udělá to, co řekne, a důsledkem víry je slovní souhlas a skutky poslušnosti. Odpovídající slova a skutky jsou jednoduše *důkazem*, že naše srdce uchopilo to, co Bůh řekl. Toť je vše, prosté a jednoduché, a přesto pro mnohé lidi tak těžko pochopitelné.

Nyní stručně probereme slova a skutky, které souvisejí s vírou, neboť společně představují *důkaz* toho, že člověk získal přístup k milosti.

Za prvé, víra má jazyk. Pavel píše: „Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto“ (Římanům 10,6). A opět: „...podle toho, co je napsáno: ‘Uvěřil jsem, proto jsem mluvil’ i my věříme, proto také mluvíme“ (2. Korintským 4,13). Opravdová víra tedy mluví určitým způsobem.

Ježíš říká:

„Mějte víru v Boha. Amen, pravím vám, že kdo by *řekl* této hoře:
‘Zvedni se a vrhni se do moře’ a nezapochyboval by ve svém srdci,
ale *věřil by*, že co *říká*, se stane, bude mít, to co řekl“
(Marek 11,22-23; podle angl. př., kurzíva přidána).

Všimněte si, že Ježíš zdůrazňuje to, že pravá víra v Boha bude mluvit v souladu s tím, čemu věří; tedy jazykem víry. Slovo *řici* se v tomto jediném verši opakuje třikrát, zatímco slovo *věřit* je zmíněno pouze jednou. Ježíš dává na jazyk víry veliký důraz. Skutečná víra mluví v jednotě s tím, čemu věří, neboť Ježíš říká: „Čím srdce přetéká, to ústa mluví“ (Matouš 12,34). Důkazem naší víry není, že řekneme to, o čem víme, že je správné. Spíše spontánně říkáme to, čemu už věříme. Jako píše žalmista: „Uvěřil jsem, proto mluvím“ (116,10). První přichází víra a je následována vyznáním ústy. Pavel tvrdí: „i my věříme, proto také mluvíme“. Jsme-li pod tlakem nebo mluvíme bez přemýšlení, vychází z našich úst to, čemu opravdu věříme. A to je důkazem naší víry, anebo naopak jejího nedostatku.

Tato pravda je živě vyobrazena ve zkušenosti, kterou měli učedníci

s Ježíšem. Celý den vyučoval o principech Božího slova a víry. Potom se učedníků zeptal: „Rozuměli jste tomu všemu?“

„Ano, Pane,“ zněla jejich odpověď (Matouš 13,51). Ať už tomu rozuměli nebo ne, jejich víra měla být záhy prozkoušena. Duch Svatý totiž vložil do Ježíšova srdce pokyn, aby přešel na druhou stranu Galilejského moře, protože tam Bůh chtěl osvobodit jednoho démonizovaného. Ježíš tedy řekl: „Přejdeme na druhou stranu“ (Marek 4,51).

Učedníci, z nichž někteří byli zkušenými rybáři a na tomto moři se už plavili nesčetněkrát, nastoupili do lodi a vydali se na moře. Ježíš, vyčerpaný po náročném dni, usnul na zádi.

Najednou se přihnala obrovská bouře doprovázená silným větrem. Do člunu se začala valit voda a břeh byl v nedohlednu. Tito zkušení námořníci usoudili, že to je jejich konec.

A teď se podívejte na jejich reakci: „Horečně Jej vzbudili, a křičeli: Mistře, je ti jedno, že zahyneme?“ (Marek 4,38; podle angl. př.). Křičeli z hojnosti jejich srdce. Mluvili jazykem svých přirozených smyslů namísto jazykem víry, protože žádnou neměli. Tragické na tom všem bylo, že jim Ježíš řekl: „Přejďme na druhou stranu“. Neřekl: „Tak hoši, vlezte do lodi, dojedeme do půlky a pak se potopíme“.

Učedníci slyšeli Jeho slovo svými přirozenými ušima, nikoliv ušima jejich srdcí. Proto Ježíš vstal a přikázal větrné bouři: „Mlč, buď zticha!“ (verš 39). Potom se otočil k nim a řekl: „Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?“ (verš 40). Ježíš věděl, že *nemají víru*, protože pod tím tlakem nevyšel z jejich úst žádný odpovídající jazyk víry. Mluvili z hojnosti jejich srdcí a bez víry neměli přístup k milosti potřebné k překonání moře. Museli tudíž jednat pouze z lidské síly, vydáni napospas nepřátelským a pro ně nepřekonatelným okolnostem, namísto toho, aby se povznegli nad obvyčejné a v Boží moci jednali ve výjimečném.

Zakončení tohoto příběhu je pozoruhodné. Učedníci předtím řekli, že rozumí a věří všemu, co Ježíš toho dne vyučoval. Avšak když byli pod tlakem, vyšlo najevo to, co bylo opravdu v jejich srdcích. V bouři

promluvili, avšak nikoliv jazykem výjimečného, ale jazykem, jakým by za těchto okolností hovořili obyčejní lidé.

ODPOVÍDAJÍCÍ SKUTKY VÍRY

Apoštol Jakub hovoří o skutečích víry naprosto jasně: „Nemůžeš mi ukázat své skutky bez víry, tak jako já ti neukážu svou víru bez skutků“ (Jakubův 2,18 podle angl. př.). Vráťím se opět ke své vodovodní ilustraci, abych vám dále vysvětlil jeho slova. Důkazem toho, že jsme potrubí skutečně nainstalovali a připojili, je to, že nám z kohoutku teče voda. Můžete stát v kuchyni u dřezu a směle prohlašovat, že jste vaši domácnost připojili k hlavnímu vodovodu. Když však otočíte kohoutkem a žádná voda neteče, je jasné, že ke zdroji připojení nejste.

To samé platí i o milosti a víře. Můžete opakovaně prohlašovat: „Jsem spasený milostí“, chlubit se Boží dobrotou, vyprávět o lásce a používat další křesťanská klišé. Pokud však nebudou na vás vidět odpovídající skutky – tedy styl života, který se Bohu líbí – je vaše víra prázdným tlacháním. To je přesně ten důvod, proč Ježíš říká: „A tak je poznáte po jejich ovoci (stylu života)“ (Matouš 7,20; závorka přidána podle angl. překladu). Apoštol Jakub svá slova ještě posiluje:

„Co je platné, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra zachránit? Někdo však řekne: 'Ty máš víru a já mám skutky.' Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na svých skutečích. Ty věříš, že je jeden Bůh. Dobře činiš. Také démoni tomu věří, avšak chvějí se. Chceš však poznat, ó prázdný človče, že víra bez skutků je neúčinná? Cožpak náš otec Abraham nebyl ospravedlněn ze skutků, když na oltáři obětoval svého syna Izáka? Vidiš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ze skutků se stala víra dokonalou. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlňován, a ne

jen z víry. Neboť jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků“ (Jakub 2,14; 18-22; 24; 26).

To jsou silná slova; přesto jim však musíme věnovat pozornost. List Jakubův je inspirovanou knihou Nové smlouvy, úplně stejně jako Galatským, Římanům nebo ostatní listy a evangelia. Jakub nás chrání před pouhým rozumovým souhlasem, který vede ke křesťanskému životu bez moci, a co je nejhorší ze všeho, k oklamání. Ochraňuje nás před souhlasením s Božím slovem z intelektu, bez připojení do hlavního zdroje energie – milosti. Stejně jako je lidské tělo mrtvé bez ducha, je mrtvá, nebo nepravá, i víra, jestliže nenese v životě člověka ovoce svatosti a spravedlnosti. To není opravdová víra ze srdce.

Jakub mluví o Abrahamovi, který je nazýván „otcem nás všech“ (Římanům 4,16), otcem víry. Abraham dostal slib, že bude mít syna, avšak trvalo mu celé roky, než tomu opravdu uvěřil. Původně se jmenoval Abram. Jakmile však uvěřil, že Bůh může udělat všechno, co slíbil, Abram se pod Božím vedením začal nazývat Abrahamem, což znamená „otec mnohých“.

Dokážete si představit, co si lidé o Abrahamovi mysleli? V devěta-
devadesáti letech řekl: „Lidi, už se nejmenuji Abram; od teď jsem „Otec mnohých“. Určitě se mu smáli a mysleli si, že si jeho věk vybral svou daň. „Starej Abram se buď pomátl, nebo si něco nepřipouští.“ Avšak na tom, co si ostatní mysleli nebo říkali, nezáleželo, poněvadž Abraham věřil ve své srdci. Proto jeho skutky odpovídaly jeho slovům.

Před tím, než se zaslíbené dítě narodilo, Abraham říkal to, čemu věřil, a stal se tím, co říkal. Byla to jeho slova víry doplněná skutky, co upevnilo v jeho životě moc milosti. Pozorně si přečtěte, co nám o něm říká Písmo:

„Jak je psáno: `ustanovil jsem tě za otce mnohých národů'. Je naším otcem před tvářmi toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. On uvěřil a měl naději, kde

už naděje nebylo; tím se stal 'otcem mnohých národů' podle slova: 'tak četné bude tvé potomstvo'. Neochabl ve víře, i když pomyslí na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě; nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil" (Římanům 4,17-21; CEP).

Vidíme, že Abrahamovy skutky ukazovaly to, že věřil. Nejednal takovým způsobem, aby sám sebe i ostatní přesvědčil, že má víru. Ne, první přišla víra, následovaná odpovídajícími slovy a skutky.

Uběhly roky a Abraham měl znovu příležitost dokázat svou víru. Bůh mu přikázal, aby šel do země Mórija a Izáka tam obětoval. Doveďte si představit, jak nesmírně těžký musel být tento úkol? Dvacet pět let čekal Abraham na zaslíbeného syna, kterého velice miloval, a nyní mu Bůh říká, aby tohoto syna zabil? Přesto je napsáno: „*Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl*" (Genesis 22,3; CEP). To je úžasná víra! Abraham se nerozpakoval, ani nezaváhal; vyrazil hned dalšího rána. Jak mohl chtít tak rychle zabít to, co mu bylo tak drahé? Proč týdný nebojoval se svými pocity a teprve potom kapituloval a vydal se na cestu? Odpověď nacházíme přímo v jeho vlastních slovech:

„Když se Abraham třetího dne rozhlédl a spatřil v dálce to místo, řekl služebníkům: „Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.“ (Genesis 22,4; CEP).

Proč Abraham říká: „Vrátíme se k vám?“ Jestliže měl Izáka zabít, jak mohl říci „vrátíme“? Jeho víra totiž mluvila. Vírou se Abraham držel Božího zaslíbení, že skrze Izáka povstane veliký národ. Proto došel k závěru, že Bůh nějak vzkřísí Izáka z popela oběti. Pisatel listu Židům nám říká:

„Vírou Abraham obětoval Izáka, když byl zkoušen; ten, který přijal ta zaslíbení, obětoval jediného syna, o kterém bylo řečeno: 'Z Izáka bude povoláno tvé símě.' Usoudil, že Bůh je mocen křisit i z mrtvých“ (11,17-19).

Abraham vybudoval oltář, svázal Izáka, položil ho na oltář a pozdvihl svůj nůž – připraven ho skutečně zabít. Bůh na něho z nebe zavolal: „Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabyjny, neboť jsi mi neodepřel svého jediného syna“ (Genesis 22,12; CEP). Abrahamův odpovídající skutek poslušnosti byl důkazem, že má skutečnou bázeň před Bohem a že *Jeho slovu věří* nade všechno. Jeho skutky byly jasným důkazem jeho víry.

Proto Jakub o Abrahamovi říká:

„Vidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ze skutků se stala víra dokonalou. I naplnilo se Písmo, které praví: 'Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počteno za spravedlnost' a byl nazván Božím přítelem. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlňován, a ne jen z víry“ (2,22-24).

Bůh si vybral Abrahamův příběh, aby nás naučil novozákonní víře. Z tohoto důvodu píše apoštol Pavel: „Ale není to jen Abraham, nýbrž také my!“ (Římanům 4,23-24 podle angl. př.).

Pro nás platí ty samé principy, poněvadž opravdová víra nejen mluví, ale také jedná, a tak zjevuje moc milosti.

NÁSLEDUJME ABRAHAMA

Vraťme se ještě jednou k našemu vodovodnímu potrubí. To, co doopravdy hledáme, není potrubí víry, ale voda milosti, která proudí z kohoutku. Potrubí je pouze cesta, která přináší to, co je skutečně potřebné. Takže opakují, konečným cílem není víra, ale její výsledek, kterým je milost. Díky ní je nám odpuštěno, skrze ni jsme proměňováni v Jeho obraz

a zmocňování ke spravedlivému životu a přinášení nebe na zem. Zkrátka, díky milosti můžeme žít výjimečný život, který Boha potěšuje.

Ti, kteří žili pod zákonem a které Pavel musel neustále konfrontovat, vyučovali, že spravedlnost lze získat ze skutků. Když budeme dělat dobré skutky, budeme dodržovat Mojžíšova přikázání a nebudeme porušovat Boží zákony, získáme vstup do Jeho království. Jelikož však toto nikdo kromě Ježíše nemůže dokázat, okrádalo toto učení lidi o svobodu a moc.

Stejné myšlení se může infiltrovat i do života křesťanů. Lidé mohou věřit, že Boží milostí unikli peklu, na druhou stranu však mylně věří, že požehnání mohou dostat jen tehdy, budou-li z vlastních sil dodržovat všechna Jeho přikázání. Takto se však znovu dostávají na sedadlo řidiče, protože to vypadá, že požehnání se dá vysloužit pouze skrze vlastní úsilí a dobrotu.

Toto je zákonické myšlení, které nás bude oddělovat od opravdové víry a moci milosti. Je to naprostý opak toho, co jsme právě zkoumali u Abrahama. On nejprve uvěřil a potom následoval život v moci. Pavel napsal lidem chyceným v pasti zákonictví: „To jste tak nerozumní? Začali jste Duchem, a nyní dokončujete tělem?“ (Galatským 3,3).

Pravá víra ví, že zbožnost je ovocem milosti, ke které můžeme získat přístup, pouze když uvěříme tomu, co Bůh říká (Jeho zjevenému Slovu). Věříme-li, jsme následně zmocnění, a dokud budeme rozhodnutí zůstat v Duchu, kde je milost, a nikoliv žít podle naší tělesnosti, potom se bude náš život Bohu líbit a požehnání budou bez překážky proudit. Dostatek je od Boha, nikoliv z našeho lidského snažení. Víme, že máme zmocnění, a jsme na něm závislí. Víme, že máme schopnosti, které ti, kdo žijí bez víry, nemají.

MÉ VLASTNÍ BOJE

Když jsem byl malý kluk, vzal mě můj otec na film *Desatero přikázání* s Charltonem Hestonem v hlavní roli. Během tohoto filmu jsem byl

hluboce usvědčen. Byl jsem vzpurný teenager a vedl jsem bezbožný život; tento film však odhalil můj hřích. Když jsem sledoval, jak se země otevřela a zaživa pohltila Dátana a jeho vzpurné přátele, byl jsem vyděšen.

Na cestě z kina jsem jako blázen činil pokání ze všech svých početných hříchů. Udělal jsem pevné rozhodnutí, že od té chvíle budu žít čistým a zbožným životem. A můj život se změnil – asi tak na týden. Potom jsem upadl zpátky do svého starého chování. Proč jsem nedokázal žít tak, jak jsem chtěl? Odpověď je jednoduchá – Nebyl jsem zmocněn milostí. Pokání jsem měl, avšak milost nikoliv, poněvadž jsem svůj život nedal Ježíši *vírou*. Proto jsem stále měl svou hříšnou přirozenost.

O několik let později jsem přijal Ježíše Krista jako svého Pána. Opravdově jsem uvěřil a předal jsem Mu svůj život. Teď už jsem ve svém životě i svém chování viděl určité změny. Nicméně v mnoha oblastech jsem žil bezmocným křesťanským životem, protože jsem nevěděl, co mám uvnitř. Nevěděl jsem vůbec nic o své nové přirozenosti a o tom, jak jsem byl v Kristu učiněn Boží spravedlností. Věděl jsem jenom, že mi bylo odpuštěno a že už nepůjdu do pekla ani do očistce.

Zanedlouho jsem se dozvěděl o důležitosti žít zbožným a svatým životem. Ve své horlivosti líbit se Bohu jsem tedy začal jak na sobě, tak na ostatních vyžadovat svatý životní styl. Byl z toho jen chaos a trápení. Moji nejbližší se cítili nepříjemně a někteří se mi dokonce začali vyhýbat. Byl jsem tvrdý, zákonický a neměl jsem soucit. Začal jsem v Duchu, avšak nyní jsem se snažil dojít dokonalosti ze své vlastní síly.

Postupem času mi Bůh skrze Své slovo ukázal to, o čem jsem psal v této kapitole. Objevil jsem, že síla a dostatek jsou *od Něho*, nikoliv ze mě. Jako jsem nemohl zbožně žít po shlédnutí filmu *Desatero přikázání*, tak ani jako věřící jsem nemohl sloužit Bohu přijatelně, aniž bych získal vírou přístup k Jeho milosti. Jednoduše řečeno – snažil jsem se žít zbožný život bez moci milosti, a to prostě nejde.

Bůh ve Svém slově říká, že Jeho lid hyne nebo jde do zajetí pro

„nedostatek poznání“ (Ozeáš 4,6; Izajáš 5,13). Neměl jsem poznání o zmocnění milosti, protože to nebyla realita v mém srdci, a já jsem k té úžasné moci, kterou jsem tak zoufale potřeboval, neměl přístup. Bez víry jsem nebyl schopen žít život, který by Boha potěšoval, ačkoliv jsem věřil, že mě Ježíšova krev očistila od každého hříchu a že budu přijat do nebe. Jako mnozí lidé v dnešní době i já jsem věděl, že jsem křesťan spasený milostí, avšak žil jsem velmi obyčejným, a v některých oblastech dokonce i poraženeckým životem.

Pravda, kterou musíme přijmout, je taková, že z vlastních schopností nejsme schopni žít zbožně, ani nedokážeme z vlastní síly být Bohu potěšením. Nesmíme zapomínat na Abrahámův příklad: rozhodl se, že nebude žít podle toho, co mu diktovaly přirozené okolnosti, že nejde, ale podle toho, co Bůh řekl, že dělat má. Abraham věřil. To je jediné, co mohl dělat, a vlastně je to víc než dost. Stejně, jako bylo nemožné, aby se jemu a Sáře narodil zaslíbený potomek, tak ani my nemůžeme naplnit Boží plán pro náš život ze svých vlastních schopností. Jediným řešením je pokorit se a věřit. Když to děláme, čerpáme z Kristovy obrovské moci jen proto, že jednoduše věříme. To je to, co odlišuje člověka, který vítězí nad sevřením světa, od toho, který je světem stále ještě uvězněn: ten první má víru; ten druhý ji nemá.

Bez víry není možné Boha potěšovat. Bez víry a milosti žijeme obyčejně, nikoliv výjimečně.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Zakusili jste ve svém životě moc Božího slova? Uveďte několik příkladů.

Jak myslíte, že byste reagovali, kdybyste byli v té lodi během té hrozně bouře na Galilejském moři?

V Ý J I M E Č N Ý

Jakým způsobem můžete otevřít ve svém životě potrubí víry, abyk vám mohla Boží milost snáze proudit?

Nad lidské chápání

Ikdyž jsme milost dostali zadarmo, máme k ní přístup pouze skrze víru, a také vírou čerpáme z jejího bohatství. Jestliže si tuto pravdu dokážete upevnit v srdci a v mysli, vyhnete se oklamání skrze své vlastní nesprávné pocity, protikladné okolnosti nebo lži od Nepřítele. Zkrátka, nejde o to, jak jsme hodní, horliví, upřímní nebo aktivní; *jde jen o to*, jak věříme Božímu slovu.

„Tato Dobrá zpráva nám říká, jak nás Bůh ve svých očích učiní spravedlivými. Lze toho dosáhnout *od začátku až do konce vírou*“
(Římanům 1,17; NLT).

Věřit Božímu slovu více než tomu, co vidíme, slyšíme nebo prožíváme. *Jen o to* v celém našem křesťanském životě *jde* od chvíle, kdy jsme přijati do Boží rodiny, až do okamžiku, kdy Ho užijeme tváří v tvář. Všimněte si, že stále opakuji „o to jde“. Opravdu totiž *jde jen o víru*, nepřeháním. Proto nám Písmo říká: „můj spravedlivý z víry bude žít“ (Židům 10,38).

BŮH DÁVÁ POKORNÝM MILOST

Možná se zeptáte: „A co pokora? Copak Bible neříká: ‘Bůh ... pokorným dává milost.’“ (Jakub 4,6). Jistěže dává; kdo však je pokorný, ne-li ten, kdo věří Bohu a je poslušný Jeho vůli víc, než co cítí, co si myslí nebo dokonce po čem touží? Písmo nám říká:

Hle, ten, kdo je *pyšný*,
jeho duše není upřímná,
ale spravedlivý bude žít z víry“ (Abakuk 2,4; NKJV)

Podle Písma je opakem víry pýcha. Tento verš by mohl být napsán i takto: „Hle, ten, kdo není pokorný, jeho duše není přímá, ale spravedlivý bude žít z víry“. Je zřejmé, že *pokora* a *víra* jdou ruku v ruce; to samé platí i o *pýše* a *nevěře*. Nevěřit Bohu znamená říkat, že to víme lépe než On a že svému úsudku důvěřujeme víc než Jeho. Nevíra není ničím jiným než maskovanou pýchou.

Dovolte mi ukázat vám to na příkladu. Když Izrael přišel pouští k zemi, kterou jim Bůh zaslíbil, byli vysláni zvědové, aby ji prozkoumali. Hospodin promluvil k Mojžíšovi: „Pošli muže, aby prozkoumali kenaanskou zemi, *kteřou dávám Izraelcům*“ (Numeri 13,2; CEP).

Bylo vysláno dvanáct vedoucích (každý zastupoval jeden izraelský kmen); deset z nich bylo velice pokorných a dva byli velice pyšní (žertuji). Po čtyřiceti dnech se průzkumníci vrátili ze zaslíbené země. Deset pokorných mužů se promluvalo jako první: „Prozkoumali jsem tu zemi a zjistili jsme, že je to opravdu země oplývající mlékem a medem. Jen se podívejte, jaké jsme tam odtud přinesli ovoce! Avšak také jsou tam silné armády, v kterých jsou obři, se kterými bychom se museli utkat; jsou to zkušení válečníci a mají mnohem lepší zbraně než my. A my? Je třeba se dívat na fakta. Vždyť jsme jen houf nedávno osvobozených otroků. Musíme myslet na naše ženy a děti. Jak bychom mohli vydat naše milované jistým krutostem, možnému mučení, znásilňování a jisté smrti? Musíme být dobrými otci a manžely, a tak naší realistickou zprávou je: dobýt tuto zemi je nemožné“ (viz Numeri 13-14).

Dav nadšením z pokory a „moudrosti“ těchto mužů dokonce tleskal. Jsem si jist, že většina otců a matek, kteří slyšeli jejich zprávu, byli vděční za jejich pokorné chování. Izraelci si s úlevou říkali: „To jsme rádi, že před námi šli tito muži. Jsou to ale skvělí vedoucí; nedovolili

jejich egu, aby udělali špatné rozhodnutí, které by nás pak vystavilo nebezpečí. Co by s námi bylo, kdyby neměli zdravý rozum?“

Náhle jsou však přerušeni výkřikem těch dvou „pyšných“ vedoucích, Káleba a Jozua:

„Počkejte! Co to tady děláte? Musíme jít a zabrat tu zemi – a to hned. Dokážeme to! Vždyť máme slovo od Boha, že nám tu zemi dal. Pojdme!“

Dovedete si představit, jak na Káleba a Jozua reagovalo těch deset vedoucích? „O čem to tu mluvíte? Zmlkněte, vy egoističtí maniaci! Copak jste se zbláznili? Všichni jsme přece viděli ta vojska – jsou to zkušení válečníci. Jsme jenom houf otroků a nesaháme jim ani po kotníky. Vůbec vám nezáleží na našich ženách a dětech a dobro našeho národa. Jste arogantní, ztřeštění a idealističtí blázni!“

Zástup si oddechne: „Uf, díky Bohu, že ti moudřejší jsou silní a nenechají se odradit. Máme takové štěstí, že většina z těch dvanácti jsou pokorní a prozíraví. Jen si představte, jak bychom dopadli, kdyby všichni byli egoisté jako Káleb a Jozue.“

Vtom však do toho vstoupí Bůh a řekne: „Jak dlouho mě bude tento lid znevažovat? Jak dlouho mi nebude *věřit*...?“ (Numeri 14,11; CEP). Je jasné, že z nich nemá radost. To, co znělo jako pokora, nebylo vůbec pokorné. Ve skutečnosti byla jejich nevíra pýchou. Všechny své kalkulace zakládali jen na své vlastní síle. Bůh na jiném místě říká skrze proroka Jeremjáše: „Prokleti jsou ti, kteří spoléhají na pouhého člověka... Ale požehnání jsou ti, kteří spoléhají na Hospodina, a učinili Ho jejich nadějí a jistotou“ (Jeremjáš 17,5.7 podle angl. př.). Deset zvěďů vidělo, jak jsou ti obři velcí, a svůj úspěch v bitvě posuzovali podle lidské síly. Káleb a Jozue však viděli, jak je veliký Bůh ve srovnání s nepřitelem, a své odhady založili zcela na Boží síle. Tito dva muži nakonec získali požehnání, ostatních deset prokletí. Takže, kteří vedoucí byli skutečně pokorní a kteří pyšní? V Božích očích bylo pyšných těch deset a pokorní byli jen ti dva.

Věřit Bohu vyžaduje opravdovou pokoru, protože musíte úplně spoléhat na Jeho schopnosti, a nikoliv na ty svoje. To je důvod, proč Bůh říká: „Hle, ten, kdo je *pyšný*, jeho duše není přímá, ale spravedlivý bude žít z *víry*“.

UPEVNĚNÍ VE VÍŘE

Je důležité, abychom každý z nás byli „upevnění ve víře“ (Koloským 2,7). Budeme-li pevní ve své víře, nebude možné nás tak snadno odklonit od Božího srdce a Jeho záměrů. Pavlovým úkolem pro ty, ke kterým byl poslán, a my určitě patříme mezi ně, bylo „doplnit nedostatky vaší víry“ (1. Tesalonickým 3,10). Jiný překlad zaznamenává Pavlova slova jako „opravit a vylepšit vše, co je ve vaší víře nedokonalé a chybějící“ (AMP). Ze stejného důvodu píše tuto knihu: Důkladně vás provádím novozákonními zjeveními o tom, kdo jsme a co nám bylo v Kristu dáno k dispozici. Když systematicky čtete toto odhalování milosti, objevujete svou pravou identitu, a věřím, že vaše víra se upevňuje.

Abych vám to dostatečně objasnil, ukáži vám to na příkladě. Představte si, že jste se narodil jako syn krále, a jako dědic trůnu jste předurčen vládnout království. Avšak okamžitě po vašem narození vás někdo unese a schová vás kamsi na venkov, daleko od paláce. Když vás tito bídáci vychovávají, neustále vám vštěpují, že jste se narodil v chudobě a jste hlupák, smolař, a co je nejdůležitější, otrok. Jaký bude výsledek? Přestože jste se narodil jako syn krále, budete žít, jednat, mluvit a myslet jako otrok.

Král, váš otec, celé roky neustále vysílá záchranné skupiny, aby vás našel. Jednoho dne, po téměř dvaceti letech usilovného pročesávání království, vás jedna z pátracích skupin nalezne, osvobodí vás a přivede domů, do paláce. Koná se obrovská slavnost, neboť se dědic trůnu vrátil na své místo.

Ačkoliv jste nyní tam, kde máte ve svém životě být, budete se muset podrobit intenzivnímu vyučování a přeprogramování, abyste se dále nechoval jako otrok, nýbrž jako dědic trůnu. Dovedete si představit váš první den v paláci? Vstanete z postele a zamíříte si to rovnou do královské zahrady a do stájí sehnat si něco k snídani. Když se s plnou náručí ovoce, zeleniny a čerstvě nadojeného mléka vrátíte zpátky do paláce, ptají se vás vaši sluhové: „Co to děláte, pane?“

„Jenom jsem si přinesl snídani,“ odpovíte.

„Vždyť na to máte přece služebnictvo,“ řeknou vám, „včetně královského šéfkuchaře, který umí uvařit nejlepší jídla v celé zemi.“ Brzy nato se vrátíte do svého pokoje, ustelete si postel, poklidíte a vyperete si ve vaně oblečení. Znovu se vás vaši sluhové ptají: „Pane, co to děláte?“

„Uklízím si pokoj a peru si oblečení.“

„Ale na praní a uklízení máte hospodyně,“ odpoví oni.

Když jste byl v zajetí, neměl jste v těchto záležitostech jinou volbu; byl to jediný způsob, jakým jste směl žít. Přinutili vás, abyste svým krutým pánům obstarával jídlo, jedl jste zbytky a pral jejich oděvy – nemluvě o vašich. Byl jste nuceným otrokem v každém ohledu.

Vaše chování v paláci toho prvního dne bylo extrémní, avšak nebylo těžké je změnit. Bylo lehké vás přesvědčit, abyste vaření a uklízení nechal na služebnictvu. Mnohem těžší bylo dostat se k tomu, co bylo celá léta vštěpováno do vaší osobnosti. Bylo nutné proniknout hlouběji do procesu vašeho myšlení. Bylo zapotřebí konfrontovat a změnit způsob vašeho přemýšlení, jednání s lidmi a rozhodování. Vaše mentalita otroka musela být postupně sloupána vrstvu po vrstvě a nahrazena mentalitou prince. Navzdory tomu, že jste dědicem trůnu, na mnoha úrovních byste dál žil způsobem, jakým jste byl vychován. Jestliže máte přemýšlet jako princ, je potřeba přeprogramovat vaše podvědomí. Musíte se naučit, jaká je vaše nová identita a co znamená být princem a mít jeho zdroje. A to vyžaduje úsilí a čas.

A přesně toto prohlašuje Pavel. My všichni jsme se narodili jako ot-

roky toho „obyčejného“. Nyní musíme být osvobozeni, abychom mysleli a věřili „výjimečně“. Pavlovou touhou je „opravit a vylepšit vše, co je ve vaší víře nedokonalé a nedostatečné“ (1. Tesalonickým 3,10; AMP). Jestliže věříme, že se nelišíme od těch, kteří nebyli osvobozeni Boží milostí, budeme žít tak jako oni – obyčejně. Budeme žít podle toho, jak jsme byli vychováni, jako zajatci systému tohoto světa. Jestliže však dovolíme Božímu slovu, aby změnilo způsob, jakým vidíme sami sebe, a skutečně tomu ve svém srdci uvěříme, potom začneme žít jako členové nebeské královské rodiny – v oblasti výjimečného!

Bůh předělává naše vnímání sebe samých, které je hluboko v našem nitru. Jeho slovo říká: „Vy však jste `rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid určený k Božímu vlastnictví, abyste rozhlásili mocné skutky` Toho, jenž vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla (1. Petrův 2,9). A dále nám je řečeno: „Tomu, jenž nás miluje a svou krví nás rozvázal z našich hříchů a učinil nás královstvím“ (Zjevení 1,5-6). A znovu: „Sám ten Duch svědčí spolu s naším duchem, že jsme děti Boží. Jsme-li však děti, jsme i dědicové - dědicové Boží a spoludědicové Kristovi“ (Římanům 8,16-17).

Jste dědicové Krále vesmíru! Jste členy královské společnosti. Jste odděleni jako Boží vládnoucí třída synů a dcer. Musíme to vědět a věřit tomu ve svých srdcích, protože jedině tak můžeme mít přístup k moci Božské přirozenosti a přinášet slávu našemu Otci v nebesích.

Všechno je to jen o tom, že musíme věřit tomu, kým doopravdy jsme, protože jestli tomu nevěříme, nemáme přístup k těm úžasným zdrojům v milosti našeho Boha.

VELIKOST JEHO MOCI

Pojďme se blíže podívat, jakou roli hraje víra v moci, která je součástí naší nové přirozenosti, a také jak víra přináší nebeské zaopatření na

zem. Pavel směle prohlašuje: „Boží milostí jsem to, co jsem“ (1. Korintským 15,10). To je výrok! Říci „jsem to“ znamená, že pevně víte, kdo jste. Takovým jazykem hovoří víra – bez pochybování, bez nejistoty a tápání. Mluvíte s důvěrou, protože ve svém nitru jasně víte, že je to pravda. Ve slovech „jsem to“ je určitá definitivnost. Říkáte tím ostatním: „Můžete mi říkat, co chcete, můžete mě osočovat kvůli mé opovrženíhodné minulosti nebo mnou pohrdat kvůli mé bezvýznamné rodině, dokonce můžete říkat, že jsem odsouzen k neúspěchu. Nic z toho mě nemůže rozhodit, protože já vím, kdo jsem. Nežiji z toho, co jsem udělal nebo co si zasloužím. Přijal jsem to vírou a jsem jedno s Ježíšem – to všechno díky Boží milosti!“

Pavel nejenže žil sám v moci tohoto poznání, ale také se usilovně modlil, aby to samé bylo pevně v srdcích všech křesťanů. Žádal Boha, aby nám dal:

„osvícené oči srdce, abyste věděli, jaká je naděje v Jeho povolání, jaké je bohatství slávy Jeho dědictví ve svatých a jak nesmírná je velikost Jeho *moci* vůči nám, kteří *věříme* v souladu s působením převahy Jeho síly. Tu uplatnil v Kristu, když Jej vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích“ (Efezským 1,18-20).

Toto jsou silná slova. Pavel říká, že v nás, kteří věříme, je neomezená a nezměřitelná moc. Klíčem je slovo *věříme*. Jinými slovy, tato moc je k dispozici pouze pro ty, kdo mají víru. Pavel se v podstatě modlí: „Prosím Boha, aby vám udělil schopnost vědět, kdo v Boží milosti jste. Proč? Abyste měli *víru, která přemůže vliv a moc světa*.“

Jan do toho přináší ještě víc světla:

„...; a Jeho přikázání nejsou těžká. Neboť vše, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše *víra*“ (1. Janův 5,3).

Důvodem, proč pro nás Boží přikázání nejsou břemenem nebo příliš těžkými, je, že jsme skrze milost dostali schopnost je dodržovat. Boží zákony už nás neohraničují, nebo neomezují, jako tomu bylo v dobách Starého zákona. Nyní jsme zmocněni k tomu, aby byl život podle Jeho vůle pro nás zároveň i potěšením. A k této schopnosti máme přístup pouze skrze víru. Proto Jan prohlašuje, že „víra“ je vítězství, které přemáhá svět držící všechny nevěřící v otroctví hříchu. A proto je nám řečeno, že „chodíme vírou, ne tím, co vidíme“ (2. Korintským 5,7). Jinými slovy, žijeme podle toho, čemu věříme, nikoliv podle toho, co vidíme, slyšíme, ochutnáváme, cítíme nebo čeho se dotýkáme. Všechno, co jde proti Božímu Slovu, bude změněno. Jenom Jeho slovo je věčné, a proto se řídíme tím, co Bůh říká, a nikoliv stále se měnícími okolnostmi.

Jde však ještě o mnohem víc než jen o vysvobození z otroctví. Pavel se také se zápallem modlí, abychom „věděli a rozuměli, jaká je naděje v Jeho povolání, jaké je bohatství slávy Jeho dědictví ve svatých (v těch, které si oddělil). Modlí se, abychom si uvědomili nejen to, že jsme byli osvobozeni z otroctví hříchu, ale také to, že jsme se stali dědici z nebeského království. To je důvod, proč také později prohlašuje, že stejná neomezená a nesmírná moc, která vzkřísila Ježíše z mrtvých, byla vložena i do nás. Není to úžasné?

Řecké slovo pro *moc* je *dunamis*. Je definováno jako síla, schopnost a moc. *Thayerův řecko-anglický lexikon* toto slovo definuje jako „moc přebývající v nějaké věci podle její přirozenosti“. Tato definice přesně souhlasí s tím, za co se modlil Pavel. Je to spjatá moc. Vzpomeňte se na Janovo evangelium: „Z jeho plnosti jsme my všichni dostali milost za milostí“ (1,16). Boží milost nám dala novou přirozenost, která má všechnu Jeho plnost, a vnitřní moc této přirozenosti je ta samá moc, která vzkřísila Ježíše z mrtvých. To je tak skvělé, že je až těžké to přijmout!

Ta stejná moc, která vzkřísila Ježíše z mrtvých, přebývá i v nás. Proto se démoni tolik obávají, že zjistíte, co do vás milost vložila. Proto se Nepřítel usilovně snaží zredukovat milost na pouhé „pojištění pro

případ požáru“ nebo na „velkou přikrývku“. Jestliže zjistíte, kdo doopravdy jste, povstanete a budete pro jeho dílo velkou hrozbou. Budete žít výjimečně a budete přinášet velké potěšení svému nebeskému Otci.

Ted' už rozumíte, proč Ježíš říká: „...bude činit skutky, které já činím, a bude činit ještě větší než tyto“ (Jan 14,12)? Říká nám: „Zůstanete-li ve Mně a zůstanou-li Mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven Můj Otec, když poneseíte hojné ovoce...“ (15,7-8). Bůh je oslaven tehdy, žijeme-li tak, jako žil Ježíš; neoslaví Ho to, když trpíme díky našim slabostem (neschopnost něco udělat), za které Ježíš zaplatil tak vysokou cenu, aby nás z nich vysvobodil. Byli jsme stvoření k tomu, abychom v životě vládli – ano, *abychom v životě panovali*. Poslechněte si Pavlova slova:

„...,tím spíše ti, kteří přijímají *hojnost milosti* a dar spravedlnosti, budou *vládnout v životě* skrze toho jednoho, Ježíše Krista“ (Římanům 5,17; kurzíva přidána).

Znamená to, že se musíme pozvednout nad normál toho, co je běžné. Už nežijeme status quo. Nyní jsme těmi, kdo ovlivňují, nikoliv těmi, kdo následují. Jestliže jste učitelem, měl byste přicházet s nejtvořivějšími a nejpokrokovějšími způsoby, jak sdělovat poznání a moudrost. Ostatní učitelé by měli být ohromeni vaší vynalézavostí. Jste-li návrhář, měli byste překypovat tvořivými, čerstvými a vysoce pokrokovými nápady. Měli byste být vůdčí osobou ve vašem oboru. Jako podnikatel nebo podnikatelka, byste měli přicházet s vynalézavými nápady a důvtipnou marketingovou strategií, která bude vždy napřed. Měli byste rozpoznat, co je ziskové a co ne. Budete vědět, kdy kupovat a kdy prodávat. Ostatní v branži se budou drbat na hlavě při tom, jak se budou snažit vykoumat, proč jste tak úspěšní.

Jste-li ženou v domácnosti, měla byste být nejnápaditější, nejsoucitičtější a nejmoudřejší ve vašem okolí. Ti, kteří nejsou spaseni milostí,

vás budou žádat o radu. Když budou jejich děti nemocné, budete na ně vkládat ruce, jako to dělal Ježíš, a ony se uzdraví. Jako ti, kteří vládnou v životě, budeme naplňovat potřeby lidí díky té extrémně neobyčejné moci, která je v nás. To je to vítězství, které přemáhá svět, díky kterému v životě vládneme – *naše víra!*

Proč tomu jednoduše nevěříme? Proč je naše víra tak složitá? Proč si neužíváme toho vítězného a zbožného života, úspěšného na všech úrovních společnosti, jako nejtvorivější, nejnápaditější, nejpůsobivější a nejmoudřejší lidé na zemi? Proč splní soucitu neuzdravujeme nemocné a nevysvobozujeme zajaté? Důvodem, proč se Pavel modlil tuto modlitbu, je, abychom dostali zjevení této úžasné moci, která je nám k dispozici, jen když máme víru. Proto Pavel dále prohlašuje:

„Tomu pak, kdo je *mocen podle síly, kterou působí v nás*, učinit *daleko více* nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, Jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení věčnosti věků! Amen“ (Efezským 3,20-21; kurzíva přidána).

Chápete to? On je „*mocen učinit daleko více* nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet“. Slyšíte, jakými slovy Pavel popisuje velikost toho, co skrze nás a pro nás může Bůh učinit? A je to ještě mnohem lepší! Tuto moc totiž nedostáváme jen čas od času z trůnního sálu nebo skrze anděly při ojedinělých příležitostech. Ani to není specifická moc, která by byla na apoštolech, když je Ježíš poslal uzdravovat nemocné a křísit mrtvé. Ne, je to *Jeho moc*, která působí v nás, a která v nás přebývá. Byla skrze Jeho Ducha vložena do naší přirozenosti. Když se toto zjevení dostane do našeho srdce, budeme vládnout v životě a vítězit nad mocnostmi a vlivem světa. Nebudeme poražení, odsouzení a bez ovoce. Poneseme hojné ovoce a budeme těmi, kdo napodobují Boha jako Jeho milované děti.

Podle Amplified Bible jsou Pavlova slova ještě silnější:

„A Jemu, kdo...moci (Jejím skutkem), která v nás jedná, je *schopen* (provést Svůj záměr a) učinit nadbytečně více, daleko více a nade všechno, o co (si troufneme požádat) žádáme nebo co si můžeme pomyslet (nekonečně víc než naše nejtroufalejší modlitby, touhy, myšlenky, naděje nebo sny) – Jemu buď sláva.“

Nejsou ta slova úžasná? On je schopen učinit nejen *daleko více*, ale nadbytečně více, než o co dokážeme požádat nebo co si můžeme pomyslet! Jestliže vám tohle ještě nestačí, Pavel pokračuje: „nekonečně víc než naše nejtroufalejší modlitby, touhy, myšlenky, naděje nebo sny“! Na chvilku se zastavte a přemýšlejte nad tím. *Nekonečně víc* je za hranice našeho lidského porozumění; je to výjimečné! Tak proč nevidíme tuto moc skrze křesťany působit?

BŮH JE SCHOPEN

Odpověď se nachází v jednom malém slově, které Pavel zdůrazňuje: *mocen*. Pokusím se vám to opět ilustrovat na příběhu. Řekněme, že se vaším městem přehnal hurikán. Způsobil tam obrovskou spoušť, nefunguje elektřina. A nejhorší je, že není žádná pitná voda.

Armáda rychle dodá obrovské cisterny s pitnou vodou. Je vyhlášeno, že jsou *schopni* dát vám tolik vody, kolik unesete. Vše, co musíte udělat, je přinést si prázdné nádoby a oni je naplní.

Bylo by zajímavé vidět, jak na to lidé zareagují. Jeden muž přijde k cisterně s velikým kelímkem od limonády, kterou si před bouřkou koupil v místním bufetu. Odnáší si litr vody. Jiný přijde s konví od mléka a odnáší si tři a půl litru vody. Další si přinese obrovské vědro a odchází s osmnácti litry. Nakonec přijíždí člověk a na nákladáku má vanu; odjede se sto padesáti litry pitné vody.

Chlapík s vanou přijede domů. Jak se ukáže, jeho dům sousedí s do-

mem toho muže, co si na vodu přinesl kelímek. Ten, když si uvědomí, že si jeho soused přinesl domů sto padesát krát víc vody než on, se rozzuří. Stěžuje si sousedům, na měšťě a nakonec i u armády: „Proč jsem nedostal víc vody? Jak to, že můj soused dostal tolik?“

Důstojník zodpovědný za tuto akci mu dá jednoduchou odpověď: „Informovali jsme vás, že jsme *schopni* vám dát tolik vody, kolik unesete. Proč jste si nepřinesl větší nádobu?“

A tohle nám chce Pavel sdělit. Skrze moc, kterou do nás Bůh vložil, je *schopen* udělat *nadbytečně, daleko více nade všechno*, o co žádáme nebo co si můžeme pomyslet. Takže naší nádrží je to, na co pomýšlíme nebo o kolik žádáme, a je to také samozřejmě to, čemu skutečně věříme ve svém srdci. Nezáleží na tom, jak veliké jsou věci, na které pomýšlíte, ani jak obrovské je to, oč žádáte; Jeho moc je *schopná* učinit víc. To, co omezuje Boží moc, která v nás přebývá, je v podstatě jen naše myšlení.

Ach, jak podceňujeme Jeho schopnosti! Proč jen nepřemýšlíme, nesníme a nemodlíme se ve velkém? Odpověď je jednoduchá: protože naše víra není rozvinutá. Nezkoumáme Jeho smluvní zaslíbení a nevěříme jim jen tak. Ovlivnění světem jsme mnohem více poháněni svými pocity, úvahami a zkušenostmi než inspirací z Jeho slova.

Proč z našich kazatelen zaznívá tak obyčejná, dokonce poraženecká ozvěna, když nám Bůh skrze víru daroval tolik milosti? Nepřítel bojuje ze všech sil a bez přestání o to, aby nám zatajil pravdu o milosti. Využil všech svých schopností, aby přesvědčil kazatele, služebníky, spisovatele, pastory a ostatní křesťany, aby promlouvali na základě svého vlastního porozumění, osobních zkušeností nebo příkladů jiných, kteří žili daleko pod úrovní toho, co zdědili. Tito lidé vyhlašovali a vyučovali to, co dává smysl lidskému rozumu, a staví na prožitcích z minulosti.

Tohle je ale úplně špatně! My přece rosteme od slávy k slávě do Boží podoby! Jestliže nás Nepřítel může držet v zajetí našich minulých zkušeností, místo toho, abychom věřili a činili to, co prohlašuje Boží slovo, potom se Satanovi podaří zabránit, abychom se stali mocnými a ovoce

nesoucími lidmi. Také může bránit církvi, aby zakoušela slávu, kterou pro ni Bůh má.

Dnešní církev příliš často vypadá mnohem více jako společenský klub, než aby měla větší moc než církev, kterou popisuje kniha Skutků. V takovém klubu, i když jsou to lidé, kteří opravdově touží pomáhat ostatním, mohou tak činit pouze ze svých vlastních sil. Není to stejné jako těch deset zvěďů? Oni také toužili po Boží vůli, avšak mysleli si, že jí dosáhnou skrze své vlastní schopnosti. Podle svého názoru ji prohlásili za neuskutečnitelnou a ovlivnili tím stovky tisíc lidí. Díky jejich nedostatku víry nikdy nevstoupili do Boží vůle, připravené pro jejich životy. Zemřeli ve víře v Boha, aniž by však dosáhli cílů, který pro ně Bůh naplánoval.

Mnohokrát se chtěli učedníci zapojit do toho, co Ježíš konal – nasycení tisíců, pomoci zraněným nebo uzdravování nemocných. Nechtěli zahynout v bouři, když jejich Mistr spal na zádi člunu. Avšak neustále selhávali, poněvadž si nedokázali představit nic jiného, než nabízet svou pomoc ze svých vlastních sil. V tom, co pro ně bylo Ježíšovou vůlí, neuspěli. Nicméně po třech a půl letech strávených s Ježíšem se to všechno změnilo.

VÝMLUVY, PROČ MÁME NEDOSTATEK MOCI

Členové ranné církve nebojovali s uvěřením tomu, že mají velikou moc. Už jsme hovořili o obyčejných věřících, jako byl Štěpán, který bez zábran jednal v Boží milosti. O Štěpánovi je napsáno: „Štěpán, plný milosti a moci, činil mezi lidem veliké divy a znamení“ (Skutky 6,8). Nebyl ani apoštolem, dokonce ani pastorem. Byl jen normálním členem sboru, který byl zaměstnán jako číšník v restauraci.

Jestliže ranná církev žila takovým způsobem, proč my dnes tolik bojujeme? Odpověď není vůbec složitá – měli Ježíše jako vzor. Viděli, co

dokáže, takže Satan nemohl Boží lid přesvědčit, že Jeho moc zeslábla nebo zmizela. Neměli žádné chybné myšlenky nebo zkušenosti lidí, které by bojovaly proti jejich víře. Oni jednoduše věřili.

My jsme však v naší době dovolili, aby to, co si lidé myslí a co říkájí, nahradilo pravdu. V dnešní době slyšíme neustále takovéto výroky:

„Děda Pepa byl kazatel a modlil se za někoho, aby byl uzdraven, a ten člověk umřel.“

„Teta Růža prosila Boha, aby zachránil její dítě, a potratila.“

„Můj kamarád Standa prosil Boha, aby mu uzdravil záda, a on má i po dvaceti letech bolesti.“

Posloucháme tyto příběhy a docházíme k závěrům, které však v Písmu nenajdeme, proč moc milosti není pro každého věřícího nebo proč už není k dispozici. Tato vysvětlení nám možná přinesou úlevu, avšak jsou špatná. Takže místo toho, abychom jednali směle ve víře, raději nebudeme Boha žádat o až tak moc, protože nechceme zakoušet zklamání. *Proč to vůbec zkoušet, když ve skutečnosti nečekáme, že to dostaneme?* Když však nastane situace, kdy už stojíme přitlačeni ke zdi, tak už konečně požádáme, ale spíš ze zoufalství než z víry.

První učedníci si takové výmluvy nemohli dovolit. Jestliže selhali ve víře, Ježíš prohlásil něco jako: „Vy malé víry“, nebo dokonce: „Vy bez víry“.

Když Ježíš odešel do nebe, měli učedníci, jako například Petr, mnoho čerstvých zkušeností. Vždyť jen před rokem nebo dvěma viděl Ježíše kráčet po vodě a zvolal: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, abych přišel k tobě po vodách!“ (Matouš 14,28). Ježíš tak učinil a Petr kráčel po vodě také. Jakmile však uviděl silný vítr a odvrátil zrak od Ježíše, vyděsil se a začal se topit. Ježíš ho zachránil a řekl: „Ty malé víry, proč jsi zapochyboval?“ (verš 31, podle angl. př.).

Mnoho lidí tvrdí, že Petr naprosto selhal, ale já s tím nesouhlasím. To ti ostatní učedníci propásli obrovskou příležitost, protože neměli *víru*, zůstali sedět v lodi a jenom se dívali. Petr měl alespoň kuráž jít po vodě

alespoň na malou chvilku s „troškou víry“. Ale i tak byl svým Mistrem pokárán, že neměl víry dostatek.

Tato lekce víry byla pro Petra čerstvou vzpomínkou, stejně jako my si pamatujeme, co jsme dělali před rokem nebo dvěma o dovolené. Co by se stalo dnes? Kolik z nás je stále ještě v lodi a bojí se říct: „Jestli tahle riskantní pomoc druhým je od Tebe, Pane, poruč mi, abych přišel“.

Stalo se vícekrát, že Ježíš přísně napomenul Svě učedníky za nevíru. Jednou sestoupil s hory a tu Jej zastavil jeden otec a ptal se, proč učedníci nemohli uzdravit jeho syna z epilepsie. Poslechněte si, co Ježíš svým učedníkům řekl: „Ach, pokolení nevěřící a zvrácené! Jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám snášet? Přiveďte ho sem ke mně!“ (Matouš 17,17). Takhle tvrdě promluvil Ježíš ke těm, kteří Mu patřili, Svým učedníkům. Dovedete si představit, že by se na vás Ježíš díval a říkal: „Jak dlouho mám ještě snášet tvoji nevíru?“ Ježíš se po jejich napomenutí pak obrátil k chlapci, uzdravil ho a vrátil ho otcí.

Učedníci tím byli zmateni, a tak přišli za Ježíšem a zeptali se Ho, proč chlapce nedokázali uzdravit oni. Ježíš jednoduše řekl: „Pro vaši malou víru!“ (verš 20). Protože byl Ježíš fyzicky mezi nimi, nemohli se učedníci vytasit s pěkným duchovním vysvětlením jako: „No, tady na ten případ se Boží milost nedá moc uplatnit, protože Bůh nám některé nemoci nechává, aby nás mohl něco naučit.“ Směšné, co? Kdybychom opravdu věřili, že nás Bůh chce skrze nějakou příšernou nemoc něčemu naučit, proč tedy dál chodíme k doktorům a bereme léky? Přeci nepůjdeme proti Bohu? Jestliže nás tedy takto vyučuje, tak té výuce přece nebudeme bránit tím, že půjdeme za doktorem, aby nás uzdravil. Vidíte, jak je toto myšlení absurdní?

Bůh to řekl jasně: „Milovaný, modlím se, abys ve všem prospíval a byl zdrav, tak jako prospívá tvá duše“ (3. Janův 1,2). Žalm 103,2–3 nám jasně říká: „Dobrořeč, má duše, Hospodinu, a nezapomínej, co vše vykonal. On odpouští všechny tvé viny, On *uzdravuje všechny tvé nemoci*“. Ve stejné větě, ve které čteme, že Bůh odpouští naše hříchy,

se také říká, že uzdravuje všechny (nikoliv některé) naše nemoci. Proč neřekneme: „No, Bůh mě tím, že mi neodpustí tento hřích, chce něco naučit, takže mě z něho nevysvobozuje“? Jak absurdní! Kdyby Ježíš stál mezi námi, stejně jako byl mezi učedníky, vysvětlil by nám, jak směšné je věřit tomu, že Bůh nechce, abychom byli zdraví.

Učedníci nebyli schopni chlapce uzdravit, a Ježíš je napomenul. Nemohli Mu říct: „Víš, můj strýček Fred, co byl pastor, tak ten mi řekl, že pro nás neplatí uzdravení fyzické, ale jenom duševní“. *Děláte si legraci?* Po takovém prohlášení by se na ně Ježíš podíval a záupěl by: „Jak dlouho vás mám ještě snášet?“

Na základě jejich zkušeností nemohli učedníci zrušit platnost moci milosti. Měli dokonce Ježíše, aby jim připomínal:

- „Kde je vaše víra?“ (Lukáš 8,25)
- „Ještě nemáte víru?“ (Marek 4,40)
- „Jak malou víru máte“ (Matouš 6,30)
- „Proč jste ustrašení, vy malé víry?“ (Matouš 8,26)
- „Ty malé víry, proč jsi zapochyboval?“ (Matouš 14,31)

Po jiné příhodě, která odhalila jejich nedostatek víry, je Ježíš nazval „zakrslými věřícími“ (Matouš 16,8; MSG). No teda. On se nespokojil s takovými lajdáckými výmluvami, které jsme si v dnešní době vymysleli. Miloval Svě učedníky tak moc, že je chtěl uchránit před jakýmikoli nesprávnými myšlenkami, které by ničily jejich víru.

Musíme si uvědomit, že jsme se nechali ovlivnit spousty vyučování a teorií, které nás oloupily o naši víru. Co by Ježíš řekl, kdyby byl v dnešních amerických sborech? Možná si Ho představujete, jak se účastně a laskavě dívá na váš nedostatek víry. Jenže pravda je taková, že „Ježíš Kristus včera i dnes je tentýž, i na věky“ (Židům 13,8). On se nezměnil ani o puntík a o nedostatku víry by dnes hovořil úplně stejně směle, jako o něm hovořil, když byl tady na zemi.

Duch Svatý je tady dnes, avšak Jeho hlas může být snadno překřičen. Je tady, nikoliv aby mluvil Sám ze Sebe, ale aby ukazoval na to, co říká Ježíš. Problémem je, že jelikož tady mezi námi Ježíš není fyzicky přítomen, můžeme ignorovat Jeho smělé výroky o pravdě, které k nám hovoří Duch Svatý. Jak děsivé! Buďme upřímní. Jsme hluiš k Jeho slovům? Sloužíme s Ježíšem stejně jako první církve? Těmto důležitým otázkám se nemůžeme vyhýbat.

VÍRA V JEHO JMÉNO

První církev neměla tu vymoženost vymýšlet si výmluvy, které by křesťany okrádaly o víru. Už jsem tento příběh zmínil dříve, ale je moc dobré se na něj podívat ještě jednou. Vzpomínáte si na chromého muže, který žebrol peníze u chrámové brány?

„Když uviděl Petra a Jana, jak se chystají vejít do chrámu, prosil o almužnu. Petr s Janem se na něj upřeně zadíval a řekl: „Pohled na nás!“ Pozorně je sledoval a očekával, že od nich něco dostane. Petr však řekl: „Stříbro a zlato nemám, ale co mám, to ti dám“ (Skutky 3,3-6).

Petr neměl pytel peněz, avšak měl něco mnohem lepšího – Boží milost. Podívejte se, co Petr udělal potom:

„Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ Uchopil ho za pravou ruku a pozdvihl jej. Ihned se zpevnily jeho nohy a klouby. Postavil se, vyskakoval a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal a chválil Boha“ (verše 6-8).

Ježíš řekl Petrovi a ostatním učedníkům, že až přijde Boží království,

bude Jeho vůle na zemi, jako je v nebi. Petr věděl, že v nebi nejsou žádné chromí, takže ve svém nitru hledal Boží vedení a cítil, že Bůh si přeje toho muže uzdravit. Naslouchal Duchu svatému. Kolikrát se stalo, že se nás Duch Svatý pokoušel vést k tomu, abychom sloužili někomu potřebnému, a my jsme neposlouchali?

Když ten muž začal chodit a skákat, shromáždil se kolem dav lidí. Petr jim oznámil, jak byl tento muž uzdraven:

„A tohoto muže, kterého vidíte a znáte, na základě *víry v Ježíšovo jméno* toto jméno upevnilo a víra, která je skrze Něj, mu dala toto plné zdraví před očima vás všech“ (verš 16).

Boží milost je k dispozici skrze jméno Ježíš. Vždyť skrze toto jméno jsme spaseni: „A není v nikom jiném záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni“ (Skutky 4,12). Boží milost je nám dána skrze autoritu Jeho jména, a to samé platí i pro ostatní oblasti milosti. To, co tohoto muže uzdravilo, nebylo jen jméno Ježíš, ale výslovně víra ve jméno Ježíš. Napojit se na moc milosti vyžadovalo víru. Podívejme se, jak Petrova slova překládá MSG: „Ano, víra, *a nic než víra*, dala tomuto muži plné zdraví před očima vás všech“ (3,16). Opakuji, víra je tím potrubím, které nás připojuje k milosti, kterou od Boha potřebujeme.

Základním problémem je, že jsme sami sebe odřízli od proudu milosti. Možná máme víru věřit, že nám Boží milost odpustila všechny naše hříchy a zachránila nás od věčného zatracení v pekle, avšak spasení zahrnuje ještě další oblasti, jako moc naší nové přirozenosti, moc chodit ve svatosti a moc přinášet Boží vůli z nebe na zem, aby mohly být naplňovány potřeby lidí.

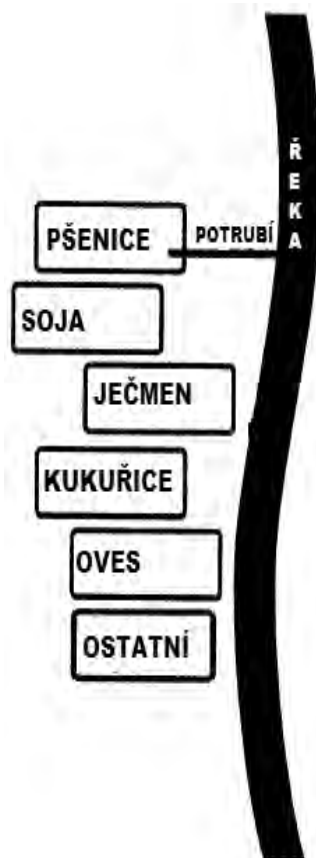
Ukáži vám na ilustraci, co chci říct. Řekněme, že je řeka, která protéká přes několik polí, a každé z nich obdělává jiný hospodář. Majitel polí, který je zároveň i starostou celé té oblasti, je těmto hospodářům

pronajímá. V této oblasti je velmi suché podnebí, takže voda z této řeky je zcela nezbytná k tomu, aby tam cokoliv mohlo růst. Každý z hospodářů pěstuje jinou plodinu, jak to vidíte na obrázku níže.

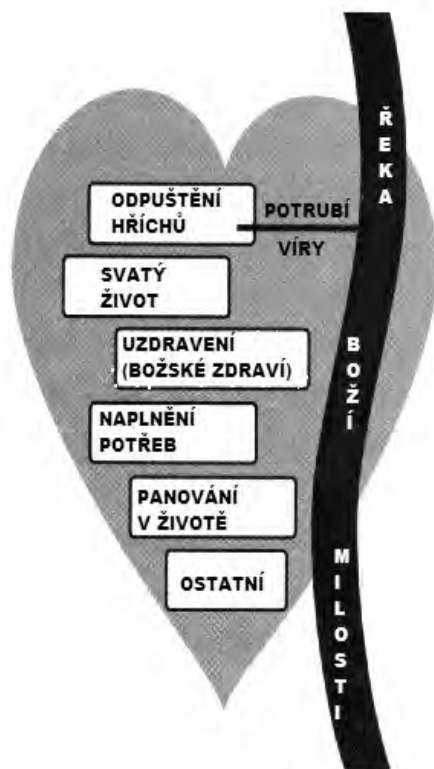
Jak vidíte, jeden rolník pěstuje pšenici, další sojové boby, další ječmen, a tak dále. Avšak pouze jediný z nich byl natolik moudrý, že od řeky připojil potrubí na jeho pozemek a nainstaloval rozprašovače na zalévání své úrody. Ostatní hospodáři se na řeku nepřipojili. Jaký bude výsledek? Zavlažováno je pouze pole s pšenicí a tak po čase produkuje a přináší úrodu. Ostatní pole však neprodukují a půda na nich nakonec vyprahne.

Starosta celé oblasti po čase přichází zkontrolovat jednotlivá pole. Pochválí hospodáře, který připojil své pole k řece. Ostatní však pokárá za to, že promarnili půdu, kterou jim svěřil. „Proč jste také nepřipojili svá pole k řece? Proč jste mou půdu promarnili?“

A nyní náš obrázek trochu pozměníme. Namísto polí s pšenicí, sojovými boby, kukuřicí atd. máme pole nazvaná „Odpuštění hříchů“, „Svatý život“, „Uzdravení“ (nebeské zdraví), „Zdroje pro naplnění potřeb lidí“ a „Panování



v životě“. Jsou i jiná pole, ale toto nám pro pochopení postačí. Místo oblasti s několika hospodáři nyní máme srdce věřícího, jak to vidíte na následující ilustraci.



V této variantě je k řece milosti připojeno skrze potrubí víry opět jen jedno pole, „Odpuštění hříchů“. Je to tudíž jediné pole v srdci tohoto věřícího, která je zavlažována. A znovu, jen tato oblast produkuje, zatímco ostatní chřadnou a nenesou úrodu. Co je i tady rozhodujícím faktorem pro rozdílné výsledky? Proč produkuje jen to jedno pole, zatímco ostatní leží ladem – i přesto, že přímo u nich protéká řeka? Rozhodujícím faktorem je potrubí víry. Díky té samé vodě milosti ze stejné řeky by mohla všechna ta pole vzkvétat, avšak pouze jediné si k ní zřídilo přístup.

Každé pole představuje jinou oblast života, které všechny milost ovlivňuje a proměňuje. Tento křesťan otevřel své srdce pro jednu oblast milosti - „Odpuštění hříchů“, avšak kvůli své nevěře odřízl milost v jiných oblastech života, které také potřebovaly její zmocnění. Chybí mu připojení skrze víru ke svatosti, uzdravení, zdrojům k naplnění potřeb lidí, vládnutí v životě a dalším.

Jaké to bude o soudném dnu, až Ježíš přijde zkontrolovat pole našich životů? Jak Mu vysvětlíme, že jsme se místo Božímu slovu rozhodli důvěřovat více výmluvám, které zbavily účinnosti moc Jeho milosti? Jak Mu vysvětlíme, že jsme nehlásali plnou moc milosti, aby bývali ti, kteří nám naslouchají, mohli být plodnějšími? Co řekneme Tomu, kdo se zeptá: „Ty malé víry, proč jsi zapochyboval?“ (Matouš 14,31 podle angl. př.).

Ježíš jasně prohlašuje: „A kdo uslyší Má slova a nevěří jim, toho Já nesoudím... Slovo, které jsem pověděl, to ho bude soudit v poslední den“ (Jan 12,47-48 podle angl. př.). Proč myslíte, že Duch Svatý dal do Písma tolik příkladů toho, jak Ježíš kárá Své následovníky za nedostatek víry ohledně uzdravení, naplňování potřeb zástupů lidí, tišení bouří a mnoha dalších situací? Naše skutky budou před soudnou stolicí posuzovány na základě Jeho vlastních slov. O tom, co nám diktovaly naše vlastní zkušenosti nebo zkušenosti tetičky Milušky, strýčka Toma či kamaráda Kuby, se nebude před soudnou stolicí vůbec hovořit. Tam budou naše víra a naše skutky posuzovány podle věčného Božího slova milosti. Jak je napsáno:

„Co tedy, když někteří nevěřili? Nezruší jejich nevíra věrnost Boží? Naprosto ne! Ale ať je Bůh pravdivý a každý člověk lhář“ (Římanům 3,3-4 podle angl. př.).

Nebuďme lidmi, kteří pochybují, lidmi, kteří nevěří tomu, co Bůh říká. Buďme lidmi víry. Neboť Písmo říká: „Všecko, co není z víry, je hřích“ (Římanům 14,23). Kromě toho, věřit Božímu slovu přece není vůbec obtížné, vždyť jak by On mohl někdy říkat něco špatně?



Úvahy na Výjimečnou cestu

Proč jsou víra a pýcha protiklady?

Proč myslíte, že tolik křesťanů žije bezmocně (bez moci – pozn. nakl.)?

Jakým problémům musíte čelit, když chcete pevně uchopit pravdu, že „Bůh je schopen (mocen)“?

Skutečná víra je neodbytná

Nikdy nezapomenu na jedno setkání s Bohem, které mi změnilo život. Byl jsem křesťanem teprve pár let, byl jsem svobodný a žil jsem v jednom bytě v Severní Karolíně. Jedné noci jsem se probudil z hlubokého spánku a zjistil jsem, že vyskakují z postele a křičím: „Já prostě hledám někoho, kdo by věřil!“

Protřel jsem si oči a podíval jsem se na budík – ukazoval čtyři hodiny ráno. Chvilí mi trvalo, než jsem si vzpomněl, kde jsem a co se vlastně děje. Rozsvítil jsem lampičku u postele a zjistil jsem, že moje povlečení je úplně propocené. Věděl jsem, že ale nemám horečku ani nejsem nemocný. Byl jsem ohromen a naplněn bázní: Uvědomil jsem si, že právě skrze má ústa promluvil Bůh. Když mi to úplně došlo, bylo mou další myšlenkou: *Proč to poselství nebylo hlubší? Já přece vím, že hledá lidi, kteří uvěří.* Byl jsem stále velmi ospalý; zhasl jsem tedy světlo, padl do postele a okamžitě jsem opět usnul.

Když jsem se ráno vzbudil, ta slova stále zněla v mém nitru: *Já prostě hledám někoho, kdo by věřil... Já prostě hledám někoho, kdo by věřil... Já prostě hledám někoho, kdo by věřil...* Asi tak v 10 dopoledne, když jsem šel přes prázdné parkoviště, mi to zjevení najednou došlo. Vykřikl jsem: „Páni! To je hluboké!“

Od té chvíle jsem začal přemýšlet o dvou věcech ohledně Ježíšova pobytu tady na zemi: *Co Ježíše nejvíce rmoutilo?* a *Co Mu dělalo největší radost?*

Došel jsem k závěru, že měl největší *radost*, když lidé jednoduše věřili, a nejvíce Ho rmoutilo, když lidé nevěřili, že udělá to, co řekl. Jednoduše řečeno, Ježíše hluboce zarmucoval jejich nedostatek víry! Víra

věří, že to, co Bůh říká, myslí vážně, a také myslí vážně to, co říká. Bůh není člověk, aby lhal; Svě slovo garantuje ctí Svého jména. Přísahá sám při Sobě, protože už nikdo vyšší než On neexistuje. Takže když o Něm pochybujeme, urážíme Jeho čest.

BŮH ODPOVÍDÁ NA NAŠI VÍRU

Vše, co od Boha dostáváme, přijímáme vírou. Objevil jsem jednu pravdu, o které mnoho křesťanů neví: *Bůh neodpovídá na naši potřebu; On odpovídá na naši víru!* Uvedu vám k tomu jen několik příkladů z Bible, ačkoliv je jich tam mnoho. Jednoho dne Ježíš odcházel se svými učedníky z Jericha, následován obrovským zástupem. U cesty, po které šli, seděl slepý člověk, jménem Bartimeus. Když uslyšel, že kolem prochází Ježíš, začal na Něho volat. Lidé, kteří stáli okolo, ho začali hubovat a prikazovat mu, aby byl zticha, aby Učitele neotravoval. Ale Bartimeus křičel ještě hlasitěji. Podívejte se, co se stalo díky jeho neodbytné víře:

„Ježíš se zastavil“ (Marek 10,49).

Úžasné! Ježíš se s rozhodností vydal do Jeruzaléma, aby vykonal to, proč byl poslán, takže byl plně soustředěn na svůj úkol. Obklopovaly Ho zástupy lidí a jsem si jist, že mnozí z nich měli potřeby. Přesto to nebyly jejich potřeby, co způsobilo, aby se Ježíš zastavil a na chvíli pozastavil Svou misi. Avšak tento slepec na Něho křičel a žádné proti-venství ho nemohlo umlčet. Byl to jeho hlas, a nikoliv ticho ostatních, co způsobilo, že se Mistr zastavil.

Ježíš potom přikázal:

„„Zavolejte ho.“ Volají tedy toho slepého a říkají mu: „Vzchop se, vstaň, volá tě!““ (verš 49).

Je zřejmé, že lidé, kteří Bartimea obklopovali, ho nepodporovali, naopak byli proti jeho požadavku. To jej však nevyvedlo z míry, protože se ve své víře nenechal zastavit. Odhodil svůj žebrácký plášť, vyskočil a přispěchal s malou pomocí ostatních k Ježíši. Poslechněte si, co Ježíš řekl:

„Co chceš, abych ti učinil?“ (verš 51).

Děláte si legraci? Co je to za otázku? Slepce, kterého museli k Ježíši přivést, protože nevidí na cestu, se zeptá, co potřebuje. Vždyť je to přece zřejmé, tak proč se ho potřebuje Ježíš ptát? Copak nevidí jeho potřebu? Chce ho snad Ježíš urazit nebo zesměšnit? Samozřejmě, že ne. Ježíš chce vidět důkaz Bartimeovy víry. Vzpomeňte si, že víra mluví.

Kdyby Bartimeus řekl: „Já vím, že žádat o zrak je příliš mnoho, ale mohl bys mi prosím uzdravit revma v ruce?“, pak by přesně tohle dostal. Víím, že je to pravda, podle toho, co Ježíš řekl, když se Bartimeovy oči otevřely:

„Jdi, tvá víra tě uzdravila“ (verš 52).

Jeho víra ho spojila s Boží milostí. Mezi lidmi v zástupu byly i jiné potřeby, avšak tato jediná byla naplněna. Jeho víra promluvila a jeho víra také dostala od Boha to, co žádala.

Vzpomínám si na jedno shromáždění, kde jsem se modlil za několik mladých lidí. Bylo to v pátek večer a dopředu přišlo mnoho lidí pro modlitbu. Ptal jsem se každého z nich, proč přišel pro modlitbu, a neustále jsem slyšel stejnou odpověď: „Chci víc Boha.“ Za některé jsem se chvíli modlil, avšak cítil jsem, že je málo moci a Boží přítomnosti. Něco nebylo v pořádku. Zastavil jsem se a cítil jsem, že Duch Svatý opravuje způsob, jakým jsem sloužil, a vede mě, abych konfrontoval všeobecnost těchto modliteb.

Přistoupil další člověk, mladý muž, a požádal o to samé: „Chci víc Boha“. Stejně jako ostatní měl na tváři výraz odhodlání, který jasně říkal: „Je-li to nutné, budu se klidně modlit celou noc“. Nebylo těžké odhalit, že motivy tohoto mladíka jsou čisté. Avšak *můžeme mít upřímné srdce, a přesto nebýt ve víře.*

Zeptal jsem se ho: „Můžeš přesněji specifikovat, co myslíš tím: chci víc Boha? Dokud nebudeš schopen přesně identifikovat, co od Něho chceš, nebudu se s tebou modlit.“

Výraz jeho tváře se okamžitě změnil. Vypadal zmateně a nevěděl, co říct. Začal si uvědomovat, jak je před Bohem jeho žádost neurčitá.

Pojďme to nyní srovnat s tím, co jsme viděli na příběhu Bartimea. Všichni ti lidé, kteří byli toho dne kolem Ježíše, chtěli víc Boha. Proto Jej vyhledali a následovali, avšak jenom tento slepec dostal svůj zrak.

Potom jsem tomu mladému muži řekl: „Zůstaň tady a přemýšlej, a když budeš mít něco přesnějšího, co od Boha žádáš, budu se pak s tebou modlit.“ To samé jsem udělal s několika ostatními.

Po chvíli ke mně tito muži a ženy znovu přistoupili se specifickými žádostmi. A najednou byla Boží přítomnost a Jeho moc velice silná. Jejich potřeby byly naplňovány, a navíc získávali tito hledající větší porozumění Božích způsobů. Ta realita „víc Boha“ byla skutečně naplněna.

Přestože byli tito hledající tolik nadšení a hladoví po tom, aby se Bohu líbili, sklouzli do neplodných modliteb, protože jejich víra nebyla zaměřena na specifický požadavek. Po tom upřesnění, se začali chovat více jako Bartimeus, který přesně věděl, co potřebuje, a tedy říkal to, čemu věřil. Jak Bartimeus, tak tito mladí lidé odcházeli s hlubším poznáním Boha než ostatní z davu.

DVANÁCT LET KRVÁCENÍ

Pojďme teď prozkoumat jiný biblický příklad. Jedna žena mezi lidmi,

kterí doprovázeli Ježíše, dvanáct let krvácela. Mnoho lékařů se jí snažilo pomoci, avšak bylo to stále horší.

„Když uslyšela o Ježíši, přišla v zástupu zezadu a dotkla se Jeho šatu. Neboť říkala: „Jestliže se dotknu třeba jen Jeho šatů, budu uzdravena“ (Marek 5,27-28).

Všimněte si, že o Ježíši uslyšela. Mohu s jistotou dosvědčit, že by tam klidně mohlo být napsáno: „Uslyšela ve svém srdci o Ježíši“, poněvadž srdce je živnou půdou víry. Když pomoc všech lékařů selhala, potřebovala uslyšet ve svém nitru. Ona uslyšela a měla také víru k uzdravení. A tak promluvila podle své víry. „Jestliže se dotknu třeba jen Jeho šatů, budu uzdravena“. Na rozdíl od těch mladých lidí na tom shromáždění byla její slova velice přesná. A podívejte se, co se stalo:

„A hned vyschl pramen její krve a pocítila na těle, že je uzdravena z toho trápení“ (verš 29).

Stalo se přesně to, co promluvila její víra. To je důvod, proč ti mladí lidé najednou začali toho pátečního večera přijímat. Věřili, byli přesní, promluvili svou víru a přijali. A teď si poslechněte dokončení toho úžasného příběhu:

„Ježíš hned v sobě rozpoznal tu moc, která z Něho vyšla, otočil se v zástupu a říkal: „Kdo se dotkl mých šatů?“

Jeho učedníci mu říkali: „Vidíš, jak se na tebe zástup tlačí, a říkáš: Kdo se mne dotkl?“

Ježíš se rozhlížel, aby spatřil tu, která to učinila“ (verše 30-32)

Ježíš nevěděl, že si tato žena přišla pro uzdravení, dokud z Něj nevyšla moc. Nebyla to Jeho víra, Jeho iniciativa nebo Jeho vůle najít tuto

ženu a uzdravit ji. Každý kousíček této události byl iniciován a proveden touto ženou, aniž by On o tom cokoliv věděl! Proto se otočí a hledá ji, a jakmile ji najde, řekne:

„Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď uzdravená ze svého trápení“ (verš 34).

ZMEŠKANÁ PŘÍLEŽITOST

V evangeliích opakovaně vidíme, že Bůh odpovídá na víru. Při jiné příležitosti Ježíš vyučoval v jednom domě, kde se sešli židovští vůdcové:

„A byla tam Pánova moc, aby je uzdravoval“ (Lukáš 5,17).

Moc se mi líbí, jak nám Písmo výslovně říká, že tam byla Pánova moc, aby tito vůdcové mohli být uzdraveni. Víme, že u Boha nikdy nic nepříjde nazmar. Příkladem by mohl být příběh o tom, jak Ježíš sebral zbytky jídla pro nasycení čtyř a pěti tisíců, protože Bůh použije všechno. Z toho tedy můžeme bezpečně vyvodit, že jestliže tam byla Pánova moc, aby ty vedoucí uzdravoval, byl mezi nimi nejméně jeden (a pravděpodobně jich bylo víc), kdo potřeboval nějaké fyzické uzdravení, a přesto je nikdo nedostal. Proč? Protože nikdo z nich neměl víru je přijmout.

Avšak ještě nebylo vše ztraceno, neboť po nějaké chvíli přinesla skupinka mužů k domu ochrnutého muže na nosítkách. Bylo tam však tolik lidí, že se nemohli dostat dovnitř. A tak vynesli toho muže na střechu, udělali v ní otvor a na lanech spustili nosítka přímo před Ježíše:

„Když *uviděl jejich víru*, řekl:... „Tobě pravím, vstaň, vezmi svá nosítka a jdi do svého domu.“ A ten hned před nimi vstal, vzal to, na čem ležel, a oslavuje Boha odešel do svého domu. Všech se zmoc-

nil úžas a oslavovali Boha; byli naplnění bázní a říkali: „Dnes jsme uviděli nečekané věci.“ (Lukáš 5,20; 24-26).

Ježíš uviděl jejich víru. Když sloužíte Božím slovem, je vždycky úžasné vidět víru v těch, kteří hledají, a je povzbuzující sledovat je, jak přijímají Boží milost. Musím však říci, že příliš často žádnou víru nevidím. Mnohokrát vzezření člověka říká vše, neboť to, co vidíte v jeho očích, vyjadřuje to, co se děje v jeho srdci. Jak říká Ježíš, světlem člověka je jeho oko.

Ten ochrnutý, stejně jako jeho nosiči, věděl, že Pán je věrný ve svém Slově. S největší pravděpodobností věděli, co prohlašuje Boží smlouva: „A nezapomínej, co vše vykonal. On odpouští všechny tvé viny, On uzdravuje všechny tvé nemoci“ (Žalm 103,2-3). Víra tohoto postiženého muže a jeho přátel byla postavena na Božím slově.

Naopak ti vedoucí byli ohromeni, když viděli, jak byl ten ochrnutý uzdraven, a dokonce chválil Boha. Přesto však žádný z nich nepřijal uzdravení, protože nikdo z nás nemůže cokoli získat jinak než vírou, i když Sám Bůh touží po tom, abychom to měli. Vůlí Otce pro tyto nemocné vůdce bylo, aby přijali; přesto to neudělali! Bůh odpovídá na naši víru, která se projeví na našich skutcích a slovech víry.

ZÍSKAT TO, CO BYLO PŮVODNĚ ODEPŘENO

Jeden z nejúžasnějších zázraků milosti, který se v evangeliích stal, se týkal jedné řecké ženy. Přišla k Ježíši a opakovaně ho žádala, aby uzdravil její dceru, přesto:

„On jí neodpověděl ani slovo“ (Matouš 15,23).

Kolik z nás by to tadý vzdalo a propadlo zoufalství, hněvu nebo po-

citu ublíženosti? Tato žena prosila o život své dcery, přesto se zdálo, že ji Ježíš ignoroval. Avšak tato žena neměla být odmítnuta, a tak ve víře dále Ježíše prosila. Ten se nakonec, když se stále nevzdávala, k ní obrátil a řekl:

„Nejdříve bych měl nasytit vlastní rodinu, Židy. Není správné vzít chléb dětí a hodit jej psům“ (Marek 7,27 podle angl. př.).

Můžete se na to dívat z kterékoliv strany, avšak pravdou je, že ji nazval psem. Mohla se urazit, obvinít Ho z rasové nenávisti a rozzuřeně odejít. Ona však znala jeho charakter, a okamžitě odpověděla: „Ano, Pane, ale vždyť i psi jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů“ (Matouš 15,27).

Věděla, že je v přítomnosti Božího Syna, znala Jeho dobrotu a věřila, že On má nadbytek moci. Byla pevně rozhodnuta a věděla, že jediné, co musí udělat, je vytrvat; pak nebude odmítnuta. Zůstala ve víře, a proto Ježíš říká:

„Ó ženo, tvá víra je veliká. Staň se ti, jak chceš“ (verš 28).

Když se vrátila domů, našla svou dceru úplně zdravou. Nesmí nám uniknout, co se tady vlastně stalo. To, co Ježíš Kristus – Bůh zjevený v těle – této ženě nejdříve odmítl dát, protože nebyla dcerou podle smlouvy, jí díky její vytrvalosti potom daroval. Ježíš tady opět odpověděl na víru a nikoliv na potřebu, poněvadž počáteční prosba této ženy byla vyslovena kvůli její potřebě, avšak její odpověď na Jeho odmítnutí byla roznícena její vírou.

VÍRA JE KLÍČEM, ABYCHOM MOHLI PŘIJMOUT VŠE

Je vám jasné, proč lidé nedostávají to, co už jim milost poskytla? Proč

nežijí výjimečně? Jakub bez obalu říká: „Důvod, proč nemáte to, co chcete, je, že o to Boha nežádáte“ (Jakub 4,2; NLT). Nelze to říci jasněji. Jakub nemluví o nerozhodných prosbách, nýbrž o prosbách v rozhodné víře, jako jsme to viděli na výše uvedených příkladech.

Tento Boží princip, totiž že Bůh odpovídá spíše na naši víru než na potřebu, platí pro všechny oblasti života, ať už je to schopnost chodit ve svatosti, žít tvořivý život, získání moudrosti či geniálních nápadů, nebo získání uzdravení nebo vysvobození z návykového chování – zkrátka, přijmout všechno, co nebe poskytuje pro náš život, nebo co je ještě důležitější, pro zasažení světa evangeliem. Nemůžeme efektivně sloužit, jestliže nesloužíme ve víře. Jakub s odvahou prohlašuje, že když kvůli čemukoli přicházíme za Bohem, musíme tak činit

„ve víře a nic nepochybuje. Neboť kdo pochybuje, podobá se mořské vlně, hnané a zmítané větrem. Ať si takový člověk nemyslí, že cokoli od Pána dostane“ (1,6-7 podle angl. př.).

Podívejme se na tato slova ještě jednou, protože jsou opravdu důležitá: „Ať si takový člověk nemyslí, že *cokoli* od Pána dostane“. *Nedostane nic*. Je to naprosto jasné, žádná neutrální půda, žádné výjimky. Bůh zajistil, abychom to dostali jasně černé na bílém: Odpovídá na víru, na nic jiného.

ŘEKNĚTE HOŘE

V roce 2002 byl v Coloradu nejhorší lesní požár v historii tohoto státu. Dostal jméno Hayman Fire a způsobila ho žena, která pálila dopis od svého bývalého manžela v zóně, kde je zakázáno rožňovat oheň. Během jednoho měsíce podlehl požáru víc než 130 000 akrů. Byla to katastrofa obrovských rozměrů.

Během nejhoršího období tohoto požáru, kdy jeho zvládnutí vypadalo beznadějně, jsem byl na týden mimo stát a slýchal jsem ve zprávách, že se oheň postupně přibližuje k našemu domu a naší kanceláři. Není třeba říkat, že jsem byl nedočkavý, abych už byl doma, neboť v naší části města už byla vyhlášena dobrovolná evakuace. Ihned po přiletu jsem zamířil do naší kancelářské budovy. Ohromil mne pohled naší ulici vedoucí k budově. Kanceláře stojí v blízkosti úpatí pohoří Front Range, což je řada nižších vrcholů vedoucí od severu k jihu, která označuje začátek známých Skalistých hor. A přímo za Front Range, asi půl míle na západ od naší budovy, se naskýtal děsivý pohled: k nebi se valila obrovská oblaka kouře a sazí a na čelní sklo mého vozu se snášel popel. Připadal jsem si, jako když vjíždím na válečné území.

Když jsem odbočil na parkoviště, uviděl jsem, jak většina našich zaměstnanců vynáší věci z našich kanceláří do stěhováku, zaparkovaného u zadních dveří. Všechny naše knihy a materiály ze skladu byly narovnány na paletách na zadním parkovišti, spolu s kartotékami, počítači, nábytkem a ostatními věcmi.

Přestěhovali jsme naši službu do Colorada teprve před rokem, takže mnoho našich zaměstnanců bylo najato v Coloradu. Zjistil jsem, že všichni vášnivě milují Boha a žijí dobrým životem, avšak většina z nich pokulhávala v oblasti přijímání od Boha. Kvůli jejich nedostatkům ve víře jsem je během našeho prvního společného roku jednou týdně vyučoval o základních pravdách křesťanství.

Zaparkoval jsem auto a vydal jsem se najít ředitele našeho personálu, který byl také najat v Coloradu. Byl to on, kdo rozhodl, že se bude evakuovat. Jakmile jsem ho našel, řekl jsem mu: „Přestaňte nakládat a svolajte všechny zaměstnance do zasedačky, chci s nimi mluvit.“

Zatímco se místnost plnila lidmi, zjistil jsem nové zprávy o stavu ohně a jaký je aktuální evakuační plán. Zjistil jsem, že u nás je evakuace zatím ještě dobrovolná. Čelo požáru, který nekontrolovatelně řádil v horách západně od nás, byl nyní šest mil od silnice Rampart Range Road,

jenom sedm mil od naší kanceláře. Vedení města oznámilo, že jakmile by požár překročil tuto silnici, vydají příkaz k povinné evakuaci pro náš okrsek. Oheň, hnaný západním větrem, se blížil k naší budově rychlostí jednu míli za hodinu. Kvůli směru větru, pokud by se nestal zázrak, by se celý náš okrsek Palmer Lake zanedlouho ocitl v plamenech, což by podle odhadů odborníků mělo být později toho dne. Dvě křesťanské organizace v naší blízkosti byly evakuovány už předchozího dne.

Když se naši zaměstnanci shromáždili v zasedací místnosti, otevřel jsem svou Bibli na Markově evangeliu a napsal jsem na magnetickou tabuli tyto tři verše:

„Mějte víru Boží. Amen, pravím vám, že kdo by řekl této hoře: `Zvedni se a vrhni se do moře´ a nezapochyboval by ve svém srdci, ale věřil by, že co říká, se děje, bude mu to dáno. Proto vám pravím, všechno za cokoliv se modlíte a co žádáte, věřte, že jste dostali, a bude vám to dáno“ (11,22-24 podle angl. př.).

První, co jsem řekl bylo: „Zaměstnanci, tato slova jsou v naší Bibli napsána červeně. To znamená, že je řekl Ježíš – a nikoliv nějaký učitel nebo kazatel z dnešní doby či dokonce z minulosti. Takže si musíme zapamatovat, že vycházejí přímo z Božích úst“.

Dal jsem jim chvilku, aby to mohli strávit, a zeptal jsem se: „Řekl Ježíš, že máme poprosit Boha, aby pohnul tou horou, nebo máme mluvit přímo k ní?“

„Máme mluvit přímo k ní!“ odpověděli. Rychle jsem jim připomněl, že jiné verše v Nové smlouvě nám říkají, že to máme činit v Ježíšově jménu, avšak je naší zodpovědností mluvit k problému.

„Co vedlo Ježíše k tomuto prohlášení?“ pokračoval jsem. Ukázal jsem jim v Bibli příběh, který se udál den předtím, kdy Ježíš hledal ovoce na jednom fíkovníku. Žádné nenašel, jen listy, a tak „mu řekl: „Kéž již nikdy v tomto věku z tebe nikdo nejí ovoce.““ (verš 14). Je to jasné: Ježíš mluvil *přímo* k tomu stromu.

Následujícího dne, když Ježíš a další kolem tohoto stromu procházeli, uviděli jen uschlý kmen a holé větve. Petr si vzpomněl, co se den předtím stalo a zvolal: „Rabbi, hled’ ten fíkovník, který jsi proklel, je uschlý“ (verš 21). Ježíšovou odpovědí byla slova, která jsem napsal na tabuli.

Vyprávění této události v Matoušově evangeliu ukazuje ještě lépe, jak Ježíš na Petrovu zvědavost odpověděl:

„Amen, pravím vám, budete-li mít víru a nezapochybujete-li, učiníte nejen to, co jsem učinil s fíkovníkem, ale kdybyste i této hoře řekli: ‘Zdvihni se a vrhni se do moře’, stane se to“ (Matouš 21,21).

Zeptal jsem se svých zaměstnanců: „Chápete to? Poslechněte si znovu Jeho slova: `...,učiníte nejen to, co jsem učinil s fíkovníkem, ale kdybyste i...’. Ježíš v podstatě říká: `Chlapi, stejně jako jsem se postavil a promluvil k bouři a přikázal jí, aby se utišila, a ona to udělala; stejně jako jsem promluvil k tomu fíkovníku a přikázal, aby zemřel, a stalo se tak; tak i Mé děti mají dělat to samé!’“

Všichni pozorně naslouchali, i když cítili kouř z ohně a viděli, jak na oknech místnosti usedá popel. Pokračoval jsem: „Nejenže máme prosit Boha, ale také musíme sami mluvit přímo k tomuto protivenství. Jsme jedno s Kristem, jsme Jeho spoludědicové, vládneme v tomto životě díky hojnosti Jeho milosti a v této autoritě musíme mluvit. Podívejme se na Žalm 8:

„Učinil Jsi nás jen maličko níže než Bůh, korunuješ nás slávou a důstojností. Svěřuješ nám vládu nad veškerým dílem svých rukou, všechno pod naši autoritu kladeš“ (6-7; CEP).

„Jako Jeho velvyslanci jsme stvořeni jen o málo menšími, než je Bůh sám, a máme přinášet ten život, jaký je v nebi, sem na zem!“ V nebi

žádné domy nehoří na popel. Proto není Boží vůlí, aby tato budova, kterou nám dal, skončila v plamenech. Ježíš jasně říká: „Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a hubil; já jsem přišel, aby měly život a měly hojnost“ (Jan 10,10). Tady je ta jasná hranice ve všech záležitostech. Jestliže jde o zabíjení, krádeže nebo ničení, je to náš nepřítel; je-li to však v souladu s nebeským stylem života – v plnosti života – pak je to od Boha.“

„Tento požár není od Boha,“ pokračoval jsem. „Jeho ničení není od Boha. Tento požár roznítí zloděj, temnota. A my z něho jen tak neutečeme a nenecháme naše město a naši budovu shořet na popel. Postavíme se a přikážeme mu, aby se zastavil!“

Pozoroval jsem, jak se mění výraz na tvářích mých zaměstnanců – strach ustupoval a na místo něho přicházelo nadšení. Viděl jsem, jak jejich víra roste, protože jim bylo stále jasnější, co o takových situacích řekl Ježíš.

„Dobrá,“ řekl jsem, „uděláme si seznam toho, co se stane a co se nestane, a potom přesně to řekneme a přikážeme.“ Začal jsem seznam psát na tabuli. „Za prvé, shodneme se na tom, že se naší budovy oheň ani nedotkne. Dále, bylo by špatné věřit, že Bůh chce zachránit naši budovu, a potom se dívat, jak trpí naši sousedé. Kromě toho, nezaplatili jsme vysokou cenu za tento nádherný pozemek s výhledem na ty překrásné hory, malebné město a krásnou přírodu, abychom to vše nechali proměnit ve spaleniště. Takže tenhle oheň se nedotkne jediného místečka, kterého kolem naší kanceláře můžeme dohlédnout.“ Toto byl druhý bod našeho seznamu.

Potom jsem řekl: „Nebudeme plýtvat časem, energií a penězi, které bychom potřebovali na přestěhování z naší budovy, zvlášť když bychom tyto vzácnosti mohli využít pro službu lidem. Dovedete si představit, jak obtížné bude pracovat efektivně v nějaké prozatímní budově, když budeme evakuováni? Takže třetím bodem na seznamu bude, že oheň nepřekročí ulici Rampart Range Road. Evakuace nebude nutná.“

Stál jsem před tabulí s fixem v ruce a pokračoval jsem: „Také potřebujeme, aby se změnil vítr. Potřebujeme, aby foukal od východu na západ.“ Bod číslo čtyři na seznamu.

Personál už byl zcela zapojen. Už to nebyli lidé s vystrašeným a poraženeckým výrazem; nyní jsem viděl v jejich tvářích novou energii a rozhodnost. Jeden navrhl, že bychom potřebovali, aby přišel silný déšť, který by oheň uhasil. Požár trval už tři týdny a hasiči ho zatím nedokázali kvůli nedostatku deště a silnému větru uhasit. Shodli jsme se, že liják bude pátým bodem na našem seznamu.

Šestým a posledním bodem bylo, že tento požár vyhasne. Příkážeme mu, aby skončil, ať už to bude kvůli nedostatku kyslíku, paliva nebo uhašením vodou. Prostě *skončí!*

Při tomto setkání jsem povzbuzoval své zaměstnance stejně, jako když fotbalový trenér motivuje svůj tým před důležitým zápasem. V tomto okamžiku už byli tak nadšení, že se nemohli dočkat, až už budou stát na parkovišti a přikazovat ohni. Bylo zábavné pozorovat, jak jim září oči, jak jejich rostoucí víra vytlačuje z jejich tváří strach a obavy.

„Dobrá,“ řekl jsem, „ještě musíme projednat jednu věc. Kdy dostaneme to, oč žádáme?“

Nikdo neřekl ani slovo. Logickou odpovědí by bylo: „Až oheň uhasne.“ Jenomže naši lidé jsou bystří a nějak chápali, že tato odpověď není správná. Rozhostilo se mezi nimi náhlé ticho, avšak v žádném případě neustupovali ve své rostoucí víře. I v jejich mlčení bylo cítit jejich nově nalezenou sílu.

Po chvíli jsem prolomil ticho a nadšeně jsem řekl: „Podívejte se ještě jednou na verš na tabuli: Proto vám pravím, všechno za cokoliv se modlíte a co žádáte, věřte, že jste přijali, a bude vám to dáno.“ Potom jsem jim stejný verš přečetl z překladu New King James:

„Když se modlíte, věřte, že to máte.“

„Lidi, Ježíš to říká jasně: ve stejném okamžiku, kdy se modlíme a přikážeme, ať se to stane, také věříme a přijímáme, o co žádáme. Takže v našem případě se to stane v té chvíli, kdy vyřkneme těchto šest bodů. Nezáleží na tom, co uvidí naše oči nebo co nám budou říkat naše smysly; my věříme mnohem důvěryhodnější zprávě – Slovu našeho Boha.“

Potom jsem je nasměroval na to, co řekl Pavel Korintským: „když nehledíme na věci viditelné, ale na neviditelné [Boží slovo]. Co je viditelné, přetrvá jen krátce, ale co není viditelné, to přetrvá navěky“ (2. Korintským 4,18; závorka přidána podle angl. př.). Nezaměříme se na oheň, který vidíme. Zaměříme se pouze na to, pro co jsme se rozhodli v této místnosti a co přikážeme venku na parkovišti. Protože to, co je vidět, se musí změnit.“

Otočil jsem se k řediteli a řekl mu, aby sdělil stěhovací společnosti, že jejich služby nebudeme potřebovat. Potom jsem oznámil zaměstnancům, že jakmile budeme hotovi s přikazováním ohni, seberou všechny věci shromážděné na parkovišti a nanosí je zpátky do budovy.

„Takže, jste připraveni promluvit k ohni?“

„Ano!“ zněla jejich nadšená odpověď.

Vyšli jsme na parkoviště. Potom jsme se modlili přibližně takto: „Otče, děkujeme Ti, že jsi nám dal tuto krásnou budovu, abychom mohli sloužit Tvému lidu. Děkujeme Ti, že jsi nám požehnal touto nádhernou krajinou. Prosíme Tě, aby nic z toho nebylo ztraceno, aby oheň nespálil ani kousek z naší budovy ani nic z toho, co vidíme kolem nás – ostatní budovy ani rostliny. Modlíme se, abychom se nemuseli evakuovat a aby se změnil vítr a foukal od východu na západ. A nakonec žádáme, aby přišel liják a uhasil ten oheň. O to žádáme ve jménu Ježíše.“

Teď nastal čas promluvit k ohni: „Duchu Svatý, děkujeme ti, že nás potvrzuješ, když stojíme v autoritě jména Ježíš a mluvíme k tomuto protivenství.“ Všichni jsme namířili prsty k obrovským sloupům kouře a dýmu, stoupajícím nad horami přímo na západě. Předříkával jsem a ostatní po mně jednohlasně opakovali. Křičeli jsme: „Ohni, mluvíme

k tobě ve jménu Ježíše Krista. Nespálíš naší budovu, nespálíš naše město a nespálíš žádné rostlinstvo, na které se díváme. Prikazujeme ti, aby ses zastavil, nepřekročíš Rampart Range Road. Musíš uhasnout! Mluvíme k tobě, větře, ve jménu Ježíše – musíš změnit směr. Prikazujeme ti, abys váł od východu na západ. Také povoláváme silný déšť, aby tě zalil vodou. To prohlašujeme ve jménu Ježíše Krista!“

Každý se modlil se zápalem, protože v našich srdcích vzrostla víra. Byli jsme v naprosté jednotě, měli jsme jednu mysl, jeden cíl a nic nás nemohlo zastavit. Věděli jsme, že za námi stojí nebe.

Náhle se změnil vítr. Bůh i moji zaměstnanci jsou toho svědky! Po mnoho dní váł silný západní vítr. A teď, jako lusknutím prstů, váł stabilně od východu na západ. *Je to sen?* mysleli si někteří z nás. *Měli jsme sice víru, že se to stane, ale vždyť jsme ještě neskončili s modlitbou?*

V okamžiku, kdy jsme se domodlili, najednou vyběhla z domu naše recepční, která zůstala uvnitř aby brala telefony, a křičela: „Změnil se vítr!“ Přiběhla rovnou ke mně a řediteli personálu a řekla: „Hasiči jsou nadšení; hlásí, že se vítr náhle změnil a fouká od východu na západ!“ Měla na ústředně rádio, naladěné na frekvenci hasičů. Celý den poslouchala zprávy o situaci a právě uslyšela, jak v rádiu nadšeně křičí hasiči o neuvěřitelné změně větru, která právě nastala. Věděli, že to zastaví postup požáru k civilizaci.

Všichni jsme spontánně začali křičet: „Díky, Otče! Jsi tak úžasný! Jsi tak věrný!“

Tu noc jsem stál na zadní terase našeho domu a byl jsem svědkem dalšího jevu. Naš dům stál několik mil východně od našich kanceláří. Vítr váł stále od východu, a když jsem se podíval směrem ke kancelářím, spatřil jsem, jak se od západu blíží bouře. Zavolał jsem svou ženu a řekl jsem jí: „Liso, jak je možné, že od západu přichází bouře, i když vítr vane od východu?“ Déšť byl silný a během několika dní byl oheň úplně uhašen. Tohle byl opravdu zázrak.

Od tohoto týdne byli z našich zaměstnanců úplně jiní lidé. Když při-

cházejí do trůnního sálu k modlitbám, jsou smělí a specifictí. Hluboko ve svém nitru vědí, že „velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého“ (Jakubův 5,16; CEP). Amplified Bible říká, že spravedlivá modlitba „učíní dostupnou ohromnou moc (s mocnými výsledky)“. Máme v naší zasedací místnosti obrovskou magnetickou tabuli, na které jsou specifické žádosti každého oddělení naší organizace. Do našich kanceláří přichází během ranních modliteb našeho personálu mnoho návštěvníků. Jsou inspirováni vírou a nadšením, s jakým se náš tým modlí.

Moje otázka zní: „Kolik toho nezískáváme pro naše životy, anebo, což je ještě důležitější, při pomáhání ostatním v oblasti našeho vlivu, jen proto, že nežijeme vírou?“

Nakolik je naše křesťanství poháněno pocity, emocemi nebo intelektuálně zpracovávanými informacemi, které zabíjejí naši schopnost věřit? Jsme jako ta řecká žena, která neakceptovala ne jako odpověď, ačkoli byla nejprve odmítnuta? Jsme jako Bartimeus, který se nedal odradit, přestože mu jeho okolí říkalo, aby se uklidnil, přijal svůj stav, byl rozumný a jednal jako oni? Jsme jako ti muži, co přišli se svým chromým přítelem, nemohli se dostat k Ježíši, avšak díky svému odhodlání se vyšplhali na střechu a udělali do ní otvor, aby mohli od Boha přijmout uzdravení? Jsme jako ta žena, která řekla: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu“, a protlačila se davem, i když se musela plazit v prachu mezi nohama těch v davu, aby zachytila alespoň lem jeho oděvu?

V jaké víře jednáme? Jsme rozhodnutí přijímat a dostávat? Jsme neochvějní ve svém hledání? Nebo jsme zesláblí a tolerujeme to, z čeho nás Ježíš už vysvobodil zaplacením tak vysoké ceny? Jsme tou generací, které se Ježíš ptal: „Ale kolik z té vytrvalé a odhodlané víry nalezne Syn člověka, až se vrátí na zemi?“ (Lukáš 18,8 podle angl. př.).

POVSTÁVAJÍCÍ, NIKOLIV KLESAJÍCÍ!

Izajáš zahlédl slavnou církev, pro kterou se Ježíš vrátí. Napsal:

„Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo,
 vzešla nad tebou Hospodinova sláva.
 Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy,
 ale nad tebou vzejde Hospodin
 a ukáže se nad tebou jeho sláva.
 K tvému světlu přijdou pronárody
 a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.
 Rozhlédni se kolem a viz,
 tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě;
 zdaleka přijdou tví synové
 a dcery tvé budou v tvém náručí chovány.
 Až to spatříš, rozzáříš se,
 tvé srdce se radostně rozbuší,
 neboť hojnost moře tě zahrne svými dary,
 přijde k tobě bohatství pohanů (nevěřících).
 (Izajáš 60,1-5 podle angl. př.)

Izajáš popsal ten výjimečný život, ke kterému Bůh Svoji církev povolal. Nicméně za ta léta mé služby Pánu jsem potkal příliš mnoho lidí, kteří mají ve víře ten postoj, že Bůh jednoho dne padne na církev s velkým probuzením. Vypadá to, jako bychom čekali na Něho, až se najednou probudí, povstane a přinese na církev pozoruhodné vylití své moci.

Po mnoho letech přemýšlení a meditací nad tímto jsem došel k závěru, že je to On, kdo čeká – na nás! *On prostě hledá generaci, která bude věřit.* Izajáš prohlašuje, že Boží sláva na nás bude tak silná, že ztracení budou přicházet do našeho světla. Davy budou přicházet a do Jeho věčného království bude přivedena obrovská sklizeň duší.

Jeho sláva a moc však nesestoupí. Podívejte se, co říká Izajáš: „vzešla nad tebou Hospodinova sláva“. Sláva nesestupuje s nebe, spíše vystupuje z našeho nitra. Je možné, že jako církev sundáme to víčko a začneme konečně věřit? Je možné, že budeme mít takovou víru, jakou měla první církev, a dokonce ještě větší? Budeme skutečně věřit tomu,

co Ježíš říká, a půjdeme za tím s neústupnou vírou? Myslím, že Bůh na nás čeká! On viděl, že bude generace, která to konečně pochopí, že „spravedliví žijí vírou“ a konečně přijme a ukáže tu neobyčejnou slávu, která byla k dispozici všem minulým generacím, které ji však minuly jen kvůli tomu, že nevěřily.

Chápete nyní, jak je víra důležitá? Už vidíte, proč nám Bible říká, že bez ní není možné se Bohu líbit (viz Židům 11,6)? Jsme povoláni k výjimečnému životu, ale bez neústupné víry ho nemůžeme dosáhnout! Pojďme setřást ty staré způsoby. Nejsme z tohoto světa; jsme královské kněžstvo, svatá generace, odlišný druh lidí. Máme božskou přirozenost, jsme synové a dcery světla a uvnitř nás třímá nesmírná moc.

Kam se ďábel hrabe na slavnou církev, o které Izajáš prorokoval? Proč za tím, co Ježíši patří, nejdeme s bezmeznou vytrvalostí? Národy jsou Jeho dědictvím, protože za jejich svobodu zaplatil vysokou cenu. Dal nám Svou autoritu, abychom šli a přiváděli ztracené ke spasení a učili je, jak žít jako On. Ježíš nám říká:

„Byla Mi dána veškerá pravomoc na nebi i na zemi. Jděte tedy a učíte Mými učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A hle, Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Matouš 28,18-20).

Tato Ježíšova slova platí pro vás i pro mě. Veškerá pravomoc na nebi i na zemi je dána Jemu, ale On hned nato říká: „Jděte tedy...“ Předal svou pravomoc nám a očekává, že půjdeme a ustanovíme to, za co zaplatil. Nyní my máme jít Jeho jménem, místo Něho, v Jeho autoritě, protože jsme s Ním jedno a „jaký je On, takoví jsme i my v tomto světě“ (1. Janův 4,17). Chápete, jak mnoho nám svěřil? Máme jít vytrvale vpřed a přinášet nebe na zem – v našich vlastních životech i ve světě, který je v našem dosahu.

Povstává vaše víra? Prosím, rozumějte, že víru nemůže nic jiného ani nikdo jiný zadržet, přemoci ani porazit. Vy jste ti jediní, kdo to může vzdát. Žádná síla temnoty nemůže vaši víru zastavit! Ježíš říká: „Hle, dal jsem vám pravomoc nad veškerou silou Nepřítele, a naprosto nic vám neublíží“ (Lukáš 10,19). Dal nám Svou pravomoc (autoritu) a nic vyššího už neexistuje. Svěřil nám ji a jasně říká: „naprosto nic vám neublíží“.

Je čas. Teď je ten čas – ani za deset let, dokonce ani za rok. Teď je ten čas, aby církev povstala a kráčela výjimečně, v moci milosti skrze vytrvalou víru. Přestaňte se soustředit na své schopnosti a zaměřte se na Jeho autoritu, Jeho schopnosti a Jeho moc, která je ve vás. Dal nám tak mnoho! Toho, co můžeme dělat, abychom pomáhali lidem vstupovat do plnosti života, je zcela bezmezně.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Odpoví Bůh na vaše potřeby nebo na vaši víru? Svou odpověď zdůvodněte.

Proč myslíte, že je naše víra pro Boha tak důležitá?

Jsou ve vašem životě „hory“, ke kterým byste měli ve jménu Ježíše „promluvit“? Učiňte to právě teď v Jeho mocném Jménu!

Čemu nasloucháte?

Pojďme si shrnout některé věci, o kterých jsme doposud hovořili. Hlavním cílem našeho života věřících, je Boha potěšovat: touhou každého opravdového věřícího je působit nadšení nebeskému Otci. Takový motiv však u „rádoby“ věřícího nenajdete, neboť takový člověk vidí zbožnost jen jako prostředek k osobnímu zisku. Takové překroucené záměry nelze u těch, kdo jsou výjimeční, nalézt, poněvadž nejsou zatíženi sebeláskou nebo snahou o sebezáchovu. Lidé, kteří žijí milostí zmocněnými životy, nejsou hnáni osobním ziskem, okázalým stylem života nebo žádostivostí. Těm, které ovlivňují, přinášejí tvořivost, jedinečnost, vhled do věcí, zdroje a jiné dobrodiní a Boží moc. Při naplňování potřeb tohoto nezdavého lidstva sami přirozeně vzkvétají ve všech aspektech jejich osobního života.

Těšit Boha z našich vlastních schopností je však nesplnitelný úkol. „Máme vše, čeho je nám třeba k životu, který se Bohu líbí. To vše nám darovala Jeho božská moc“ (2. Petrův 1,3; CEV), A tato moc není nic jiného než Jeho úžasná milost. Zjistili jsme, že milost je víc než jen odpuštění hříchů; je to také Boží zmocňující přítomnost, která nás uschopňuje dělat to, co od nás žádá pravda. Pavel toto potvrzuje: „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se Mu líbí“ (Filipským 2,13; CEV), a to, že žijeme výjimečným životem, Mu přináší obrovské potěšení.

Bůh to nejprve udělal tím, že nám dal novou přirozenost. Nejenže je nám odpuštěno, ale také jsme učiněni zbrusu novými stvořeními, Božími dětmi, přesně podle obrazu a podoby samotného Ježíše. Nyní, díky moci této nové přirozenosti a v jednotě s Duchem Svatým, můžeme

žít jako Ježíš – svatým, mocným a výjimečným životem, můžeme činit skutky, které činil On, a nést ještě hojnější ovoce.

Přístup k veškeré této úžasné milosti je skrze víru, a neexistuje jiný způsob, jak se k ní dostat. Víra je potrubím, které přivádí milost do našich životů. Jestli máme víru jen na to, že nám byly odpuštěny hříchy, potom budeme žít velice neplodné a poraženecké životy. Máme-li víru jen na to, že nám byly odpuštěny hříchy a že můžeme dosáhnout zbožnosti, potom budeme žít svatým životem, avšak nebudeme schopni překonávat překážky a protiventství, což nám zabrání pomáhat lidem, kteří potřebují zakusit skutečnou moc království. Jestliže však věříme, že nám bylo odpuštěno, že můžeme žít svatým životem a že můžeme přijmout veškeré duchovní požehnání, které nám Bůh v Kristu dal, potom můžeme splnit to, k čemu jsme byli vyzváni, totiž „žít tak, jako žil Ježíš Kristus“ (1. Janův 2,6; TEV), a přinášet naději a řešení těm, kdo to potřebují.

Musíme si pamatovat, že Ježíš tady žil kvůli specifickému poslání; přišel na zem s konkrétním záměrem a s konkrétním úkolem. Nepřišel, aby jen tak proplouval životem a sem tam posloužil nějakým lidem, když se naskytla příležitost. Poslechněte si Jeho slova a obzvláště si všimněte slov *kvůli* a *proto*: „Pojďme jinam, do sousedních městeček, abych i tam hlásal evangelium, neboť *kvůli* tomu jsem vyšel“ (Marek 1,38). A opět: „Já jsem se *proto* narodil a *proto* jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě“ (Jan 18,37). Jan o Něm říká: „*Proto* se zjevil Syn Boží, aby zmařil skutky Dáblův“ (1. Janův 3,8); kurzíva přidána.

Přímo před Svým nanebevstoupením Ježíš pak učiní pro každého z nás ohromující prohlášení:

„Jako mne poslal Otec, i Já posílám vás“ (Jan 20,21).

On každému z nás říká: „Jako Já jsem přišel kvůli a proto – abych při-

ČEMU NASLOUCHÁTE?

nesl svědectví o pravdě, abych nesl trvalé ovoce a abych zmařil d'áblový skutky – tak posílám i vás.“ S tímto vědomím si poslechněte, jak Barnabáš silně povzbuzoval každého člena církve v Antiochii: „Když tam přišel a uviděl tu Boží milost, zaradoval se a všechny povzbuzoval, aby s *oddaným* srdcem zůstávali věrní Pánu.“ (Skutky 11,23; ; kurzíva přidána).

Jestliže nemáme víru pro přístup k Boží milosti, abychom mohli žít výjimečným životem, nebudeme mít schopnost nést trvalé ovoce a mařit skutky d'ábla. Nebudeme schopni plně dosáhnout našeho cíle. Jak potom můžeme být Bohu potěšením?

PŘIDEJ NÁM VÍRY

Z tohoto důvodu nám Bible důrazně říká: „Nikdo se nemůže zalíbit Bohu bez víry“ (Židům 11,6; TEV). Jiný překlad říká: „Bez víry však je *nemožné* se Mu zalíbit“ (NKJV). Všimli jste si slova *nemožné*? Tady je ta podstata: žádná víra znamená žádný přístup k milosti a žádnou schopnost být Bohu potěšením; malá víra zajišťuje malý přístup k milosti a malou schopnost být Bohu potěšením, a velká víra znamená hojnost milosti a velké potěšení pro Boha. Vše to začíná u víry. Učedníkům to nějakou dobu trvalo, než tuto skutečnost plně pochopili. Jakmile to však měli, jejich nedostatek byl zvýrazněn a oni konečně měli jasno v tom, proč Ježíš tak nesnášel jejich zakrslou víru. A tak nakonec volali:

„Potřebujeme víc víry; řekni nám, jak to udělat“ (Lukáš 17,5; NLT)

Jiná verze překládá: „Přidej nám víry“ (NKJV). Apoštolové si konečně uvědomili její důležitost a já si dovedu představit, jaké potěšení to přineslo uším jejich Pána. Muži, se kterými roky trpělivě pracoval, konečně žádali o to, co je nezbytné pro úspěšný život v království. Toto je Ježíšova odpověď:

„Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši:
‘Vykořeň se a přesad’ se do moře’, a poslechla by vás“ (verš 6).

Všimněte si, že Ježíš hovoří o hořčičném zrnku, které je tak malinké, že má v průměru jen dva milimetry. To je zhruba velikost zrnka máku nebo tečky udělané fixem na kusu papíru. Ježíš tím chce sdělit, že víra pochází z něčeho, co se zdá naprosto bezvýznamné. To je důvod, proč to tolik lidí mine. Hledají výjimečné na logických místech – v něčem důležitém. Neuvědomují si, že výjimečné začíná skrze Jeho Slovo, které je semínkem.

ZASETÉ V NAŠICH SRDCÍCH

Klíčem je dostat Jeho Slovo do našeho nitra: „Srdcem se věří“ (Římanům 10,10). Srdce je sídlem naší víry a tam také musí být semeno zaséváno. Ježíš o této stěžejní pravdě hovoří v podobenství o rozsévači. Porozumění tomuto principu je ve skutečnosti tak klíčové, že Ježíš prohláší:

„Jestliže nerozumíte tomuto podobenství; tak nebudete rozumět žádnému jinému“ (Marek 4,13 podle angl. př.).

Jednoduše řečeno, toto podobenství ilustruje základní princip víry, a kdo tomu neporozumí, pro toho zůstanou ostatní principy království tajemstvím.

Bible toto podobenství vypráví takto: Jeden farmář vyšel na své pole zasít semena. Jak je rozhazoval, některá padla na cestu, kde byla zašlapána a sezobali je ptáci. Jiná semena padla na kamenitou půdu a rychle vzešla, avšak rostlinky pak uschly, protože neměly pevné kořeny. Další semena padla do trní, kde vzešla a rostla, avšak trní rostlo s nimi a na-

konec je udusilo. Zbylá semena však padla do úrodné půdy a přinesla obrovskou úrodu a sklizeň.

Když učedníci později zůstali s Ježíšem sami, zeptali se Ho, co toto podobenství znamená. Ježíš jim odpověděl: „Toto podobenství znamená: Semeno je Boží slovo“ (Lukáš 8,11). Toto je velmi důležité. Když totiž Ježíš říká: „Kdybyste měli víru jako zrna hořčice“, má tím na mysli slovo, které Duch Svatý říká do našeho srdce, ať už z Písma nebo ze zdrojů, které jsou s ním v souladu. Jak už jsem řekl dříve, semeno obsahuje všechno k tomu, aby mohlo naplnit svůj záměr. Jediné, co potřebuje k životu a růstu, je půda, a jak dále uvidíme, tou půdou je naše srdce.

Bůh touží po tom, aby se na této zemi projevovalo Jeho království, aby do světa tmy mohlo přijít nebeské požehnání. Přesto je limitován tím, co může dělat skrze tělo Kristovo – tedy v jakém stavu jsou srdce věřících. Když Ježíš chodil po této zemi, naprosto věřil Otcovým slovům. Víra Mu nechyběla, a proto je o Něm napsáno: „Hle, tu jsem - v svitku knihy je napsáno o Mně - abych vykonal, Bože, vůli Tvou“ (Židům 10,7). Ježíš naplnil Boží vůli dokonale. Avšak potom se vrátil k Otci a nechal na nás, abychom dokončili to, co On začal. Tím Boží vůle – přinášet svědectví o pravdě a mařit skutky ďábla – může být nyní naplněna, nikoliv jen skrze jednoho Člověka, Ježíše Krista, nýbrž skrze celé Jeho tělo, kterým je velké množství věřících. Jedinou podmínkou je, že musíme spolupracovat, a vše to začíná v srdci.

Nyní budeme pokračovat v Ježíšově vysvětlení tohoto nejzásadnějšího podobenství:

„Podél cesty jsou ti, kteří uslyšeli, a pak přichází Ďábel a bere Slovo z jejich srdce, aby neuvěřili a nebyli zachráněni“ (Lukáš 8,12).

Slyší Slovo, avšak přichází ďábel a bere je z jejich srdce s jediným záměrem: nechce, aby Slovu uvěřili, neboť víra ničí jeho dílo. Takže logickou otázkou, kterou si musíme položit, je: „Jak ďábel bere Boží

Slovo?“ Jeho nejsilnějšími zbraněmi jsou zkušenosti, které přinesly zklamání, „křesťanské“ tradice vytvářené člověkem, lidské zdůvodňování, chybná učení víry, kterých se držíme, a další – byl by to dlouhý seznam. Musíme si zapamatovat, že ďábel nepříjde s vidlemi, ocasem a rohy se slovy: „Já jsem ďábel a jdu ukrást Boží Slovo“. Kdyby to udělal, většina lidí by se mu pevně postavila a věřila by ještě víc tomu, co předtím slyšeli. Avšak Písmo říká, že Satan je zálučný a lstivý. Jeho strategie působí naprosto přirozeně, takže je velice obtížné odhalit, že je to on. Jeho cílem je způsobit, aby Boží Slovo vypadalo nenormálně, a jeho moudrost aby se jevila jako normální. A to je Satanova nejúčinnější strategie!

Poslechněte si Ježíšovo prohlášení ještě jednou: „a pak přichází Ďábel a bere Slovo z jejich *srdce*, aby neuvěřili a nebyli zachráněni“. Je to poselství zasazené v srdcích, nikoliv v myslích, které je pro temnotu hrozbou. Když Ježíš říká: „Kdybyste měli víru jako zrna hořčice“, nemyslí tím, Boží Slovo našich myslích, nýbrž v našich srdcích. Dovolte mi zopakovat: „Srdcem se věří“ (Římanům 10,10). Středem pozornosti tohoto podobenství není semeno, ale stav půdy, neboli srdce. Jak budeme rozebírat toto podobenství dál, bude to ještě jasnější.

Ježíš pokračuje:

„Ti `na skále`, když uslyší, s radostí přijímají Slovo. Protože však nemají kořen, věří jen po určitou dobu a v čas zkoušky odpadají“ (Lukáš 8,13).

Klíčovým sdělením je tady „nemají však kořen“, nebo podle jiného překladu: „Avšak neproniklo hluboko do nich“ (TEV). Radostně slyší poselství a svou myslí je přijímají, a možná do určité míry i svým srdcem, ale nenechají je zapustit hluboké kořeny, a proto bude pro ně přirozený svět reálnější než Boží slovo. Jakmile vyvstanou nějaká proti-venství, cokoliv, co je v rozporu s Božím Slovem, takoví lidé couvnou,

a tím je jejich mělká víra jednoduše odhalena. Takovou víru lze lehce vytrhnout i s kořeny.

Přichází ke mně spousty lidí, kteří říkají: „Johne, věřil jsem Božímu Slovu, ale nefungovalo to. Bůh na mou modlitbu neodpověděl.“ Je opravdu snadné rozpoznat, co se jim přihodilo. Častým jevem je určité období, kdy přijmeme vírou něco specifického, a musíme věřit po celou tu dobu, než je toto dílo dokončeno nebo zjeveno. Nazývám toto období „kritické období víry“. Je to období, kdy to, „za co věříte“, visí na vahách; může to jít na tu či onu stranu, a vše to závisí na vaší víře. Lidem, kteří se mě ptají, proč je Bůh „nevyslyšel“, odpovídám: „Někde během kritického období víry jste uvěřili více protivenstvím než Božímu Slovu“.

Vím, že vám tato odpověď může připadat tvrdá a že klade příliš velkou zodpovědnost na víru jednotlivce. Myslím však, že v Písmu je velké množství důkazů, které tento můj názor podporují.

Vzpomeňte si například, jak Petr nejdříve uvěřil Ježíšově příkazu: „Pojď a jdi po vodě“. Nějakou dobu Petr věřil a opravdu šel po vodě. Přemýšlejte o tom: jestliže nastoupíte do lodi, doplujete doprostřed velmi klidného jezera a vystoupíte, určitě nebudete chodit po vodě – potopíte se! Petr však šel. Potom se ale zaměřil na protivenství, a okamžitě se začal potápět. Ježíš později řekl, že Petr měl „malou víru“. Neřekl, že tento Jeho učedník „neměl žádnou víru“, ale že jeho víra neměla hluboké kořeny.

Mnozí lidé jsou na tom stejně. Na počátku opravdu věří, jakmile však přijde nějaké protivenství, ukáže se, jak je jejich víra mělká. Musíme věřit hluboce. Poslouchejte Ježíšův popis poslední půdy (kvůli svému záměru jsem přeskočil třetí druh půdy):

„Semínka, která padla do dobré půdy, to jsou ti, kteří, když uslyšeli Slovo, v ušlechtilém a poslušném srdci je pevně drží a *vytrvají* dokud nenесou ovoce“ (Lukáš 8,15 podle angl. př.).

Všimněte si Jeho slov: „*vytrvají* dokud nenesou ovoce“. Když hluboce věříte, vytrváte, snesete těžkosti a projdete jakýmkoli protivěnovstvím, které stojí proti tomu, co vám Bůh zjevil. Proto je tak důležité slyšet z Písma Jeho hlas v našich srdcích. A jakmile slyšíme, měli bychom v tom setrvávat, rozvažovat, soustředit se na to, jaký to maluje obraz, a pak o tom hovořit.

SLOVA MALUJÍ OBRAZY

Je důležité porozumět tomu, že slova malují obrazy. Mnozí se dostatečně dlouho nezastavili, aby se nad tím zamysleli. Řeknu-li „západ slunce“, okamžitě vám v mysli naskočí nádherná scénérie. Milujete-li oceán a máte pěkné vzpomínky na dovolenou u moře, asi vám před očima vyvstane slunce ukládající se do ohnivých mraků nad vodou. Nebo jestli žijete v Arizoně, můžete si představit rudou ohnivou kouli sestupující na vyprahlou poušť. Žijete-li v Coloradu, možná uvidíte slunce mizící za ostré vrcholky Skalitých hor, které se vypínají mezi nádhernými formacemi z mraků, odrážejících celé spektrum barev. Podobným způsobem i Boží Slovo vytváří v naší představivosti obrazy, protože Bůh ví, jak jsme stvořeni.

Vezměte si například, co Bůh udělal s Abrahamem [Abramem]. Zjevil se mu a řekl: „Neboj se, Abrame, já tě ochráním, tvá bude přehojná odměna“ (Genesis 15,1 podle angl. př.). Umíte si to představit? Zjeví se vám Bůh a prohlásí něco takového! Úžasné!

Jenže Abrahamova odpověď byla skeptická: „K čemu jsou mi všechna tvá požehnání, když nemám ani syna?... Nedal jsi mi děti, takže mým dědicem bude jeden z mých služebníků“ (verše 2-3; NLT). Abraham už neměl žádnou naději na syna, poněvadž jeho žena už byla dávno ve věku, kdy nemohla mít děti. Jediným obrazem v jeho srdci bylo to, co mu život namaloval. Jak zkušenosti, tak poznání mu vykreslovaly, že

jakmile žena překročí určitý věk, přestane její menstruační cyklus a už není možné, aby měla děti. Sára už tuto hranici překročila před mnoha lety, takže Abrahamova odpověď dávala v přirozené sféře smysl. Bůh však může přirozenou sféru zneplatnit, neboť u Něho je možné všechno. Abraham nebyl osvícen, takže ačkoliv se mu Bůh zjevil a řekl: „Tvá odměna bude veliká,“ neznamenal to v očích starého muže příliš mnoho, neboť stejně všechno jednou dostane jeho služebník.

Nyní sledujte, co udělá Bůh: „Vyvedl ho ven a pravil: „Pohled’ na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.““ (verš 5; CEP).

Jsem si jist, že se tento rozhovor odehrál brzy navečer. Vědci tvrdí, že za příznivých okolností je možné lidským okem zahlédnout přibližně osm tisíc hvězd. Avšak na starověkém Středním Východě, kde nebylo žádné znečištění vzduchu, vlhkost ani osvětlená města, byl počet okem viditelných hvězd mnohem vyšší. Dokážete si představit, jaký úkol Abraham dostal? Jsem si jist, že počítal celé hodiny a nakonec vyčerpáním usnul. Jsem si jist, že když se příštího rána probudil, Bůh byl u něho. Téměř slyším, jak se ptá: „Tak, Abrahame, spočítal jsi je všechny včera večer?“

„Děláš si legraci?“ zněla možná Abrahamova odpověď. „V žádném případě. To je nemožné. Je jich nespočet.“

A na to Bůh řekl: „Tvých potomků bude zrovna tolik – příliš mnoho, aby je bylo možné spočítat!“ Bůh namaloval obraz na plátno Abrahamovy představivosti. Od té chvíle, kdykoliv Abraham přemýšlel o Božím zaslíbení ohledně jeho potomků, se mu před očima objevila noční obloha s nespočetným množstvím hvězd. A v jeho představách se najednou tyto hvězdy proměnily v dětské tváře a všechny křičely: „Tatínku Abrahame!“

Bůh také použil pro vysvětlení této pravdy Abrahamovi obraz písku: „Jistotně ti požehnám a tvé potomstvo jistotně rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu“ (Genesis 22,17; CEP). Velká část Abrahamova putování vedla podél moře, takže si myslím, že měl moře rád. Pravděpodobně si vzpomínal, jak teplý písek hřeje do nohou.

Vždyť je docela dobře možné, že si Abraham nedlouho před svým rozhovorem s Bohem pomyslel: *Tolik písku – kolik je tu asi zrněk? To určitě není možné spočítat!* V Abrahamově světě představují hvězdy a písek nepočitatelnost, a proto je Bůh použil jako příklad.

Kdyby žil Abraham v dnešní době a byl biologem, Bůh by zřejmě řekl: „Tvých potomků bude tolik, jako je buněk v lidském těle.“

Ježíš sděloval Boží Slovo úplně stejným způsobem. Rybářům vyprávěl příběhy o rybách, farmářům o farmaření, obchodníkům o obchodu a financích a zástupům vyprávěl o svatbách, rodinných vztazích a jiných věcech každodenního života. Dělal to proto, aby si každý mohl pravdu představit na něčem konkrétním z jejich každodenních zkušeností. I dnes to Bůh dělá stejně s tebou i se mnou – používá slova, aby na plátně naší představivosti namaloval obrazy. A poněvadž i Nepřítel soupeří s Bohem o plátno našeho srdce, je toto plátno duchovním bitevním polem, protože to, co je na tomto plátně namalováno a my tomu věříme, to se také v našem životě stane. Slova, která každý den slyšíme a kterým věnujeme pozornost, budou na plátně našeho srdce malovat obrazy. To je důvod, proč Ježíš říká: „Věnujte pozornost tomu, co slyšíte“ (Marek 4,24).

Satan promlouvá do naší mysli slova selhání, porážky, chudoby, nemoci, beznaděje, neschopnosti pomáhat ostatním – tento seznam nemá konce. Má potěšení z toho, že sami sebe považujete za obyčejné a neschopné zakusit Boží proměnu. Strach a obavy jsou jeho nejsilnějším nástrojem, neboť jsou protikladem víry. Strach na plátně našeho srdce maluje obraz, dokonce promítá film, ještě před tím, než se cokoliv stane. To, čeho se bojíte, vévodí na vašem plátně.

Bůh dělá přesný opak. Promlouvá slova, která vytváří obrazy naděje. Proto Písmo říká o Abrahamovi:

„On proti naději na základě naděje uvěřil, že se stane otcem mnohých národů podle toho, co je řečeno: ‘Tak bude tvé potomstvo.’“
(Římanům 4,18).

Tato slova Bůh řekl těsně po tom, co Abraham nedokázal spočítat hvězdy. Nyní byl v jeho srdci namalován obraz naděje, tedy zástupu jeho potomků. A tento obraz nahradil Abrahamův původní obraz neplodnosti jeho ženy a jeho služebníka jako jediného dědice.

Proč Pavel napsal o Abrahamovi: „On proti naději na základě naděje uvěřil“? První naděje je naděje přirozená. Ze své zkušenosti si Abraham myslel, že už nemá žádnou šanci mít se Sárrou dítě. Je však ještě jedna naděje – naděje od Boha, což je ta druhá naděje, o které mluví Pavel. My jsme ale zredukovali slovo *naděje* na pouhé „možná ano“. Když řekneme „Doufám, že ano“, ve skutečnosti tím myslíme „Pravděpodobně se to nestane, ale možná by se to stát mohlo“. Takto však Bible naději nevidí. V Bibli je slovo *naděje* definováno jako „pevné očekávání“. Abraham uvěřil v naději, podle obrazu, který Bůh namaloval na plátno jeho srdce. Z víry se Abraham nazval „otcem mnohých národů“ ještě před tím, než se jím syn skutečně narodil. Věřil, že se to již stalo, protože Bůh nemůže lhát. Toto vysvětluje, proč pisatel listu Židům říká:

„Víra jest podstata věcí, v něž doufáme“ (Židům 11,1).

Naděje je obraz namalovaný Božím Slovem na plátno našeho srdce a víra mu dává podstatu, neboli ho uskutečňuje. Důvodem, proč tolik lidí bojuje s vírou, je, že nemají naději. Jestliže nemáte naději, víra nemá čemu dávat podstatu.

Můžeme to vyjádřit ještě jinak: naděje je plán a víra je stavební materiál. Můžete mít tuny hřebíků, dřeva, tvárnic, oken, šindele, vodovodních trubek, atd. Jestliže však nemáte plán, nemůžete postavit nic. Někdo může odporovat: „Ne ne, já bych to dokázal; stavěl bych to prostě z hlavy“. Ano, možná byste to dokázal, ale stejně byste musel mít ve své mysli představu toho, jak by měl dům vypadat; a to už je plán.

Takže, opakuji, jestliže nemáte ve svém srdci naději – vizi, obrázek,

představu, plán – nemá vaše víra čemu být podstatou. Proto Pavel křesťanům v Římě, kteří zakoušeli obrovské pronásledování, píše:

„Modlím se, aby vás Bůh, který dává naději, naplnil veškerou radostí a pokojem ve víře. A kéž vás moc Ducha svatého naplní nadějí.“
(Římanům 15,13; CEV).

Toto je ohromný verš – jeden z mých oblíbených – takže se podíváme i na jiné překlady. NIV překládá (stejně i české překlady – pozn. překladatele): „Ať vás Bůh naděje...“ Vidíte to? Je nazýván „Bohem naděje“! Čas strávený s Ním vytváří naději a vizi. TEV překládá: „Kéž vás Bůh, *zdroj naděje*, naplní veškerou radostí a pokojem skrze vaši víru v Něj, tak aby vaše naděje dále rostla mocí Ducha Svatého“. Vidíte, jak naděje a víra pracují společně, aby dávaly radost, pokoj a potěšení? A vidíte také, odkud naděje pochází? Pochází z moci Ducha svatého. On je tou osobou Boží Trojice, kdo touží v našich srdcích malovat obrazy pravdy, a dělá to skrze slova, která k nám promlouvá.

Opakuji, toto je místo, kde se odehrává obrovská bitva. Jak Duch Svatý, tak Nepřítel touží získat přístup k tomu plátnu představivosti ve vašem srdci. Jestliže se Nepříteli podaří, abyste uvěřili obrazům neúspěchu, porážky, chtíče, pýchy, nemoci, smrti, bezmoci, destrukce a další – všechny z nich maluje svýma lžima - pak vás dostal. Víra je podstatou věcí, ve které doufáme, avšak strach je podstatou našich starostí. Jób řekl: „Čeho jsem se tolik strachoval, to mě postihlo, dolehlo na mě to, čeho jsem se lekal“ (3,25; CEP).

Když mi bylo něco přes dvacet, krátce po mém obrácení, procházel jsem nesmírnými bitvami. V mysli jsem viděl obrazy sexuální perverze, a to samé jsem měl i ve snech. Tyto obrazy byly posilovány posloucháním toho, o čem mluvili ostatní, sledováním filmů a televizních programů, a skrze reklamy. Avšak nejčastěji mě tyto odporné obrazy zasahovaly z čista jasna. Byl jsem mučen těmito myšlenkami a strach mě měl

pevně v rukou. Přemýšlel jsem: „Budu já někdy schopen mít zdravý sexuální vztah se ženou, kterou si jednou vezmu? Budu se někdy moct podívat na ženu se správnými myšlenkami? Jak mohu sloužit ostatním, když mám takový hřích? Jsem nenormální?“

Jednoho dne jsem zjistil, že Boží Slovo říká: „Neboť ačkoli žijeme v těle, nebojujeme podle těla. Zbraně našeho boje nejsou tělesné, ale mají od Boha sílu bořit opevnění“ (2. Korintským 10,3-4). O jakém opevnění tady Pavel hovoří? Jeho odpověď:

„Boříme představy a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista“ (2. Korintským 10,5; NLT).

První je tu zmíněno slovo *představy*, neboli obrazy namalované na plátně naší představivosti. Další přichází chybné poznání a nakonec špatné myšlenky (tyto dvě věci budu probírat později v této kapitole). Pavel jasně říká, že pevnosti jsou součástí duchovní bitvy, nikoliv bitvy tělesné. K tomu, abychom mohli svrhnout špatné představy a nahradit je Boží nadějí, je třeba mocné zbraně – meče Ducha svatého - kterým je Boží Slovo.

Jakmile jsem tohle objevil, měl jsem ve své bitvě navrch. Věděl jsem, že mám budoucnost zajištěnou. Začal jsem bojovat pomocí Božího Slova. Mluvil jsem *přímo* k těm obrazům a přikázal jim, aby zmizely ve jménu Ježíše Krista, a nad mým sexuálním životem jsem vyznával to, co prohlašuje Boží Slovo. Byla to lítá bitva, avšak já jsem věděl, že tato pevnost musí padnout a být nahrazena zdravými obrazy.

Jakmile jsem v této bitvě zvítězil, musel jsem čelit dalším. Zpočátku se většina mých bojů týkala mého osobního života. Jak jsem dospíval, přesunuly se do oblastí vlivu na okolí. Toto jsou nejdůležitější bitevní pole, která chce Nepřítel ovládnout, neboť se týkají vašeho vlivu na ostatní lidi. Ježíš pohlédl na Petra a řekl:

„Šimone, Šimone, hle, Satan si vás vyžádal, aby vás vytríbil jako pšenici. Já jsem však poprosil za tebe, aby nezanikla tvá víra. A ty, až se obrátíš, posilni své bratry“ (Lukáš 22,31-32).

Při jedné mé službě ve farmářské oblasti mi jeden pastor pomohl pochopit, co Ježíš Šimonovi (Petrovi) říkal. Dozvěděl jsem se, že jestliže je pšeničné zrno třibeno v nesprávný čas, může být tak poničeno, že nebude schopné reprodukce. Když jsem uslyšel toto vysvětlení, uvědomil jsem si, že Ježíš Petrovi řekl: „Satan ti chce sebrat schopnost reprodukce – schopnost nést ovoce“.

Nepřítele skutečně příliš nezajímá, jestli žijete pohodlným křesťanským životem, vyděláváte spousty peněz, užíváte si svého blahobytu a jednoho dne jdete do nebe. Hrůzu mu nahání to, že se budete rozmnožovat. Jakmile do této arény vstoupíte, čeká vás nelítostný zápas.

Mohl bych napsat celou knihu o duchovních bojích, kterými jsme s Lisou během naší služby prošli, a stejně tak i každý, kdo při záchraně duší stojí v přední linii. Vzpomínám si, jak se na mě Lisa jednoho večera roku 1988, tři měsíce poté, co jsme začali kázat na plný úvazek, podívala a s podrážděností řekla: „Nevěděla jsem, že démoni mohou být až takhle obrovští!“

Bitvy, kterým čelíme, jsou někdy kruté a zcela otevřené, jindy více skryté a jemnější. Povím vám příběh o jedné takové skryté bitvě, který hezky ilustruje to, o čem jsem hovořil ohledně plátna naší představivosti.

SKRYTÝ POKUS O TŘÍBENÍ

V roce 1992 ke mně Bůh jednoho rána promluvil a řekl mi, abych napsal knihu. Bylo to jedno z těch Božích navštívení, na které se nezapomíná.

Ve škole jsem angličtinu nenáviděl a propadl jsem u přijímacích zkoušek v jazykové části, což je důvod, proč jsem studoval techniku. Takže

když mi Bůh řekl, že mám psát, měl jsem opodstatněně za to, že si k tomu vybral nesprávnou osobu. Deset měsíců jsem byl neposlušný a nenapsal jsem ani čárku. Potom, během dvou týdnů, za mnou přišly nezávisle na sobě dvě ženy a předaly mi naprosto stejné slovo: „Johne Bevere, jestliže nenapíšeš, to, co ti Bůh řekl, že máš napsat, dá Svě poselství někomu jinému, a ty budeš souzen za svou neposlušnost“. Když mi toto řekla ta druhá žena, padla na mě Boží bázeň a konečně jsem vzal papír a pero.

Napsal jsem svou první knihu, avšak neustále jsem bojoval s myšlenkou: *Kdo tohle vydá?* Nebyl jsem známý, kázal jsem jen ve zhruba stočlenných sborech a byl jsem bývalým pastorem mládeže, který vyrostl v třítisícovém městě na Středozápadě. Nedokázal jsem si představit, jak by moje kniha mohla být vůbec vydána a jak by se mohla dostat na veřejnost. Nicméně Bůh promluvil, a tak jsem pokračoval.

Předal jsem svůj první rukopis jednomu křesťanskému nakladatelství, které bylo ve městě, kde jsem zrovna bydlel. Celé týdny se nikdo neozýval. Nakonec jsem tam zavolał. Nějaký člověk z hlavního vedení mi řekl: „Nechceme vaši knihu vydat, protože je příliš kázací“. Jestli tohle nebyla dostatečná rána, tak za několik dní si knihu přečetl jeden můj přítel a řekl: „Johne, používáš příliš mnoho veršů“.

Bojoval jsem s odrazením. Slova obou mužů nakreslila do mé představivosti obraz neúspěchu. Tehdy jsem tomu úplně nerozuměl, avšak dnes vím, že to byl úklad Nepřítele, abych se nemohl reprodukovat. Satan mě chtěl tříbit. Jenže ke mně mluvil Bůh a já jsem cítil, že ta kniha zasáhne spousty lidí. Stál jsem před rozhodnutím: dovolím, aby slova těch dvou vlivných lidí namalovala do mého srdce obraz selhání, nebo se budu pevně držet naděje, získané ze slov, která ke mně promluvil Bůh? Rozhodl jsem se věřit Bohu a bojoval jsem proti „obrazům neúspěchu“ tím, že jsem je přeměňoval vyznáváním Božího slova. Většina těchto bitev se odehrála v mých modlitebních chvílích a také s lidmi, kteří tento Bohem daný záměr podporovali. Tou největší oporou mi byla moje žena.

Zkontaktoval jsem jiného vydavatele a byl jsem opět odmítnut. Pro-

tože už jsem se rozhodl, že to nevzdám, a žádný vydavatel můj rukopis nechtěl, nakonec jsme knihu vydali sami.

Další rok jsem ji prodával v menších sborech, kde jsem kázal, avšak mé poselství se stále nedostávalo k zástupům. Nicméně jsem napsal další knihu a zase jsme si ji vydali sami. To samé se opakovalo další rok.

Následujícího roku, tři roky po té, co ke mně Bůh poprvé promluvil, jsem plánoval další knihu. Měla být o tom, jak překonávat urážky. Byl jsem připraven na dlouhý čas psaní a plánovali jsme zase vydat ji sami. Byl jsem rozhodnut, že budu poslušný bez ohledu na skutečnost, že se mých knih prodalo jen velmi málo. Bůh mi řekl, že mám psát a že mé knihy budou číst davy. Nedovolil jsem, aby mé naděje byly umlčeny.

Někdy v té době jsem byl pozván na oběd s mým přítelem a jedním jeho přítelem – kterým byl náhodou nový ředitel nakladatelství, které tehdy odmítlo vydat mou první knihu. Po vzájemném představení a běžné společenské konverzaci se mě nakladatel zeptal na naši službu. Vyprávěl jsem mu, jak s Lisou cestujeme a mluvíme ve sborech. Také jsem se zmínil, že jsem vydal dvě knihy.

To podnítilo jeho zvědavost a zeptal se, jestli plánuji napsat další knihu. Řekl jsem mu, že pracuji na třetí, a on se mě zeptal, čeho se týká. Když jsem mu něco o ní pověděl, položil mi ještě několik otázek. Nakonec řekl: „Vydáváme pouze dvacet čtyři knih ročně a téměř všechny jsou od zavedených autorů nebo známých služebníků, takže tvou knihu opravdu nemohu vydat. Ale to poselství se mi moc líbí!“

„To je v pořádku,“ řekl jsem a dál jsme o tomto tématu vedli diskusi.

Nakonec nadšeně řekl: „Tuhle knihu chci vydat, ale musím získat svolení majitele společnosti, protože to není v souladu s naším obvyklým postupem“.

Tato společnost skutečně mou knihu vydala pod názvem *Satanova návnada*.

Během prvních šesti měsíců se prodávala velice málo a vypadalo to, že to bude propadák. Bojoval jsem s myšlenkami, proč jsem strávil tři

sta hodin nad každou ze svých knih, když je čte jen hrstka lidí. Snažil jsem se utěšit tím, že „kdyby skrze ně byl zachráněn pro věčnost jeden jediný život, mělo to cenu“. Přesto jsem zápasil s odrazením a obrazy neúspěchu. Jenže jsem se předtím rozhodl, že budu Bohu s nadějí proti beznaději věřit. Nedovolil jsem, aby ty odrazující myšlenky vytlačily to, co mi řekl Bůh. Měl jsem obraz toho, jak mé knihy čtou lidé po celém světě, a tento obraz na mé plátno namaloval sám Bůh.

Tou dobou ke mně přišel jeden pastor a řekl mi: „Johne, Bůh mi ukázal, že prodáš sto tisíc tvých knih“. Možná si myslíte, že mě to nadchlo, protože jsem doposud prodal jen několik tisíc, ale nenadchlo. Byl jsem jeho obrazem rozhněván, neboť já jsem měl obraz *milionů* prodaných knih. Prostě jsem se nevzdával své naděje.

Zanedlouho jsem byl pozván, abych byl hostem na jedné národní křesťanské talk show. Měl jsem mít pětadvacetiminutový rozhovor s hostitelem a jeho ženou o mém životě, službě a *Satanově návnadě*. Jenže k žádnému rozhovoru vůbec nedošlo. Začal jsem mluvit a hostitel se svou ženou beze slova poslouchali. Vypadalo to, jako by studio ovládl Bůh. Čtyřicet minut jsem bez jediného přerušení hovořil o „urážkách“.

Následujícího dne byla kniha v každém knihkupectví v Americe úplně vyprodána a do konce týdne neměl vydavatel ani jedinou a měl objednávky na dvacet tisíc výtisků. Byl o ně boj. V době, kdy píšu tuto knihu, byly mé knihy přeloženy do více než šedesáti jazyků a počet prodaných výtisků jde do milionů. Stojím v úžasu, avšak jsem si víc než kdo jiný vědom toho, kdo je jejich skutečným autorem – Duch Svatý. Moje jméno je na nich jen proto, že jsem prvním, kdo je mohl číst!

Když se ohlédnu zpět, jsem ohromen tím, jak se Nepřítel neúnavně snažil tříbit mě jako pšenici, avšak velice skrytým způsobem. Dodával mi tolik odrazujících myšlenek a slov, které mohly velice snadno vytvořit tak silný skličující obraz, že bych nakonec přestal psát. Bůh mi dal obraz zástupů lidí, kteří ve všech koutech světa čtou poselství, které mi svěřil. A On je také tím, kdo jej uskutečnil!

ČEMU NASLOUCHÁTE?

Dovolte mi zopakovat - klíčem je dostat Boží Slovo do našeho nitra: „Srdcem se věří k spravedlnosti“ (Římanům 10,10). Proto nás Pavel důrazně vyzývá, abychom s iniciativou „bořili představy a každou povýšenost, která se pozvedá proti poznání Boha a uváděli do zajetí každou myšlenku, aby byla poslušna Krista“ (podle 2. Korintským 10,4-5). Všimněte si, že nemluví jen o představách, ale také o poznání a myšlenkách, poněvadž obojí může v našich srdcích vytvářet nesprávné obrazy. A musíme si pamatovat, že srdce je sídlem naší víry, kam musí být zaseto semeno. Proto nám Písmo říká: „Více než cokoliv jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života“ (Příslaví 4,23).

Pavel nám říká, abychom bořili každou povýšenost, která se pozvedá proti Božímu Slovu. Svá srdce střežíme tak, že dáváme pozor na to, co přichází do naší mysli, neboť naše srdce nemůže správně věřit, jestliže naši mysl nekrmíme správným poznáním. To je důvod, proč Ježíš říká svévolným vůdcům Jeho doby:

„Běda vám zákoníkům, protože jste vzali *klíč poznání*; sami jste nevešli, a těm, kteří vstoupit chtěli, jste v tom zabránili“ (Lukáš 11,52; kurzíva přidána).

Všimněte si, že poznání je klíčem k víře. Budeme-li se krmit nesprávným poznáním, vyrostе nám nesprávná víra, která zabrání dosažení žádaných výsledků.

Setkávám se s mnoha – myslím tím opravdu velkým množstvím - křesťanů, kteří jsou velmi upřímní, avšak ve své víře jsou vedle. Jejich chození s Bohem je více než na správném poznání Božího Slova založeno na lidském úsudku, skupinových úvahách, na tom, co je pro lidskou mysl přirozené, na minulých zkušenostech nebo emocích. Je děsivé potkávat lidi, kteří od toho, co je naprostým opakem celkové

rady Božího Slova, nejen neustupují, ba dokonce za to bojují. Dělají to, protože upřímně věří falešnému. Utěšují se úvahami jako: *Nemohu jít špatně, protože jsem upřímný*. Avšak pravdou je, že můžete být v srdci upřímný, ale v mysli úplně mimo. Tou alarmující pravdou je, že *chybné myšlenky vám zabrání získat pravdu, po které touží vaše srdce*.

Židé dělali to samé. Pavel pro ně nařiká:

„Neboť jim vydávám svědectví, že mají horlivost pro Boha, ale ne podle pravého *poznání*“ (Římanům 10,2).

Říká, že „mají horlivost pro Boha“, nikoliv „mají horlivost pro sebe“ ani „mají horlivost pro lidstvo“, dokonce ani „mají horlivost pro své náboženství“. Ne, byli hluboce oddáni Bohu, Bohu našeho Pána Ježíše, který stvořil nebe i zemi. V jiné verzi Pavel říká: „Vím, jaké zanícení mají pro Boha“ (NLT). Není pochyb o tom, že Boha milovali a byli oddáni službě pro Něj; jejich horlivost a upřímná touha však nebyla „podle pravého poznání“.

Židé, o kterých Pavel píše, neměli klíč poznání ve svých myslích a kvůli tomu nemohli porozumět semenům ve svých srdcích. Neměli tudíž spasitelnou víru, bez které nemohli mít přístup ke spasitelné milosti. Poslechněte si znovu jeho slova spojením dvou překladů: „Vím, jaké zanícení mají pro Boha, avšak není to správná horlivost [NLT], *jejich horlivost není založena na poznání* [NIV]... Místo toho se snaží držet se svých vlastních cest“ [NLT] (Římanům 10,2-3).

Tím, že lpěli na svých vlastních cestách, minuli pravou víru. Nesprávné poznání jim zavřelo cestu ke Kristovu velkolepému zaopatření.

To samé platí i pro nás. I my můžeme minout Kristovo zaopatření, když nemáme semeno víry, o kterém Ježíš mluví – a to jen kvůli nesprávnému poznání. To je důvod, proč Pavel zapáleně píše: „Proto i my... nepřestáváme se za vás modlit a vyprošovat, abyste byli naplnění *poznáním* Jeho vůle ve veškeré moudrosti a duchovním pochope-

ní, abyste vedli život hodný Pána a ve všem se Mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku“ (Koloským 1,9-10; kurzíva přidána).

Správné poznání v naší mysli znamená, že pak do našich srdcí přijdou správné informace. Proto nás Ježíš varuje: „Věnujte pozornost tomu, co slyšíte... Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, co má, bude od něho vzato“ (Marek 4,24). Jak může být do našeho srdce vloženo semeno víry, jestliže nasloucháme lidskému úsudku, rozumování nebo zkušenostem, které odporují neselhávajícímu Božímu Slovu?

NESPRÁVNÝ VKLAD VEDE K NECHTĚNÝM VÝSLEDKŮM

Ukáži vám na ilustraci, jak toto propojení mezi myslí a srdcem funguje. Řekněme, že jste majitelem tisíce akrů půdy. Jednoho dne se rozhodnete, že na svém pozemku vybudujete obrovské umělé jezero, do kterého nasadíte malousté okouny (smallmouth bass – druh okouna, v Severní Americe velmi oblíbený – pozn. překladatele). Vaším snem je nechat okouny vyrůst, a jakmile se to stane, každý rok pak uspořádáte na svém jezeře velkou rybářskou soutěž.

Když je jezero připraveno, vyberete tu nejlepší rybářskou firmu ve vaší oblasti. Jedete na vedení společnosti a koupíte za velké peníze dostatečné množství těchto okounů. Avšak ve firmě pracuje jeden nový zaměstnanec, který se dopustí zásadního omylu – místo okounů doručí do vašeho jezera sumečky.

Čtyři roky čekáte, až vaši okouni plně dospějí. A nyní nadešel ten okamžik – váš sen si vyžádal tolik času, úsilí a peněz. Určíte datum soutěže a rozešlete oznámení. Největším lákadlem, které činí vaši soutěž velice přitažlivou, je, že vaše jezero je osazeno pouze těmito žádanými okouny. Jiné ryby tam nejsou, poněvadž jste osobně dohlížel na celý proces. A protože je to umělé jezero bez přítoků, není možné, aby ve vašich vodách žily jiné nežádoucí ryby.

Pak přijde den soutěže. Díky vašim výjimečným podmínkám se sjíždějí lidé z celého okolí, a někteří dokonce ujedou i stovky mil, aby mohli u vás závodit. Nadšeně pozorujete, jak všichni účastníci nasedají do loděk a vyplouvají na jezero. Nemůžete se dočkat, až uvidíte, jak vaši okouni vyrostli.

Uplyne necelá hodina. Zmateně se díváte, jak se čluny předčasně vracejí. Tváře rybářů nezáří radostí, spíše vidíte zklamání, hněv, dokonce zuřivost. Co se stalo? První soutěžící, kteří se vylodili na břeh, znechuceně zvednou sumečky. „To byl podvod!“ křičí. „Tvrdil jste, že v tomhle jezeře jsou jen okouni. Nejenže tady není ani jediný, ale navíc vše, co se tu dalo chytit, jsou tihle směšní sumečci!“ A žádají, abyste jim vrátil peníze. Stálo vás to několik let usilovné práce, a nyní je vše ztraceno. Myslel jste to dobře, byl jste upřímný, avšak nedal jste dobrý pozor na to, co do vašeho jezera přišlo.

S naší vírou je to stejné. Chceme žít životem, který se Bohu líbí, chceme mít víru, která zasáhne náš ztracený a umírající svět. A přesto všechno, co si ukládáme do mysli, je lidská logika, nesprávné rozumování, založené na našich minulých zkušenostech či na inspiraci z manuálu pro vedoucí, nebo nestálé emocionální závěry založené spíše na nevěře než na správném poznání Božího Slova. Naše jezero – naše mysl – je napěchovaná sumečky. Tak z čeho pak má čerpat naše srdce?

Musíme si položit tyto otázky: Jaká semena jsou zasévána do našeho života? Jaký druh poznání je do nás vkládán? Jaké vyučování posloucháme? Je to hodnotný maloústý okoun nebo nechtěný sumeček? Jaký smysl má naše křesťanství, když Ježíš žil tak plodně a výjimečně, apoštolové zrovna tak, a přesto my jako církve žijeme tak obyčejně, a z toho, co nám bylo dáno, neseme tak málo věčného ovoce? Budeme-li upřímní, není nám tato otázka zrovna příjemná. I když stále chodíme do církve, táhne nás to zpět, naše srdce už se vzdalo naděje, že budeme žít jako žili Ježíš a první církev. Máme formu zbožnosti a jsme upřímní, avšak chybí nám moc. A to všechno proto, že neposloucháme pravdu a tím do našich srdcí nejsou zasévána semena víry.

Dobrá zpráva je, že to tak nemusí zůstat. Ježíš Kristus je stejný včera (ve Svě službě a v první církvi), dnes (v naší době) a navěky (pro všechny budoucí generace). Trpělivě čeká, až církev povstane a stane se tělem Kristovým na zemi. On to nikdy nevzdal, a nikdy to nevzdá. Byla do nás vložena nebeská přirozenost! Disponujeme výjimečným potenciálem! Musíme však do našich myslí vkládat správné poznání, které pak bude uloženo v našich srdcích, a my musíme hluboce věřit. Potom můžeme říci jakémukoliv protiventství: „Buď vytrženo i s kořenem“ a stane se to. I když to není konečný výsledek, začíná to tím, čím plníme svou mysl. Proto Pavel důrazně prohlašuje:

„Nebudte jako lidé tohoto světa, ale dovolte Bohu aby změnil způsob vašeho myšlení. Pak budete znát, jak dělat všechno tak, aby to bylo dobré a Boha to těšilo“ (Římanům 12,2 podle angl. př.).

Přemýšlejte o slovech „změnil způsob vašeho myšlení“. Lidé tohoto světa jednají na základě poznání, které jim dává kníže mocnosti vzduchu, ten, kdo „působí v synech neposlušnosti“ (Efezským 2,2). Satan nechce, abyste věděli, kdo jste v Kristu, protože jeho záměrem je, aby váš křesťanský život byl neplodný. Nechce, abyste si byli vědomi „síly, kterou působí v nás“ (Efezským 3,20).

Musíme si pamatovat, že ty samé mocnosti, které ovlivňovaly Židy za dnů apoštola Pavla, aby nemohli poznat nic z toho, co pro ně Kristus vydobyl, působí i dnes a snaží se zabránit církvi správně věřit. Tyto zlé mocnosti se bojí semena víry, takže podaří-li se jim dosáhnout toho, aby vaše mysl byl naplňována příjemnými náboženskými myšlenkami a křesťanským učením bez moci, zabrání vám tím, abyste jim ničili jejich území. Poslechněte si Pavlova slova podle TEV: „Nepřizpůsobujte se normám tohoto světa, ale nechte Boha, aby vás *zevnitř* proměňoval skrze úplnou přeměnu vašich myslí“.

Když se naše mysl sjednotí s Božím Slovem, časem se s ním sjednotí

ČEMU NASLOUCHÁTE?

i naše vnitřní víra. Jinému sboru Pavel směle píše: „Obnovujte se pak Duchem své mysli a oblékněte toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (Efezským 4,23-24). Vy i já jsme byli stvořeni podle Boha! Máme Ho napodobovat (viz Efezským 5,1)! Vše to začíná u správného myšlení; celý proces je však úplný, až když se naše myšlení sjednotí s Božím Slovem a potom je jako semeno zaseto do našeho srdce a pevně zapustí kořeny.

Proto se musíte „obnovovat duchem své mysli“ (Efezským 4,23)!



Úvahy na Výjimečnou cestu

Co se nepřítel snaží namalovat na plátno vaší představivosti?

V jakých oblastech života potřebujete víc naděje?

Jak můžete do svého srdce dostat víc Božího dobrého semena (Slova)?

Tělesnost

Až do této chvíle jsem se o tělesnosti zmiňoval jen velmi málo. Bylo to účelové, neboť mnoho věřících začne jejich nedostatek víry nebo jejich absenci zbožnosti rychle svalovat na slabost těla. Nadvládě tělesnosti přisuzují až příliš velkou moc. V této kapitole uvidíme, jak ničivé je toto myšlení v souvislosti s výjimečným životem.

Nejprve se ale pojďme podívat na to, jak je člověk stvořen. Lidé byli stvořeni podle Boží podoby. Co se týče božství, jediný Bůh je první a nejdůležitější. Ježíš říká: „První ze všech přikázání je: `Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, Pán jeden jest‘“ (Marek 12,29). Pavel to potvrzuje: „Vždyť je přece jeden Bůh“ (Římanům 3,30).

Ačkoliv je jeden Bůh, Boží Trojici tvoří tři jedinečné osoby. Při stvoření člověka „řekl opět Bůh: *Učiňme* člověka k obrazu *našemu*“ (Genesis 1,26; K). Všimněte si slov *učiňme* a *našemu*. Petr dosvědčuje, „jak Bůh pomazal *Duchem Svatým* a mocí *Ježíše*, toho z Nazareta“ (Skutky 10,38; kurzíva přidána). Otec, Syn a Duch Svatý jsou tady jasně odlišeni. To je vyjasněno i při Ježíšově křtu: „Když byl *Ježíš* pokřtěn, vystoupil hned z vody. A hle, otevřela se Mu nebesa a spatřil *Ducha Božího*, jak sestupuje jako holubice a přichází na Něj. A hle, ozval se hlas [*Boha Otce*] z nebes, který říkal: „Toto je můj Syn, milovaný, v němž jsem našel zalíbení“ (Matouš 3,16-17; kurzíva a závorka přidány). I tady jsou Otec, Syn a Duch Svatý jedinečně potvrzeni.

Co se týče božství každého z nich, Bůh Otec je bezpochyby Bůh. On sám prohlašuje: „Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromě Mne není žádného Boha“ (Izajáš 45,5; K).

Víme, že Ježíš je Bůh, neboť Pavel píše: „že Bůh zjeven jest v těle,

ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno Jemu na světě, vzhůru přijat jest ve slávu“ (1. Timoteovi 3,16; K). Jan dává ještě další potvrzení o Jeho božství: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a *to Slovo bylo Bůh... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“ (Jan 1,1.14; kurzíva přidána).

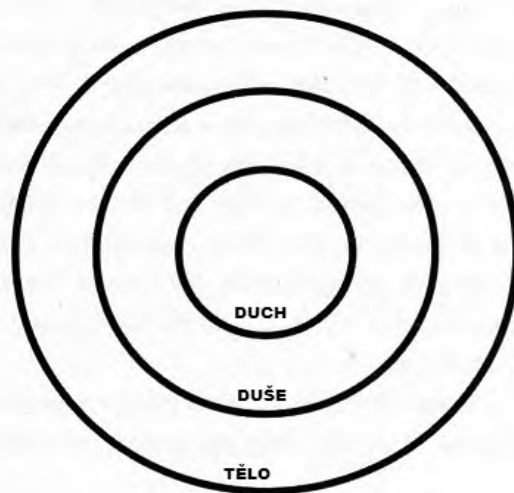
A do třetice víme, že i Duch Svatý je Bůh, poněvadž On je „Duch Boží“ (1. Korintským 2,14 a mnoho dalších veršů). Písmo prohlašuje: „Učinil mě Duch Boží, při životě mě zachová dech Všemohoucího“ (Jób 33,4).

Podobným, nikoliv však stejným způsobem jsou i lidé tři v jednom. I když nejsme tři odlišné osoby v jednom, jsme duch, vlastníme duši a žijeme ve fyzickém těle. Můžeme to jasně vidět na Pavlových slovech:

„Sám Bůh pokoje ať vás tedy plně posvěti a zachová celého vašeho ducha, duši i tělo bez úhony k příchodu našeho Pána Ježíše Krista“ (1. Tesalonickým 5,23).

Pavel popisuje člověka jako ducha, duši a tělo. Pro jednodušší pochopení můžeme lidskou bytost znázornit jako tři soustředné kružnice. Vnější vrstva představuje naše tělo, střední vrstva naši duši a vnitřní kruh našeho ducha (viz obrázek).

Vnější kruh, naše tělo, je částí naší bytosti, která je skrze našich pět smyslů v kontaktu



s přirozeným světem. Střední vrstva znázorňuje naši duši. Někteří lidé kvůli zjednodušení omezili duši pouze na mysl, vůli a emoce. Je pravda, že tyto atributy jsou její součástí, avšak duše je mnohem více komplexní. Lidská duše je to, co činí každého člověka jedinečným, co ho charakterizuje a odlišuje od ostatních.

Vnitřní kruh představuje našeho ducha. Náš duch je zdrojem našeho života. Je-li duch člověka odňat z jeho těla, toto tělo se zhroutí. Když Bůh stvořil člověka, vzal částičky země, kterou předtím stvořil, a vytvořil tělo. Potom „vdechl mu v chřípí *dech života*. Tak se stal člověk živým tvorem“ (Genesis 2,7; CEP). Náš duch, znázorněný vnitřním kruhem, je sídlem našeho života.

To nejdůležitější, co toto znázornění ukazuje, je, že jak naše tělo (vnější kruh), tak náš duch (vnitřní kruh) mohou ovlivňovat naši duši (střední kruh). Pochopení této skutečnosti je pro výjimečný život naprosto zásadní, neboť naše duše rozhoduje, kterým směrem se dáme. Brzy o tom podrobněji pohovořím.

Pokud jde o nespaseného člověka, je jeho duch mrtvý. Neznamená to, že neexistuje, ale spíš že je vypnutý a nemá žádný kontakt s Bohem, neboť je v padlém stavu. Nespasení lidé jsou tudíž zcela ovlivňováni jejich tělem a plně ovládnuti myslí, která je oddělená do Boha. Boží cesty jsou pro ně cizí; jsou totiž opravdu ve tmě.

Jakmile se však člověk znovuzrodí, má zbrusu nového ducha, který ožil také v Bohu. Skrze něj nyní může proudit duchovní komunikace s Bohem. Písmo říká: „Duch člověka je lampou od Hospodina“ (Příslaví 20,27). A také: „Duch může být poznáván pouze duchem – Boží Duch a náš duch jsou v otevřeném společenství“ (1. Korintským 2,14; MSG). Křesťané jsou skrze svého ducha v přímém kontaktu s Bohem, avšak je to jejich duše, kdo rozhoduje o tom, komu budou naslouchat – buď svému tělu, nebo svému duchu.

S ohledem na předchozí kapitoly nyní logicky vyvstává jedna otázka: *A co srdce? Kde to se nachází na našich třech kruzích?* Odpověď na

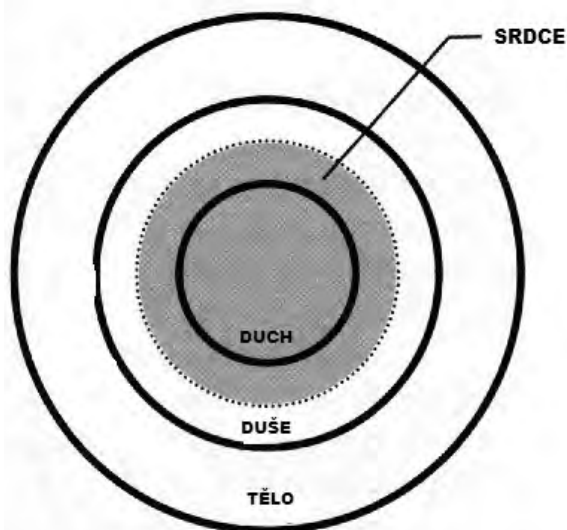
tuto otázku nám naši ilustraci učiní ještě skutečnější, neboť tyto tři kruhy příliš zjednodušují hranici mezi duchem a duší. Pozorně si přečtete následující verše:

„Nebot' slovo Boží je živé a činné, je ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až do *rozdělení* duše a ducha, kloubů a morku, a je schopné rozsoudit myšlenky a postoje *srdce*“ (Židům 4,12; kurzíva přidána).

Autor tady hovoří o oblasti, ve které se duše a duch setkávají jako *srdce*. Duch a duše jsou tak úzce propletené, že jen Boží Slovo dokáže touto dělicí čarou proniknout. Amplified Bible to přesně tak překládá: „proniká až k dělicí čáře... [nejhlubších částí naší přirozenosti] a odhaluje, tříbí, analyzuje a rozsuzuje myšlení a záměry srdce“.

Po hodinách studia a přemýšlení nad Písmem osobně věřím, že srdce je oblast, kde se duše a duch spojují; obojí tedy do něj patří. Ohledně duše jsou to naše nejhlubší *myšlenky*, *v co věříme*, *záměry* a *motivy*; ohledně ducha jsou to podle mínění mnohých *intuice* a *podvědomí*. Takže kdybychom měli srdce umístit do našeho obrázku, věřím, že by to vypadalo následovně.

Duch a duše jsou součástí oblasti, kterou jsem na obrázku



označil jako *srdce*. Právě tady se navzájem prolínají a oddělit je dokáže pouze Boží Slovo. Weymouthův překlad říká: „Protíná dokonce až k oddělení duše od ducha. Další úvahou, která tento názor podporuje, je realita smrti. Jakmile tělo zemře, duch spolu s duší odchází do svého věčného domova. Podobně když Pavel navštívil nebe, bylo to skrze jeho ducha a duši. Co se týče těla, o tom Pavel nemluví jasně. Podle jeho vlastních slov: „jestli to bylo v těle nebo mimo tělo, nevím“ (2. Korintským 12,2). Při této zkušenosti byla jeho duše propletena s jeho duchem, jeho tělo však nikoliv.

SPASENÍ VŠECH TŘÍ SOUČÁSTÍ

Než budeme probírat, jak se tělo, duše a duch vzájemně ovlivňují, bylo by dobré nejdříve ukázat Boží plán na spasení každé z těchto součástí. Začneme duchem, potom vezmeme duši a nakonec probereme tělo.

Jak jsem podrobněji probíral už dříve v této knize, stává se duch člověka ve chvíli, kdy byl Ježíš přijat jeho Pánem, zbrusu novým. Duch člověka je v tu chvíli proměněn podle Jeho podoby. Potvrzuje to Janovo prohlášení: „jaký je On, takoví jsme i my v *tomto světě*“ (1. Janův 4,17). Jan jasně hovoří o věřících, kteří jsou ještě zde na této zemi, nikoliv o těch, kteří již odešli za svou odplatou. Člověk, který se skutečně znovuzrodí skrze Ducha Božího, je nyní a tady v duchu učiněn dokonalým.

Ve chvíli, kdy se staneme Božím dítětem, začíná proces spasení naší duše. Naše duše je spasená, nebo proměňovaná Božím Slovem a naší poslušností jemu. Apoštol Jakub píše:

„Víte to, *moji milovaní bratři*... Proto odložte veškerou nečistotu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte *zaseté slovo*, které má moc *zachránit vaše duše*. Buďte však těmi, kdo slovo *činí*, nebuďte pouze

posluchači, kteří sami sebe klamou“ (Jakubův 1,19. 21-22; kurzíva přidána).

Je důležité všimnout si, že Jakub ohledně spasení duší mluví k *bratřím*, nikoliv k nevěřícím. Jeho slova ukazují, že duše věřících není při jejich obrácení učiněna dokonalou, jako je tomu s jejich duchem. Přijít na to není žádná věda; kdyby totiž byla naše duše také dokonalá, neměli bychom v církvi tolik problémů. Na našich duších se ale ještě pracuje!

Jakub zdůrazňuje, že pro proces záchrany duše je důležitá jak setba, tak poslušnost Božímu Slovu. Duše je jediná část naší bytosti, ve které ovlivňujeme rychlost jejího spasení. Skrze slyšení, víru a poslušnost máme podíl na tom, jestli se tento proces zrychluje, nebo naopak zpomaluje. Proměna naší duše je naprosto klíčová pro výjimečný život zde na zemi, stejně jako pro dobré dokončení našeho běhu. I tento aspekt spasení jsme už podrobně probírali dříve, takže půjdeme dál.

Poslední částí spasení je naše tělo. Pozorně si přečtěte, jak je popisuje Pavel:

„Víme totiž, že bude-li stan našeho pozemského přebývání zbořen – až zemřeme a opustíme toto tělo - máme příbytek v nebi, věčné tělo, které pro nás udělal Bůh, nikoliv lidská ruka. V tomto těle jsme slabí a toužíme po dni, kdy si jako nový oděv oblékneme naše nebeské tělo. Neboť nebudeme duchy bez těl, ale oblékneme si nová nebeská těla“ (2. Korintským 5,1-3; NLT).

Tato slova přináší sílu a neuvěřitelnou naději. Jakub se tady tím, že budeme mít věčná těla, *obšírně zabývá*, není to jen letmá zmínka. Na jiném místě prohlašuje apoštol Pavel: „Neboť toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost“ (1. Korintským 15,53). Naše tělo bude úplně stejné jako Ježíšovo, neboť Písmo říká: „jistě Mu budeme podobni i v zmrtvýchvstání“ (Římanům

6,5). A opět: „Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se zjeví, budeme Mu podobni, protože Ho uvidíme takového, jaký je“ (1. Janův 3,2).

Náznak toho, jak toto tělo bude vypadat, můžeme získat při pozorování Ježíšova těla po Jeho vzkříšení: všechny Jeho fyzické vlastnosti bude mít i naše nové tělo. Takže se na ně krátce podíváme. Když Ježíš vstal z mrtvých, ukázal se Svým učedníkům a řekl:

„Proč jste tak rozrušení a proč vystupují pochybnosti ve vašem srdci? Podívejte se na Mé ruce a na Mé nohy, že jsem to Já. Dotkněte se Mne a podívejte se: duch nemá maso a kosti, jako to vidíte na Mně“ (Lukáš 24,38-39).

Má maso a kosti! Avšak všimněte si, že vůbec nezmiňuje krev. Je to proto, že Jeho krví byla pokropena slitovnice Boží (víko archy úmluvy). Jeho žilami nyní proudí Boží sláva. I my budeme mít maso a kosti, avšak věřím, že životem našeho těla nebude stejně jako u Ježíše krev, nýbrž Boží sláva!

Ježíšův vzhled se ničím nelišil od normálního člověka. Nevypadal jako nějaký mimozemšťan ze sci-fi filmu. Marie Ho považovala za zahradníka (viz Jan 20,14-15) a Jeho učedníci si Ho na cestě do Emaus spletli s obyčejným poutníkem (viz Lukáš 24,13-35). Měl tělo velmi podobné tomu našemu, přesto však bylo neporušitelné a dokonalé.

Ježíš také mohl jíst skutečné jídlo, neboť požádal své učedníky: „„Máte tu něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby a plást medu. Vzal si a před nimi pojedl“ (Lukáš 24,41-43). A jedl s nimi ještě při dalších dvou příležitostech: jednou v domě mužů, které potkal na cestě do Emaus, a po druhé, když u moře připravil snídani pro jedenáct učedníků (viz Jan 21.1-14). Těší mě, že vám mohu oznámit, že v našich věčných tělech budeme schopni jíst!

Ježíš byl ve svém oslaveném těle schopen mluvit, zpívat, držet

předměty atd. jako normální člověk. Také ale dokázal procházet zdmi a v okamžiku zmizet!

„Když byl večer téhož dne, prvního dne týdne, a učedníci byli ze strachu před Židy za zamčenými dveřmi, Ježíš se najednou objevil- mezi nimi a řekl jim: „Pokoj vám.“ (Jan 20,19 podle angl. př.).

Při tomto setkání požádal Ježíš Tomáše, aby dal prsty do Jeho rukou a ruku v Jeho bok. I toto potvrzuje, že měl tělo a kosti. A jak rychle se objevil, tak stejně mohl i zmizet. Po lámání chleba s muži, které potkal na cestě do Emauz, čteme:

„Vtom se jim otevřely oči a poznali Ho; ale On jim zmizel před očima“ (Lukáš 24,31 podle angl. př.).

Až budeme mít vzkříšené tělo, budeme také mít schopnost na jednom místě zmizet a náhle se objevit úplně jinde. To také vysvětluje, jak budeme moct v novém nebi a nové zemi cestovat na obrovské vzdálenosti. Přemýšlejte o tom – Nový Jeruzalém, náš věčný domov, bude čtrnáct tisíc mil dlouhý i široký. Jak tam budeme cestovat? Nebude tam ani železnice, ani letadla. Budeme používat meziplanetární kosmické lodě? Těžko. Naše tělo nebude omezeno ani časem ani vzdáleností. To bude zábava!

Až opustíme naše smrtelné tělo, celá naše bytost – duch, duše a tělo – bude plně vykoupená a dokonalá. Až potom budeme uctívat Boha před Jeho trůnem, nebudou naše těla unavená, nebudou potřebovat přestávku, svačinu, odpočinek ani spánek, pokud to sami nebudeme chtít. Budeme disponovat neomezenou energií a neuvěřitelnými fyzickými schopnostmi.

A nejlepší ze všeho je, že budeme schopni vidět Boha. To, co kvůli slabosti padlého lidského těla bylo odepřeno Mojžíšovi, budeme v našem novém těle schopni snadno zakusit. Je napsáno, že „budou vidět Jeho tvář“ (Zjevení 22,4)! Jeho sláva nás nesrazí k zemi, jako se to

stalo Janovi na ostrově Patmos nebo Pavlovi na cestě do Damašku. Je to vzrušující myšlenka!

TEN, KDO ROZHODUJE

Ale co naše tělo tady a teď? Je zřejmé, že naše nynější tělo není vykoupeno, ale je stále porušitelné. Nicméně už nejsme otroky našich tužeb, chtíčů, pýchy a jiných vlastností padlé přirozenosti, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodneme. Můžeme čerpat ze síly naší nové přirozenosti a žít podle ní a nikoliv podle tělesnosti. Určujícím faktorem je naše duše, protože je tou částí naší osobnosti, která rozhoduje. Toto je ten kousek z té skládky, kterému mnozí nerozumí.

Můžeme se na to podívat následovně: Představte si, že jste válečný zajatec, po léta Nepřítelem zavřený ve vězeňské cele. Jméno vaší cely je „Bezbožné žádosti těla“. Po nějakém čase váš král zvítězí v bitvě o vaše osvobození. Přichází jeden z jeho služebníků a otvírá dveře cely. Nyní stojíte před rozhodnutím: vyjdete na svobodu, kterou vám vydobyl váš veliký vůdce, nebo zůstanete na místě, na které jste po těch letech už zvyklý? Váš král je gentleman a k opuštění cely vás nebude nutit. Rozhodnutí je na vás.

Než se dveře vaší cely otevřely, neměl jste na výběr. Nyní můžete tuto celu „Bezbožné žádosti těla“ opustit. Máte zůstat v zajetí, ačkoliv je válka za vaši svobodu vyhrána? Duše je tou částí naší osobnosti, která rozhoduje o tom, zda vyjdeme z vězení nebo zůstaneme svázaní. Tato ilustrace nám pomáhá pochopit, jak smutné je, když vykoupený muž nebo žena i nadále žije pro žádosti těla.

Pojďme se nyní s tímto na mysl, vrátit k našim kruhům. Jak už jsem řekl, vnější kruh (tělo) je tou částí naší osobnosti, která komunikuje s přirozeným světem; vnitřní kruh (duch) je ovlivňován Duchem Svätým. Pavel píše: „Kdo se však připojuje k Pánu, je s Ním jeden duch“ (1. Korintským 6,17). Zamyslete se chvíli nad těmito slovy – jsme do-

slova jedno s Božím Duchem. Proto nám Písmo říká: „nikdo nemůže říci: `Ježíš je Pán` jedině v Duchu Svatém“ (1. Korintským 12,3 podle angl. př.). Bez Ducha Svatého nemůžeme žít výjimečně. To však není žádný problém, protože od Něho nejsme oddělení, nýbrž jsme s Ním jedno. Z toho spojení pochází naše božská přirozenost! Doufám, že chápete obsáhlost této důležité skutečnosti. Ježíš řekl: „Neprosím jenom za ně, ale i za ty, kteří budou skrze jejich slovo věřit ve Mne... aby i oni v *Nás byli jedno*“ (Jan 17,20-21). Do těch „Nás“ patříme i ty a já!

Ježíš nebyl jiný. Poslechněte si, co říká o Svě jednotě s Duchem Svatým: „Syn nemůže sám od Sebe činit nic“ (Jan 5,19). A dále: „abyste poznali a dále poznávali, že Otec je ve Mně a Já v Otci“ (10,38). A opět:

„Otec, který ve Mně přebývá, činí Svě skutky“ (14,10).

Otázka: Kdo je ten Otec, který přebývá v Ježíši? Nemůže to být Bůh Otec, protože Ježíš se modlil: „Otče náš, který jsi v nebesích“ (Matouš 6,9). Je zde jasné, že Bůh Otec je v nebesích, takže Ježíš tu hovoří o Tom, kdo Jej počal, o Duchu Svatém. Duch Svatý je tou Osobou Boží Trojice, kdo do Mariina lůna vložil božské semeno. Vzpomeňte si, co řekl Josefovi anděl: „neboť co v ní bylo počato, je z Ducha Svatého“ (Matouš 1,20). Bůh Otec „poslal“ Ježíše a Boží Duch je Otec, který v Ném „přebýval“. Ježíš prohlašuje: „Já a Otec jsme jedno“ (Jan 10,30). Stejně jako je Ježíš jedno s Duchem Svatým, jsme s Ním jedno i my, neboť „Kdo se však připojuje k Pánu, je s Ním jeden duch“ (1. Korintským 6,17).

ZÁKON NAŠEHO NOVÉHO ŽIVOTA

Přišel čas na krátké shrnutí. Naše duše je na našem obrázku s kruhy umístěna mezi, protože se může rozhodnout, bude-li následovat tělo nebo ducha. Nezapomeňte, že informace od těla pocházejí z přiroze-

ného světa, zatímco náš duch je ovlivňován Duchem Svatým. Ve světle této pravdy se nyní zaměříme na ústřední kapitolu Pavlova listu Římanům. Tam čteme:

„Nyní tedy není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši... Vždyť zákon Ducha života v Kristu Ježíši [zákon našeho nového člověka] mě osvobodil od zákona hříchu a smrti“
(Římanům 8,1-2; závorka přidána podle angl. překladu).

„Zákon našeho nového člověka“ (naší nové přirozenosti) nás osvobodil od zákona hříšné přirozenosti, která přešla na lidstvo skrze Adamův hřích. Všimněte si, že Pavel hovoří o dvou různých zákonech. Ukážu vám to na příkladu.

Na zemi platí přirozený zákon zemské přitažlivosti. Laicky řečeno, je to přitažlivá síla, kterou země působí na jakýkoliv předmět na jejím povrchu nebo v jeho blízkosti. Nebo ještě názorněji, jestliže vystoupíte na střechu šedesátipatrového mrakodrapu a nemoudře uděláte krok dolů, sletíte obrovskou rychlostí na chodník. To platí o každém fyzickém předmětu. Pod omezením tohoto zákona jsou všechny lidské bytosti.

Existuje však ještě jiný zákon, objevený Danielem Bernoullim v 18. století, nazývaný zákonem vztlaku. Jednoduše řečeno, tento zákon dává letadlu schopnost létat. Nastoupíte-li do tryskového letadla a použijete tažnou sílu motorů, tak při překročení startovací rychlosti se osvobodíte od gravitačního zákona a vznesete se vysoko do vzduchu. Zákon vztlaku vás tím vysvobodí od zákona zemské přitažlivosti.

Toto je názorný příklad toho, co pro nás učinil zákon Ducha života (zákon našeho nového člověka) ohledně zákona hříchu a smrti. Před tím, než jsme přijali novou přirozenost, jsme neměli žádné letadlo, které by nás vyneslo na příjemnou oblohu a vysvobodilo nás tak od zákona hříchu a smrti. Jakmile jsme však poznali Boha, nastoupili jsme do letadla milosti a skrze tažnou sílu víry jsme vyletěli do svobody. Nyní už nemusí-

me žít jako dřív, svázání bezuzdnými a bezbožnými žádostmi těla. Máme svobodu zůstat v letadle naší znovuzrozené přirozenosti a žít výjimečně. Řeknu to znovu – už nemusíme žít podle těla. Jsme svobodní!

Představme si však, že se ve výšce jedenácti kilometrů rozhodnu vypnout motory a nějak letadlo zastavit od pohybu vpřed. Hádejte, co se stane? Přitažlivost stále existuje. Znovu jsem pod její vládou a velikou rychlostí padám k zemi. Přitažlivost nezmizela, i když jsem byl od ní osvobozen. Bernoulliho zákon ji nezrušil, pouze odstranil její vliv.

S naší tělesností to není o moc rozdílné. Jestliže se duše věřícího opakovaně rozhodne poslouchat tělo namísto nové přirozenosti, která je pod vlivem Ducha Svatého, nebude to dlouho trvat a tělo bude opět vládnout. Tento věřící už nebude schopen Boha potěšovat. Poslechněte si, co Pavel říká křesťanům v Římě:

„Ti, kdo jsou živi podle těla, mají *na mysli* věci těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, *myslí* na věci Ducha. *Myšlení* těla znamená smrt, *myšlení* Ducha život a pokoj“ (Římanům 8,5-6).

Ve světle těchto veršů se vrátíme k našim kruhům. Ti, kdo upnou svou mysl – svou duši – k věcem těla, budou podle toho žít. Budou vydáni napospas žádostem, chťičům a vášním tohoto padlého světa, protože jejich duše bude čerpat z nesprávného zdroje. Avšak ti, kdo upnou svou mysl na to, co jim dává jejich duch, budou žít v plnosti a pokoji.

„Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou“ (verše 7-8).

Jestliže naše mysl čerpá z našeho těla namísto z našeho ducha, pak nemůžeme žít v oblasti zákona Ducha života, poněvadž jsme stále připoutáni k zákonu hříchu a smrti. I když je *možné*, že až jednou umřeme,

do nebe se dostaneme, avšak zůstáváme stále pod zákonem, který nás svazoval, když jsme ještě byli nevěřící. Zůstali jsme tím v naší vězeňské cele, nebo jsme se do ní zase vrátili.

Toto vysvětluje, proč tolik lidí v církvi žije úplně stejně jako ti ve světě: rozvádíme se, hádáme se, sváříme a žijeme v hádkách a hořkém neodpuštění; tíhneme k nejednotným stranám; jsme závislí na pornografii nebo na drogách; jsme hluší k nářku chudých, vdov a sirotků. Je to nekončící seznam. Není to zajímavé, že Pavel říká, že ti, kdo čerpají z těla, se Bohu líbit nemohou a jsou stále pod „zákonem hříchu“? A pak pokračuje:

„Nuže tedy, bratři, jsme dlužníky, ale ne těla, abychom podle těla žili. Jestliže žijete podle těla, je vám souzeno zemřít; jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít“ (verše 12-13).

Je naprosto jasné, že Pavel tu nemluví k nevěřícím, nýbrž ke křesťanům, protože je oslovuje *bratři*. Takže já se ptám, jak mohou věřící tak lehkovážně říkat: „No, to jsem jen jednal tělesně!“ Je to naopak velmi závažné, neboť Pavel říká, že jestliže žijeme podle těla, zemřeme! Jak už jsem řekl dříve, nechám na vás, abyste vyzkoumali, co slovo *zemřít* znamená. Nicméně kdykoliv v celém Písmu Bůh řekl, že někdo zemře, neznamenal to šťastný nebo vytoužený konec. Adamovi řekl: „Neboť v den, kdy bys z něho pojedl, jistě zemřeš“ (Genesis 2,17). Adam fyzicky zemřel, avšak stalo se to až mnoho let po jeho vzpouře vůči Bohu. Přesto Bůh řekl, že zemře *v den*, kdy ovoce sní. Co se stalo? Jaká smrt na něho přišla toho dne, kdy byl ve vzpouře?

OŽIVENÍ NAŠEHO SMRTELNÉHO TĚLA

Nyní vyvstává otázka: Jak můžeme zabránit tomu, abychom byli přitahováni k naší tělesné mysli? Jak můžeme překonat nutkání následo-

vat to, k čemu nás vede tělo? Pavel nám dává dvojnásobnou odpověď. V první řadě tělesnosti odoláváme skrze moc, kterou do našeho ducha vložil Duch Svatý. Za druhé, využíváme úžasného vlivu Ducha Svatého na naše smrtelná těla. Pavel říká:

„Je-li však Kristus ve vás, je sice tělo mrtvé kvůli hříchu, ale duch je živý kvůli spravedlnosti. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá“ (Římanům 8,10-11).

Toto je určitě tím nejvíce osvobozujícím prohlášením v listu Římanům. Poslechněte si je ještě jednou podle MSG: „Když ve vás přebývá Jeho Duch, bude vaše tělo tak živé, jako je tělo Kristovo“! A ještě podle NLT: „On skrze stejného Ducha, který ve vás přebývá, dá vašemu smrtelnému tělu život“. Duch Svatý nejenom znovu stvoří a zmocní našeho lidského ducha, nýbrž také do našeho smrtelného fyzického těla nalije život! Proč se o tom mnohem víc nehlásá?

Když jsem přijal Krista, zjistil jsem, že bezbožné touhy mé tělesnosti zmizely nejen díky přirozenosti Krista, vložené do mého ducha, ale také tomu, jak Duch Svatý ovlivňoval mé fyzické tělo. Hřích ztratil svou přitažlivost. Dříve jsem hodně klel a nadával. Avšak nedlouho po mém obrácení jsem si uvědomil, že už nenadávám. Před tím, než jsem poznal Krista, jsem miloval mejdany a opilství. Žil jsem pro ty páteční a víkendové večírky s kamarády nebo na koleji. Potom však moje touha po hýření a opilosti zmizela. Chodil jsem do naší společenské místnosti nebo na jakoukoliv noční party a pozoroval jsem kluky, jak jdou po holkách, pijí do němoty a dělají ze sebe blázny. Napadalo mě: *Jak se mi tohle někdy mohlo líbit, jak jsem pro to mohl žít a milovat to?*

Když jsem se stal jedno s Duchem Svatým, stalo se skutečností, že jestliže jsem zhřešil, nelíbilo se mi to, zatímco před spasením jsem měl

hřích rád. Byl to důsledek zmocnění Ducha Svatého a nového života, který vložil do mého smrtelného těla. Můj vnitřní člověk byl oživen. Před spasením byly mé tělesné žádosti posilovány hříšnou přirozeností mého ducha. Má nová přirozenost však neměla hřích vůbec v oblibě. Nyní jsem nenáviděl to, po čem jsem dříve dychtil. Můj duch chtěl následovat vedení Ducha Svatého. Toužil jsem po Jeho společenství, cestách a moudrosti. Proto Pavel pokračuje:

„Duch Svatý volá: Jsou věci, které je třeba udělat, a místa, na která je třeba jít! Tento vzkříšený život, který jste od Boha dostali, není bázlivý a truchlivý. Je plný dobrodružného očekávání, vítající Boha s dětským: „Tak co dál, Tati?“ (Římanům 8,14-15; MSG).

Život v Kristu je dobrodružný, vzrušující a plný očekávání. Jedním slovem – výjimečný! Nyní jsme svobodní od zákona hříchu a smrti, který nás kdysi zotročoval. Už nemusíme déle následovat ty tělesné padlé touhy. Náš duch je spolu s naším tělem ovlivňován naším novým životem v Kristu. Není to spasení prostě úžasné?

POVOLÁNÍ KE SVOBODĚ

O tomto ohromujícím vysvobození od tělesnosti píše Pavel i ve svém dopise Galatským: „K té svobodě nás Kristus osvobodil. Stůjte tedy...“ (5,1). Jsme osvobozeni od zákona hříchu a smrti, protože máme úplně nového ducha a naše tělo je posilováno mocí Božího Ducha. Pevně se držíme toho, co jsme dostali, a žijme ve výškách v našem letadle milosti, posilování vírou a svobodni od otroctví, které drží děti temnoty. Pavel varuje:

„Byli jste přece povoláni do svobody, bratři. Jen aby se vám ta svoboda nestala záminkou pro tělo.“ (verš 13)

Tato slova by měla být zaníceně vyhlašována v našich sborech. Pavlovo varování by se dalo přirovnat k člověku, který je recidivistou (opakovaným zločincem). Žil v chudobě, a aby mohl přežít, začal krást. Kvůli svým neustálým zlodějnám strávil roky ve vězení – během dvaceti let byl pětikrát odsouzen, pokaždé za ozbrojenou loupež v obchodním domě. Jakmile byl propuštěn, byl kvůli své závislosti na kradení během několika týdnů zase zpátky. A nyní byl pro opakované zločiny odsouzen na doživotí.

Jednoho dne nějaký lékař vynalezne revoluční lék, který tohoto zločince vyléčí z nutkavé touhy krást. Zároveň jeden vysoce postavený vládní činitel dá našemu člověku milost a získá pro něho azyl v jiné zemi, aby mohl začít znovu. V této nové zemi mu nějaký obchodník dá dobrou práci, kde si bude moct vydělat dost peněz, aby mohl zaplatit nájem a nakoupit si jídlo, oblečení a ostatní nezbytnosti. Tento bývalý vězeň bude mít dokonce dost peněz na to, aby si mohl pořídit i luxusní věci. Nyní je dokonale svobodný, nejen z doživotního trestu, ale i od neovladatelné touhy krást.

Pár let to jde všechno dobře. Potom se však několik jeho starých přátel z vězení dozví, kde žije, přijedou za ním a snaží se ho zlákat. Vůdce gangu řekne: „Já a mí kámoši jsme zjistili, jak se vloupat do největší banky v tomhle městě a získat zlatý poklad. Budeme si moct žít v bavlence a pohodlí až do konce života! Jdeš do toho?“

Představa přepychového života bez práce se mu moc líbí. Přemýšlí: *Takhle strávit zbytek života by bylo úžasné!* A tak se k těmto kriminálíkům připojí.

Za několik týdnů to provedou, avšak příštího dne jsou všichni polapeni a odsouzeni na doživotí. Náš chlapík byl naprosto svobodný, avšak svou svobodu použil na to, aby se vrátil ke svému starému způsobu jednání, a tak o ni přišel. Poslechněte si Pavlova slova ještě jednou: „Jen si dejte pozor, abyste tuto svobodu nepoužili jako záminku pro to, co žádá vaše tělo, a svou svobodu tak nezničili“ (podle MSG). Přesně toto udě-

lal tento muž. A přesně to dělají někteří věřící, a proto nežijí výjimečně. Znovu jsou zotročeni svou tělesností. Proto nás Pavel přísně nabádá: „Raději svou svobodou služte jedni druhým v lásce; to je způsob, jak svoboda roste“ (verš 13; MSG).

Žijeme-li láskou, nelze nás odlákat od zbožnosti. Přebýváme ve sféře Boha, který je láska. Spolupracujeme s Jeho Duchem a naše svoboda roste. Bez vlivu Ducha Svatého bude naše tělo tíhnout k sobectví, sebezáchově, sebelásce, a jiným neřestem. To je důvod, proč Pavel pokračuje:

„Říkám však: Duchem chod'te (buď'te na Něj citliví, nechte se vést a korigovat) a žádost těla (lidské přirozenosti bez Boha) nedokoná'te. Tělo žádá proti Duchu (jeho touhy) a Duch (Svatý) proti tělu (bezbožné lidské přirozenosti), neboť stojí navzájem proti sobě, abyste nečinili to, co byste chtěli“ (verše 16-17; závorky přidány podle angl. překladu).

Když jednáme podle našeho ducha, který je inspirován Duchem Svatým, nebudeme podléhat žádostem a touhám naší „bezbožné lidské přirozenosti“. Podívejte se ještě jednou na předcházející verš: „bezbožná lidská přirozenost“ je také nazývána „lidskou přirozeností bez Boha“. Jenže *my nejsme bez Boha, protože On žije v nás!* Zopakuj, co Pavel Římanům říká: Budeme-li duchovní – jednat podle našeho ducha – bude Duch Svatý dávat našemu smrtelnému tělu život. Naše tělo je nyní naplněno životem! Je to něco úplně jiného, než u člověka, který je „bez Boha“ a je ovládán svou tělesností.

Na tomto místě se vrátím k úvodnímu prohlášení této kapitoly: velké množství věřících přisuzuje nadvládě jejich tělesnosti příliš velkou moc. Jediným důvodem může být to, že neprostudovali Písmo natolik, aby objevili a hluboko ve svém nitru přijali tyto pravdy, které nám pisatelé Nové smlouvy odhalili. Nepochopili, že Boží Duch vložil do jejich mrtvého těla život a dal jim tak schopnost chodit v dokonalé svobodě.

A jsme zase zpátky u víry. Jestliže věříme, že je tělo dominantní, pannačné a má moc, a tedy že jsme mu vydáni na pospas, budeme podle toho sklízet. Jestliže však věříme Božímu Slovu, které říká, že Duch Boží vlévá život do našeho smrtelného těla, kterému už nejsme poddáni, pak se nám stane podle naší víry! Opět vidíme, proč Písmo prohlašuje: „Bez víry však není možné se Mu zalíbit“ (Židům 11,6).

Vždycky si musíme pamatovat, že *správná víra plodí správný život*. Opak je také pravdou: *špatná víra plodí špatný život*. Pavel z toho vyzývá:

„Poněvadž jsme si zvolili tento druh života, život v Duchu, pojďme zajistit, aby to nezůstalo pouhou myšlenkou v naší hlavě nebo pocitem v srdci, nýbrž pojďme v každé částice našich životů pracovat na jeho naplnění“ (Galatským 5,25; MSG).

Nelze to říct lépe; je to dokonalé shrnutí toho, co jsme probírali v posledních dvou kapitolách. Nemůžeme žít výjimečným životem, jestliže pro nás bude Boží Slovo jen nějakým ideálem nebo sentimentálním pocitem v srdci. Jen díky nevěře, nemůžeme dosáhnout vyjimečného. To je pro mnohé nepřekonatelnou překážkou, a přitom je to tak jednoduché, že to i dítě dokáže pochopit.

V předcházejícím verši Pavel píše: „Ti, kdo patří Kristu Ježíši, ukřižovali tělo s jeho vášněmi a žádostmi“ (verš 24). Naše bezbožné vášně křižujeme mocí Ducha Svatého. A všechna sláva náleží Bohu, nikoliv nám. To ještě více objasňuje Pavlova slova: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji *ve víře* v Syna Božího“ (Galatským 2,20). Zaměřte se na slova: „žiji *ve víře* v Syna Božího“. Milost, která zmocňuje naše tělo, je dosažitelná vírou v Ducha Kristova přebývajícího v nás. Už nejsme spoutáni *tělesností, oddělení od Božího života*. Nyní žijeme *skrze víru v moc Toho, který v nás přebývá*. Jsme svobodní a můžeme žít výjimečně!

CHODIT DUCHEM

Máme žít aktivně, nikoli pasivně. Výjimečný život proudí z ofenzivního, nikoliv defenzivního způsobu myšlení. Poslechněte si znovu Pavla: „jestliže však Duchem usmrcujete činy těla, budete žít“ (Římanům 8,13). Jeho slova jsou proaktivní. Budeme-li čerpat z našeho ducha, inspirovaného Duchem Svatým, stanou se bezbožné touhy našeho těla odpudivými. Budeme tak zamilování do pravého života, že smrt ztratí svůj půvab.

Dobrou ilustraci by byl muž, který aktivně chrání své myšlenky, postoje a svou lásku ke své ženě. Nedopustí, aby do jeho mysli vstoupila jakákoli negativní nebo kritická myšlenka. Výsledek: pevně věří, že se oženil s nejatraktivnější, nejmoudřejší, nejmilejší a nejkrásnější ženou na povrchu země. Jestliže bude do své ženy zamilován tímto způsobem a nějaká jiná žena se pokusí ho svést, v duchu se zasměje a pomyslí si: *Nemám nejmenší zájem s tebou cizoložit; doma mám tu nejlepší.* Toto je ofenzivní myšlení.

Přesným opakem je náboženství nebo zákonictví. Spíš než na ten úžasný život, který vám byl zdarma dán, se zaměřuje na to, co mít nemůžete. Dostali jste ten nejlepší možný život, přesto zákonictví odvádí vaši pozornost ke špíně, ze které jste vyšli. Neustále opakuje: „Raději bys neměl hřešit; k těm bezbožným věcem, které jsi dělal před obrácením, se nesmíš ani přiblížit“.

Je smutnou pravdou, že nyní jsme ovládáni zákonickým křesťanstvím, které stále říká „nesmíš“ a které vůbec křesťanstvím není. Jestliže se uchýlíme zpátky k omezujícím zákonům, posílíme tím tělesnost, neboť zákon vzbudí v našem těle touhu žít znovu v rozporu s Bohem! Pavel varuje: „mocí hříchu je Zákon“ (1. Korintským 15,56).

Dám vám příklad. Tři roky jsem pracoval jako profesionální tenisový trenér v soukromém klubu. Trávil jsem pětadvacet hodin týdně na kurtech a trénoval mládež i dospělé. Při výuce stovky tenistů, jsem objevil jednu zajímavou věc: když jsem svému žákovi opakovaně říkal,

aby něco *nedělal*, jenom to posílilo jeho náchylnost dělat to dál. Například, začátečníci mají často přirozenou tendenci zaklánět se a přenést váhu na zadní nohu, zvláště když je přicházející míč velmi silný. Nezkoušenost jim říká, že jim tato taktika dá více času na to, aby ten úder vybrali. Tento manévr však vždycky způsobí příliš krátký míč, který s největší pravděpodobností skončí v síti. Zjistil jsem, že když jsem po krátkém úderu opakovaně svým studentům říkal: „Nepřenášej váhu na zadní nohu,“ nevyhnutelně to udělali znovu.

Když jsem jim však řekl: „Dobrá, chci, aby sis v mysli představil, jak na ten míč útočíš. Jdi agresivně proti němu; nenech ho doletět až k tobě, ty jdi k němu.“ Když jsem to několikrát zopakoval, zjednodušil jsem můj pokyn a vybídl jsem je: „Jdi na něj!“ nebo „Zaútoč!“ A oni se překvapivě přestali zaklánět, vykročili proti míči a zaútočili na něj.

Ve světle tohoto příkladu si ještě jednou poslechněte Pavlova slova:

„Říkám však: Duchem chod'te a žádost těla nedokonáte“
(Galatským 5,16)

Vidíte, že jeho slova jsou proaktivní. Hříšné žádosti usmrcujeme tím, že jednáme podle našeho ducha, který je ovlivňován Duchem Svatým. Tak budeme zůstat v zákoně života. A tak také půjdeme a zůstaneme v oblasti výjimečného.

A nyní chci zdůraznit jednu důležitou věc. Jako instruktor tenisu jsem svým studentům vysvětloval, proč není moudré stát na zadní noze. Varoval jsem je, že následkem toho bude krátký míč, který je bude stát bod. Mým záměrem bylo, aby tomu porozuměli. Obvykle jsem to však řekl jen jednou nebo dvakrát. Proaktivní reakci jsem naopak několikrát zdůraznil – „Jděte proti míči a zaútočte na něj.“ Byl to obraz, který měli mít v mysli.

Pavel i jiní pisatelé Nové smlouvy důrazně varovali před následky navracení se zpátky k tělesnosti. Dělali tak proto, abychom tomu rozuměli, neboť Boží bázeň je počátek moudrosti a poznání. Ti samí pisatelé

však dávali hlavní důraz na proaktivní život v Duchu. Poslechněte si znovu tato proaktivní slova: „Neboť všichni ti, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové“ (Římanům 8,14).

PAVLOVO SHRNUTÍ

Poté, co apoštol Pavel obšírně probral různé aspekty spasení, ducha, duši a tělo, všechno to shrnul následovně:

„Vybízím vás tedy, bratři, skrze milosrdenství Boží, abyste *vydali svá těla* v oběť živou, svatou a příjemnou Bohu; to je vaše rozumná služba Bohu. A nepřipodobňujte se tomuto věku, nýbrž *proměňujte se obnovou své mysli*, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé“ (Římanům 12,1-2; kurzíva přidána).

Označil jsem dvě prohlášení: „*vydali svá těla Bohu*“ a „*proměňujte se obnovou své mysli*“. Obě v podstatě shrnují to, co bylo probráno v posledních dvou kapitolách. Ježíš vykonal vše, to dokonalé dílo, zaplatil plnou cenu za naši svobodu. Takže co máme dělat my? To vše je v podstatě obsaženo v těchto dvou prohlášeních.

Za prvé, jak tedy prakticky „dáváme naše těla Bohu jako živou a svatou oběť“? Když dáme Bohu oběť, patří výhradě Jemu. Jinými slovy, jakmile je dána, už si ji nemůžeme vzít zpět, neboť už nám nepatří. Jestliže dám ve sbírce Bohu finanční dar, neodvážil bych se zavolat do toho sboru nebo organizaci a požádat, aby mi ty peníze vrátili, protože už nejsou moje. A přesně to máme udělat s naším tělem – dát je jako oběť. Naše oběť však není neživá, jako například peníze. Je to oběť živá, a jestliže za naši svobodu byla zaplácena tak obrovská cena, žádá se snad od nás příliš mnoho? Tělo, ve kterém žijeme, bychom neměli považovat za naše, nýbrž za Jeho. To znamená, že nyní *dohlížíme* na

něco, co patří někomu jinému, a používáme to, co patří Jemu, abychom naplnili Jeho touhy. Jak však můžeme vědět, po čem On touží? Odpovědí je: „Nenapodobujte chování a způsoby tohoto světa, nýbrž nechte Boha, aby vás *změnou vašeho myšlení* proměnil do nového člověka. Pak budete vědět, co po vás Bůh chce“ (Římanům 12,2; podle angl. př.). Jak můžeme dělat to, co se Mu líbí, jestliže nenasloucháme, co říká Jeho Slovo, ani tomu nevěříme? Jak můžeme zůstat v duchu, jestliže je naše mysl stále pod vlivem toho, jak přemýšlí obyčejní lidé? Jak můžeme přemýšlet duchovně, jestliže stále přemýšlíme stejně jako před obrácením?

Způsob našeho myšlení a náš pohled na život se musí úplně proměnit. Musíme studovat Jeho Slovo, abychom získali Jeho náhled, jinak budeme stále plout v proudu tohoto světa.

Ze zkušenosti vím, že když čtu Bibli s jasnou myslí a čistým srdcem, můj duch má volnou cestu ovlivňovat mou duši. Je to, jako by byl otevřen průchod z mého ducha do mé duše, abych mohl slyšet pokyny Ducha Svatého. Zjistil jsem, že jasněji vidím, lépe přemýšlím a mé tělo má více života a zmocnění. Jestliže neslyším Boží Slovo, ať už skrze prosté čtení Bible, nebo modlitby, poslouchání Bohem inspirovaných kázání, čtení pomazaných knih, atd., zdá se, jakoby se vkrádal vliv světa a já zjišťuji, že se více přizpůsobuji zvykům a způsobům tohoto světa.

Upřímně si myslím, že podceňujeme to, jak důležité je slyšet Boží Slovo a „zajistit, aby to nezůstalo pouhou myšlenkou v naší hlavě nebo pocitem v srdci, nýbrž v každém kousíčku našich životů pracovat na jeho naplnění“ (Galatským 5,25; MSG). Toto zanedbáváme a potom se divíme: *Proč nemohu žít úspěšným křesťanským životem? Proč je výjimečný život nedosažitelný? Proč je má tělesnost tak dominantní? Proč nemohu dělat věci, po kterých toužím? Proč věřící v knize Skutků žili o tolik jinak než já?* Písmo nám říká, proč: „Vždyť jak v duchu (v srdci) uvažuje, takový opravdu je“ (Přísluví 23,7; závorka přidána podle angl. překladu). Pavel nás důrazně napomíná:

„Že totiž máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, obnovovat se duchem své mysli a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (Efezským 4,22-24).

Staré způsoby odložíme proměnou své mysli – duchem své mysli. Nejtvůřivější, nejpokrokovější, nejmocnější a nejmoudřejší Bytost na světě je s námi nyní spojena. Tato skutečnost se pro nás musí stát reálnější než země, po které chodíme, a voda, kterou pijeme. Není to jen rozumový souhlas s tím, co o nás Bůh prohlašuje; znamená to doslova vstoupit do Božího způsobu myšlení. Vidíme sebe tak, jak nás vidí On. Už nežijeme ze svých vlastních schopností, nýbrž s jistotou víme, že skrze nás žije Duch Krista. Tomu věříme celou svou bytostí. Oblékli jsme „nového člověka“.

A jestliže jste toto učinili, vůbec nezáleží na tom, co vám říkají okolnosti, svět, přátelé v dobrém úmyslu, ani nespasení přátelé. Víte bez jakékoli pochybnosti, že jste nyní výjimečným člověkem a že je Bůh skrze váš život oslaven.



Úvahy na Výjimečnou cestu

Naše duše – ovlivňovaná buď naším duchem, nebo naším tělem – je tím, kdo rozhoduje, jak budeme žít. V jakém stavu je nyní vaše duše? Inklinuje k Božím věcem nebo ke způsobům tohoto světa?

V jakých oblastech života se snažíte uniknout otroctví hříchu a zakusit Boží svobodu?

V jakých případech můžete ve svém životě přejít do ofenzívy – být proaktivní v Duchu?

Boží imperiální vláda

V této poslední kapitole se ještě jednou vrátíme ke známým slovům modlitby Páně:

„Otče náš, který jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“ (Matouš 6,9-10).

Jednoho dne jsem si uvědomil jednu věc: *Ježíš často mluvil o království*. Když jsem potom četl evangelia, ohromilo mě, jak často se o království zmiňuje. Ve skutečnosti se toto slovo v evangeliích objevuje víc než stokrát.

Jak už jsem se zmínil v 10. kapitole, když Ježíš hovoří o Božím království, ve skutečnosti má na mysli „Boží vládu“. Řecká slova, nejčastěji používaná v Nové smlouvě pro Boží království, jsou *basileia tou Theos*. *Theos* znamená Bůh a *basileia* je definováno jako „majestát, vláda, kralování“. *Basileia* je odvozeno od řeckého slova pro „základ“ nebo „základnu“. Někteří učenci dávají této definici přednost, protože eliminuje záměnu se slovem „monarchie“, a věří, že nejlepším překladem je „Boží imperiální vláda“ nebo „Boží panství“.

Líbí se mi slovo *imperiální*. Jednou z jeho definicí je „svrchovaně mocný“. Jeho synonyma zahrnují: *královský, majestátní, velkolepý, vznešený a nádherný*. Až uvidíte dále slovo *imperiální*, vzpomeňte si na tyto výrazy.

Ježíš doslova sděluje: „Náš nebeský Otče, Všemohoucí Bože, ať přijde Tvá imperiální vláda, ať se děje Tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi“. Boží království přišlo! Nikoliv ještě fyzicky na zemi, jak prorokoval

Izajáš – že v budoucnosti bude Ježíš vládnout navěky a navždy a Satanův vliv bude úplně odstraněn. Boží království je uvnitř nás, Jeho lidu, a my máme Jeho panství šířit všude, kde jsme. Ve světle této skutečnosti se pojd'me ještě jednou podívat na Pavlova slova Římanům:

„Tím spíše ti, kteří přijímají *hojnost milosti* a dar spravedlnosti, budou *vládnout v životě* skrze toho jednoho, Ježíše Krista“ (Římanům 5,17).

Hlubší porozumění modlitby Páně ohledně „Boží imperiální vlády“ přináší Pavlova slova „vládnout v životě“ na novou úroveň. NIV je překládá „panovat v životě“; Weymouth zase „vládnout v životě jako králové“. Jako králové nebo královny!

Jak spolu tyto dva klíčové verše souvisejí? Musíme mít na paměti, že „Hospodinova je země“ (Žalm 24,1), avšak On svou vládnoucí autoritu delegoval lidem. Žalmista píše: „Nebesa jsou nebesa Hospodinova, avšak zemi dává na starost nám“ (Žalm 115,16; MSG). Adam to pokazil; dal vládu Satanovi. Ježíš jako člověk ji však získal zpět. Nyní je konečná autorita tam, kde měla původně podle Božího plánu být – v rukou Jeho mužů a žen. Avšak je na nás, abychom tuto autoritu vykonávali. Jestliže to neděláme, zůstává ve spárech toho zlého.

Je holou skutečností, že bohobojní muži a bohobojné ženy rozhodují o tom, jestli se Boží vůle na tuto zemi dostane, nebo nikoli. Tuto pravdu dokládají všechna evangelia. Jeden důkaz vám uvedu: musel to být Ježíš, člověk, kdo se ve člunu postavil a napomenul životu nebezpečnou bouří na Galilejském jezeře. Bůh nechtěl, aby Ježíš a ostatní muži zemřeli, přesto bouří neutišil nadpřirozeně, zatímco Ježíš spal. Potřeboval Ježíše, člověka, aby se postavil a převzal nad ní autoritu.

Příklady tohoto principu nacházíme dokonce i ve Starém zákoně. Eliáš řekl izraelskému králi, aby udeřil šípy o zem, aby označil Boží záchranu před Aramejci. Král však udeřil jenom třikrát. Eliáš se rozhněval a řekl mu: Měl jsi udeřit pětkrát nebo šestkrát. Tak bys zcela pobil Aramejce.

Nyní pobiješ Aramejce třikrát“ (2. Královská 13,19). Bůh chtěl, aby Izrael Aramejce zničil, avšak jeho plán nebyl naplněn, neboť Ho člověk omezil.

V Žalmu 78,41 opět čteme, že Izrael „omezil Toho Svatého“ (NKJ). Je to ohromující myšlenka. Bůh je však čestný, a proto omezil své konání, neboť nevezme zpět autoritu, kterou delegoval. Seznam příkladů je nekonečný.

„Ovšem, Panovník Hospodin *nečiní nic*, aniž by zjevil své tajemství prorokům, svým služebníkům“ (Ámos 3,7; CEP).

Všimněte si slov: „*nečiní nic*“. Co se stalo, když v dobách Starého zákona Bůh zjevil Svůj plán? Buď nějaký prorok, nebo někdo, koho ten prorok pověřil, oznámil nebo vykonal Boží vůli. Nezapomeňte, že v těch dobách to byli proroci, komu Bůh svou vůli zjevoval. Nicméně v čase Nové smlouvy řekl Ježíš, že Jan Křtitel byl až do těch dnů největším prorokem. Hned nato však překvapivě pokračuje, že i *ten nejmenší v království Nebes* je větší než Jan (viz Matouš 11,11). Jak je to možné? Protože nyní je království uvnitř nás! Jako Boží synové a dcery nyní můžeme slyšet Boží plány a vykonávat Jeho vůli na zemi. My jsme těmi výjimečnými lidmi, kteří v Kristu Ježíši vládou v tomto životě.

Když toto vše nyní spojíme dohromady, mohla by modlitba Páně znít následovně: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, Všemohoucí Bože, ať přijde Tvá imperiální vláda, ať je na zemi Tvá svrchovaná vůle; panování Tvého království je ustanovené skrze Tvé svaté, vládoucí díky Tvé přehojné milosti“. A to je skutečně *výjimečné!*

ZJEVOVAT NEBESKOU VLÁDU

Pojďme udělat stručný přehled naší cesty. Naším nejvyšším cílem je Boha potěšovat, přesto však nemáme schopnost dělat to vlastní silou. Jak už

jsme však podrobně probrali, křesťané nemají spoléhat na své vlastní schopnosti, neboť jsme dostali Boží přehojnou milost. Milost neznamená jen odpuštění hříchů, nýbrž zahrnuje mnohem víc. Zachránila nás z otroctví naší mrtvé hříšné přirozenosti a způsobila to, že jsme se narodili znovu a vlastníme dokonalou Ježíšovu přirozenost. Výsledek: nejenže můžeme žít čistým a zbožným životem, ale můžeme také nést stejné ovoce, jako nesl On – přinášet nebeskou imperiální vládu tomuto temnému světu.

Ježíš vládl v životě. My máme dělat to samé!

Už vás plný důsledek této pravdy plně zasahuje? Jako člověk vzal zpět Ježíš Kristus vše, co Adam v zahradě přepustil Satanovi. Toto nakonec vyvrcholí, až budou celá země a její obyvatelé obnoveni k dokonalosti. Než se to však stane, je království plně u moci v srdcích a životech Božího lidu. Vše, co máme dělat, je slyšet, věřit a jednat v Boží milosti, a ustanovovat tak Jeho králování.

Ježíš přinášel nebeskou imperiální vládu do všech oblastí života, a my máme dělat přesně to samé. Zde je jen několik příkladů:

- Šimon měl potíže ve svém podniku s rybami, přesto se jediné setkání s Ježíšem a jeden den neúspěšného lovu obrátily v největší úlovek jeho života.
- Svatba v Káně se málem nezdařila; Ježíš ji nejen zachránil, ale dokonce ji pozvedl.
- Stát nemusel převzít péči o bezmocnou ženu ve městě Naim, když Ježíš vzkřísil z mrtvých jejího jediného syna. Její důstojnost a její rodové dědictví byly zachovány.
- Jakmile se Zacheus setkal s Ježíšem, společnost se stala bezpečnější a bohatší; zmizelo zlodějství a chudoba, neboť proměněný zloděj už dále neokrádal své klienty. A nezůstalo jen u toho – všem ošizeným bylo vráceno 400 procent, což posílilo ekonomiku.
- Při jiné příležitosti byl osamocený šílenec vysvobozen ze svého vězení a nyní vyhlášoval tu slavnou zprávu, rozšířil Boží království do deseti měst a žil plodným životem.

A tak bychom mohli pokračovat, dokonce i dále, než jen co je zaznamenáno v evangeliích, neboť Jan říká, že by knihy na celém světě neobsáhly všechny výjimečné skutky, které Ježíš vykonal. On zjevil Boží plán přinášení nebeské vlády na tuto zem. Ukázal nám, jak v životě vládnout.

Nemá to pro nás být jen vzorem, nýbrž naším posláním. Nejsme všichni pastoři nebo učitelé, protože každý z nás má rozdílné dary a obdarování. Avšak ať už jsme na aréně tohoto života umístěni kdekoliv, měli bychom produkovat to výjimečné. Naše podnikání by mělo vzkvétat i tehdy, když ostatní upadají. Naše společenství by měly být bezpečnější, příjemnější a vzkvétající po všech stránkách. Měli bychom být úspěšnými v zaměstnání. Naše hudba by měla být čerstvá a originální, kterou budou sekulární hudebníci napodobovat. Stejně by to mělo být i s našimi výtvarnými a architektonickými projekty. Naše tvořivost by měla být žádaná na všech úrovních a inspirovat ostatní. Naše výkony, ať už v atletice, zábavě, umění, médiích a kdekoliv jinde, by měly vynikat nad ostatní. Naše města, státy a národy by měly vzkvétat, vládnou-li spravedliví. Naše školy by měly excelovat, vyučují-li na nich spravedliví. V podstatě: Kdekoliv jsou zapojeni výjimeční lidé, měla by být hojnost tvořivosti, plodnosti, pokoje, citlivosti a vynalézavosti. Vše, co je v nebi, by mělo být zjevováno na zemi. Máme být skutečně těmi světly v tomto temném světě.

Vidíme toho ukázky v mnohem menším měřítku i ve Starém zákoně. Josef prošel díky nenávisti svých bratrů velikým utrpením. Přesto se o něm i za jeho otroctví mnohé dozvídáme.

„S Josefem však byl Hospodin, takže ho provázel zdar; byl v domě svého egyptského pána. Jeho pán viděl, že je s ním Hospodin a že všemu, co on činí, dopřává Hospodin zdaru. Josef proto získal jeho přízeň a posluhoval mu. Potífar ho ustanovil správcem svého domu a svěřil mu všechno, co měl. A od té chvíle, co ho Egyptan ustanovil ve svém domě nade vším, co měl, žehnal Hospodin jeho domu kvůli Josefovi“ (Genesis 39,2-5; CEP).

Potífar se velice rozmohl díky tomu, že pro něho Josef pracoval, i když nikoli jako vysoce ceněný zaměstnanec, nýbrž jako otrok!

Dokonce i když byl falešně obviněn a vhozen do vězení, zůstal Josef pozhnaný, a znovu se dobře dařilo i jeho okolí. Nakonec dostal na starost všechny vězně a čteme o něm: „Velitel pevnosti nedohlížel na nic, co mu svěřil, poněvadž s Josefem byl Hospodin; *všemu, co činil, dopřával Hospodin zdaru*“ (verš 23; kurzíva přidána). Výjimečný život doprovázel Josefa, kdekoliv byl, dokonce i ve vězeňské cele!

Dalším starozákonním příkladem byl Daniel a jeho tři přátelé. Byli najati na práci pro vládce Babylóna, nejmocnějšího národa světa. Byli cizinci bez jakékoli dřívější výuky. Přesto velitel po rozhovorech s nimi shledal, že jsou „desetkrát lepší“ než všichni ostatní královi rádci (viz Daniel 1,20). Přišli s novými metodami a postupy, které byly v říši rychle přijaty. Byli těmi výjimečnými.

Mohl bych uvést i jiné příklady, jako Davida, Jákoba, Rút, Ester, Jeremjáše a tak dále. Jestliže to bylo v menším měřítku možné u lidí, kteří byli pouze blízko království, čím víc by to mělo být normální pro ty, kdo mají království uvnitř? My jsme nadějí pro svět, solí země. Máme vládnout v životě skrze hojnost milosti. Máme žít výjimečně!

ZADRŽUJÍCÍ MOC

Možná se zeptáte: „Očekává Bůh, že doslova ovládneme svět – vládní systémy, výchovu, zábavu, finance, média a obchod – aby Ježíš mohl při svém návratu vstoupit do toho, co jsme pro Něj připravili?“ Ne, tohle není to, co Písmo učí. Nová smlouva jasně vysvětluje, že před Ježíšovým návratem budou světové systémy v temnotě, prosáklé bezzákonností. Toto napsal Pavel církvi v Tesalonice ohledně druhého příchodu Ježíše:

„Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede, protože to nenastane,

dokud napřed nepřijde odpadnutí a nebude zjeven ten člověk bezzákonnosti, syn zhouby, který se protiví proti všemu a pyšně se pozvedá nade všecko, čemu se říká Bůh nebo posvátnost, takže sám usedne jako Bůh do Boží svatyně a bude se vydávat za Boha. Nevzpomínáte si, že jsem vám toto říkal, ještě když jsem byl u vás? Také víte, co ho nyní zdržuje, aby byl zjeven až ve svůj čas“ (2. Tesalonickým 2,3-6).

Tyto a mnohé další verše ukazují, že světový systém bude těsně před Ježíšovým příchodem v rozkladu. Ježíš následně zničí Boží nepřátele a ustanoví Svou fyzickou vládu na zemi (viz Zjevení 19,11-20,6). Vidíme však, že něco „zadržuje“ toho člověka, který je ztělesněním plnosti vzpoury vůči Bohu. Když budeme číst dál, zjistíme, že to není jen antikrist, kdo je *zadržován*; držená je taky všeobecná bezzákonnost:

„Neboť tajemství této bezzákonnosti (skrytého principu vzpoury proti ustanoveným autoritám) již působí; jen čeká, dokud ten, kdo je nyní zdržuje, nebude z prostředku vzat“ (verš 7, závorka přidána dle angl. př.).

Pavlova slova neoznačují pouze čas antikrista, ale zahrnují všechny dny Nové smlouvy, tedy jistojistě i dnešek. Takže ať už se antikrist objeví letos nebo za padesát let, tato slova určitě platí pro nynějších. Někdo zdržuje bezzákonnost, avšak kdo to jenom je?

První logický předpoklad by byl Duch Svatý. Přesto to On být nemůže, protože během vlády „syna zhouby“ bude mnoho těch, kdo dají své životy Ježíši Kristu, a Písmo ukazuje, že nikdo nemůže přijít k Ježíši, nepřítáhne-li ho Duch Svatý, a nikdo nemůže říci „Pán Ježíš“, jedine v Duchu Svatém“ (1. Korinským 12,3). Tím pádem Duch Svatý nemůže být „tím, kdo zdržuje“.

Zbývá jen jediná možnost, a tou není nikdo jiný než tělo Kristovo. Až Pán přijde pro Své opravdové věřící – pro Svou církev (viz 1. Tesalonickým 4,16-17 a 1. Korinským 15,51-52) - „on“ bude odstraněn.

O Ježíši Kristu se nikdy nehovořilo v ženském rodě, takže je jasně muž. Když mluvíme o Jeho vládnoucím „těle“, musí být přívlastky v mužském rodě. Na druhé straně, ohledně našeho vztahu k Ježíši, jsme „nevěstou Kristovou“ (viz Efezským 5,25-32), tudíž viděni jako žena. Avšak ohledně autority je „tělo Kristovo“ v rodě mužském.

Vládnoucí tělo Kristovo („on“) může zadržovat bezzákonnost, stejně jako to dělal Ježíš tím, že vládl v Jeho životě. Náš Pán řekl: „Pokud jsem na světě, jsem světlo světa“ (Jan 9,5). Je Ježíš Kristus stále na světě? Odpověď je ano, ale není tu Jeho hlava, nýbrž Jeho tělo – *a to jsme my*. Nikde v Písmu není řečeno, že Duch Svatý je světlo světa. Ježíš říká: „Já jsem světlo světa“ (Jan 8,12). Avšak také nám říká: „Vy jste světlo světa“ (Matouš 5,14). Všichni jsme jedno – On je hlava a my jsme Jeho tělo. A stejně jako Ježíš i my jsme světlem světa.

Světlo zadržuje temnotu, nikoli naopak. Nikdy jste neslyšeli o „záblesku tmy“, vždycky o „záblesku světla“, neboť temnota nemůže světlo přemoci, kdežto světlo tmu zadržuje. Kdybych měl plnou posluchárnu lidí a každému dal lampu s šedesáti wattovou žárovkou, posluchárna by byla jasně osvětlena. Kdyby však tuto lampu mělo jen několik lidí, posluchárna by byla osvětlena jen slabě. Ačkoliv by tma *nikdy* nemohla světlo zadržet, bylo by kvůli malému počtu lampiček šero.

Stejným způsobem je to s tělem Kristovým. Jestliže si pouze malá část Jeho těla uvědomí, kdo jsou v Kristu Ježíši, a jen těch několik chodí v moci milosti, svět je poté v šeru. A v takovém stavu už jsme příliš dlouho – jen slabě osvěcujeme svět. Ale tak to nemusí zůstat! Mám sen! V tom snu vidím tělo Kristovo plné světla, zahrnující lidi každého věku, muže i ženy, ve kterých se probouzí to, co Bůh skryl v jejich nitru, a kteří povstávají v Jeho slávě a moci. Tito věřící budou žít tak výjimečným způsobem, že celé zástupy budou přitahovány do Božího království. A nebude to jen díky tomu, co budou kázat, ale díky přesvědčivému způsobu života a pozoruhodným skutkům, které budou konat. Věřím, že tento sen mi dal Bůh, poněvadž Izajáš prorokoval:

„Povstaň, rozjasni se,
protože přišlo tvé světlo
a vzešla nad tebou Hospodinova sláva.
Neboť hle, tma přikryje zemi
a hustá temnota národy,
ale nad tebou zazáří Hospodin
a bude nad tebou vidět Jeho sláva.
A národy půjdou ke tvému světlu
a králové k záři tvého svítání
(Izajáš 60,1-3)

Všimněte si, že svět bude v temnotě a lidé v hluboké temnotě – avšak světlo přijde! Představte si tu posluchárnu, jak šero ustupuje, a čím více lidí rozsvěcuje své šedesáti wattové žárovky, tím jasněji je osvětlena.

Všimněte si, že Izajáš prorokuje, že Pánova sláva na nás *povstane*, nikoli *sestoupí*. Tolik křesťanů vyhlíží velkolepé vylití Božího Ducha na církev, které spustí obrovské probuzení. Ne. Já věřím, že Bůh čeká, až my se probudíme, až si uvědomíme, kým nás učinil, a až zaktivujeme tu moc, kterou do nás vložil. Jakmile tomu opravdově uvěříme a začneme podle toho jednat, budeme neuvěřitelně jasně zářit a osvětlíme tmavou posluchárnu světa. Nevěřící budou přitahováni do našeho výjimečného života. Jak vzrušující je čas, ve kterém žijeme!

A CO ZKOUŠKY?

Jak do tohoto scénáře zapadají zkoušky a utrpení? Víme, že se setkáme s protivenstvím – Bible to říká. Znamená však protivenství to, že se zastaví moc pro výjimečný život? Nikoliv, takto se výjimečný člověk na utrpení nedívá. Protivenství je třeba považovat za příležitost. Josefovo utrpení bylo cestou k jeho významnému povolání. Mojžíšovy zkušenos-

ti s chovem ovcí v poušti jej připravily na pastorační vedení izraelského národa. Jako faraonův syn se naučil umění vést, avšak potřeboval mít i pastýřské srdce, aby se mohl starat o jeho národ zubožených otroků. Davida a jeho vůdce zase protivenství připravilo na panování velkému národu. A tak bych mohl pokračovat dál a dál.

Pavel řekl první církvi, „že musíme skrze mnohá soužení vejít do království Božího“ (Skutky 14,22). Když vložíme do tohoto verše definice, které jsme se v této kapitole naučili, bude znít takto: „Musíme skrze mnohá soužení povstat a vstoupit do Boží imperiální vlády“. Jinými slovy, bez odporu nemůžeme v tomto životě vstoupit do vládcovství – žít výjimečný život.

Není-li bitva, není ani vítězství. Není-li odpor, nelze zabrat nové území. I Pavel měl období, kdy na tuto oblast života pohlížel nesprávně. Posel Satanův byl poslán, aby ho tloukl, a Pavel třikrát prosil Boha, aby tento problém od něho vzal. Bůh mu na to odpověděl: „Stačí ti Má milost, neboť Má moc se dokonává ve slabosti“ (2. Korintským 12,9). Pavlovou slabostí byla jeho neschopnost tělesně přemoci Satanovo protivenství. A Bůh jednoduše říká: „Copak si neuvědomuješ, že výjimečný život začíná v okamžiku, kdy lidské schopnosti nestačí? Tehdy nastupuje Moje milost (moc), aby konala. Tak proč bych měl odpor odstraňovat? Odstranit a zničit ho máš ty, skrze Mou milost!“

Když to Pavlovi došlo, napsal později:

„Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula moc (milost) Kristova. Proto mám zálibu ve slabostech, ve zlém zacházení, v tísních, v pronásledováních a úzkostech pro Krista. Neboť když jsem slabý [v mých lidských schopnostech], tehdy jsem mocný (v Boží milosti)“ (2. Korintským 12,9-10; závorky přidány dle angl. překladu).

Jaká změna postoje! Přešel od „prosím, vezmi to ode mě“ k „nyní se z této opozice raduji“. Pavel objevil moc milosti!

To je důvod, proč o několik let později napsal: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, nahota, nebezpečí nebo meč?... Ale v tomto všem jsme více než vítězové skrze toho, který si nás zamiloval“ (Římanům 8,35.37 podle angl. př.). Nejsme jen vítězové, jsme *víc* než vítězové! Jinými slovy, v očích těch, kdo vládou v životě, se každé protivenství stává příležitostí.

POSLEDNÍ SLOVO

Mým posledním slovem bude varování, napomenutí. Pavel napsal Korintským: „A kdybych měl proroctví a znal všechna tajemství a měl všechno poznání a kdybych měl veškerou víru, takže bych přemísťoval hory, ale lásku bych neměl, nic nejsem“ (1. Korintským 13,2). Jestliže objevíme, kdo v Boží milosti jsme, a jaká nepředstavitelná moc v nás přebývá, avšak naši motivací nebude soucit a upřímná láska, pak nejsme k ničemu, a nejen my, ale pro ty, na které máme vliv.

Ježíš byl pohnut soucitem. Soucit byl hnací silou za Jeho vírou a milostí. Vyzývám vás, abyste prozkoumali evangelia ohledně soucitu a jak často podle něho Ježíš jednal. Je nám velice jasně řečeno, že „v Kristu Ježíši nic neznamená obřízka ani neobřízka, ale *víra působící skrze lásku*“ (Galatským 5,6). Pavel v tomto dopise staví proti sobě obřízku a neobřízku, nebo-li život pod zákonem proti životu v Duchu. Pro naše účely bychom mohli tento verš citovat takto:

„Neboť bez lásky v Kristu Ježíši nic neznamená obyčejný ani výjimečný život, avšak nejvýše prospěšná je víra působící skrze lásku.“

Písmo velice jasně ukazuje, že snažit se naplnit Boží skutky z našich vlastních schopností je bláznovství. Jak mnoho lidí se přesto snaží líbit Bohu z lidské síly, bez víry?

Na druhé straně, i kdybyste plně uchopili zjevení, které jsem vám během naší společné cesty předložil, a pokusili se žít výjimečně, avšak bez lásky, bude to úplně stejné bláznovství. Avšak žít v moci milosti, skrze víru, na základě soucitu a upřímné lásky bude mít velikou cenu v Božích očích i u lidí. Kéž byste se stali v naší generaci těmi výjimečnými! Je potřeba, abyste povstali, zazářili a zjevili Jeho imperiální vládu a velkolepé panování.

Nyní tomu, kdo je schopen vás držet od pádu,
a postavit bezúhonné s jásotem před Jeho slávu,
Bohu, našemu spasiteli,
Který jediný je moudrý
Jemu buď sláva, velebnost,
vláda i pravomoc
nyní, i po všechny věky věků. Amen.
(Judův 1,24-25 podle angl. př.).



Úvahy na Výjimečnou cestu

Zamyslete se nad tímto prohlášením: „Zbožní muži a ženy rozhodují, zda se Boží vůle na této zemi stane, či nikoliv“. Sestavte seznam příkladů, na které jste při čtení přišli.

V jakých oblastech vašeho života chcete nyní „vládnout v životě skrze Krista“?

Co vám brání být výjimečnými?

Jakými způsoby hodláte vstoupit do výjimečného života?

Moc rádi bychom od vás slyšeli.
Podělte se s námi o váš příběh na
www.ExtraordinaryOnline.org.

Příloha

MODLITBA K ZAHÁJENÍ VÝJIMEČNÉHO ŽIVOTA

Jak výjimečný život začíná? V prvé řadě to nemá nic společného s vámi, ale s tím, co *pro vás* učinil Ježíš Kristus. Vydal za vás svůj královský život, v dokonalé nevinnosti, abyste mohl/a být přiveden/a zpět ke svému Stvořiteli, Bohu Otci. Jeho smrt na kříži je jediná cena, která mohla koupit váš věčný život.

Vůbec nezáleží na vašem pohlaví, věku, společenském postavení, rase, náboženství, minulosti ani jiných, v očích lidí příznivých či nepříznivých věcech; stát se Božím dítětem je způsobilý úplně každý. Boží touhou a přáním je, abyste se stal/a členem Jeho rodiny. Můžete to udělat tak, že jednoduše vyznáte jako hřích to, že jste žil/a nezávisle na Něm, a vydáte svůj život Ježíši Kristu jako svému skutečnému Pánu. Jakmile tak učiníte, doslova se znovu narodíte a už nebudete otrokem temnoty. Narodil/a jste se znovu jako zbrusu nový syn nebo dcera Boží. Písmo prohlašuje:

„Vyznáš-li svými ústy Pána Ježíše a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš zachráněn. Srdcem se věří k spravedlnosti a ústy se vyznává k záchraně“ (Římanům 10,9-10).

Takže jestli věříte, že Ježíš Kristus za vás zemřel, a chcete Mu dát svůj život – nežít už déle jen pro sebe – z upřímného srdce říkejte tuto modlitbu a stanete se Božím dítětem:

Bože na nebesích, přiznávám, že jsem hříšník a jsem daleko od Tvé spravedlnosti. Zasloužím si za svůj hřích věčné zatracení. Děkuji Ti, že jsi mne nenechal v tomto stavu, protože věřím, že jsi poslal Ježíše Krista, Svého jednorozeného Syna, který se narodil z panny Marie, aby za mne zemřel a vzal mé odsouzení na kříž. Věřím, že byl třetího dne vzkříšen z mrtvých a nyní sedí jako můj Pán a Spasitel po Tvé pravici. A tak v tento den, _____ 2 _____, poddávám svůj celý život Pánu Ježíši.

Ježíši, vyznávám Tě jako svého Pána, Spasitele a Krále. Přijď do mého života skrze Ducha Svatého a proměň mě do Božího dítěte. Žříkám se všech věcí temnoty, kterých jsem se dříve držel, a od tohoto dne už nebudu žít pro sebe, nýbrž pro Tebe, který Jsi sám Sebe za mne vydal, abych mohl žít navěky.

Děkuji Ti, Pane; můj život je nyní naprosto ve Tvých rukou. A podle Tvého Slova už nikdy nebudu zahanben. Modlím se ve jménu Ježíše. Amen.

Tak, a nyní jste spasení/á; Jste Boží dítě! Celé nebe se v tuto chvíli s vámi raduje! Vítejte v Boží rodině! Rád bych vám navrhl tři užitečné kroky, které byste měli okamžitě podniknout:

1. Podělte si o to, co jste právě udělali, s někým, kdo už je věřící. Písmo říká, že jedním z prostředků, jakým porážíme temnotu, je naše svědectví (Zjevení 12,11). Zvu vás, abyste kontaktoval/a naši službu Messenger International na messengerinternational.org. Rádi od vás uslyšíme.
2. Připojte se ke sboru, který vyučuje Boží Slovo. Staňte se jeho členem a zapojte se do dění v něm. Rodiče nepostaví své miminko v den, kdy se narodí, na ulici a neřeknou: „Přežij!“ Nyní jste miminkem v Kristu; Váš nebeský Otec vám dává rodinu, která vám pomůže vyrůst. Nazývá se místní novozákonní sbor.
3. Nechte se pokřtít ve vodě. Přestože Božím dítětem již jste, křest je veřejným vyznáním pro duchovní i přirozený svět, že jste skrze Ježíše

PŘÍLOHA

Krista dal/a svůj život Bohu. Je to také skutek poslušnosti, neboť Ježíš říká, že máme nové věřící křtít „ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ (Matouš 28,19).

Přeji vám ve vašem novém životě v Kristu to nejlepší. Budeme se za vás v naší organizaci pravidelně modlit. Vítejte na počátku výjimečného života!

Zlomení pout ustrašenosti

Říkejte "Ne" bez pocitu viny – Žijte v jistotě bez potřeby uznání od lidí



Je čas se vymanit z pasti ustrašenosti a přemoci její následky ve formě deprese, bezmoci a zmatku. Zlomení pout ustrašenosti zničí sevření strachu nad vámi a naučí vás, jak uvolnit Boží dary a vládu ve vašem životě.

- Rozumějte vaší pozici duchovní autority
- Poznejte, jak zastrašení paralyzuje Boží dar ve vás
- Chodte v duchu moci, lásky a zdravé mysli

Bázeň před Hospodinem

Objevte klíč k důvěrnému poznání Boha



Bázeň před Hospodinem je klíčem k pokladům spasení, moudrosti a poznání. V této knize vás John vyzývá, abyste ctili Boha způsobem, který promění váš každodenní život.

- Zaživejte hlubší intimitu ve vašem vztahu s Bohem
- Zakoušejte více Boží slávy ve vašem sboru, modlitbách a osobním životě
- Najděte směr a zaměření

DALŠÍ KNIHY OD JOHNA BEVERE:

Satanova návnada

„Život, svobodný od smrtelné pasti urážky“



Už jste někdy byli v pasti? Tato kniha odhaluje jednu ze satanových neklamnějších léček, kterou věřící vytahuje z Boží vůle. Je to léčka urážky. Ježíš řekl, „Je nemožné aby urážky nepřišly“ (Lukáš 17:1). Takže otázkou není, „Setkáš se s léčkou satana?“, ale spíše, „Jak budeš jednat?“. Nedovol hříchu nebo chybě někoho jiného, aby to ovlivnilo tvůj vztah s Bohem!

Takto praví Pán?

„Jak poznat, kdy Bůh mluví k tobě skrze druhého“



Jak poznáte, že k vám mluví Bůh? V dnešní době je neukojitelný hlad po prorockém slovu od Pána. Křesťané dychtí po přijetí a také sdílení „slov od Pána“. Společně s opravdovou touhou po pravém, přichází také zranitelnost od přehnané nebo falešné prorocké služby. Pokud máte hlad po hlubším poznání Boha, pokud vám bylo někdy prorokováno, nebo jste byli použiti v prorocké službě, pak si budete chtít přečíst Takto praví Pán?

Uspokojte svou niternou touhu pozvednout se nad obyčejnost.

Cožpak není pravdou, že toužíme vidět, zakoušet a konat výjimečné věci? Přesto se tak často spokojíme s průměrností, ačkoliv to výjimečné je na dosah ruky.

Proč nás přitahují příběhy hrdinných vítězství nad zjevně nemožnými okolnostmi? Zjevuje snad tento náš neobyčejný zájem o dobrodružné filmy, superhrdiny a příběhy o neuvěřitelných skutcích lidí naši vrozenou touhu po něčem větším a úžasnějším? Možná, že to, co považujeme za potřebu uniknout nebo se bavit, je ve skutečnosti Bohem vnuknutá touha... po výjimečném.

Velmi úspěšný autor John Bevere odhaluje, jak jsme my všichni byli „určení pro něco většího“, výjimečně stvořeni a měli žít život, který je jakýkoli kromě obyčejného. V této knize naleznete mapu na vaši cestu k proměně. Jste určeni pro život, který zdaleka přesahuje všechny obvyklé definice úspěchu nebo naplnění.

Není už na čase, abyste usilovali o výjimečný způsob vašeho života?



Poznamenán smělostí a zapálením, John Bevere přináší nekompromisní pravdu skrze jeho osnovy oceněné významáním a bestsellery (Satanova návnada, Drawing near, Driven by Eternity a jiné) nyní dostupné ve více jak šedesáti jazycích. Je mezinárodně známým řečníkem a je jedním z moderátorů televizního pořadu „The Messenger“, který je vysílán do celého světa. John žije spokojený život v Colorado Springs se svou manželkou Lisou, také známou jejími bestsellery a řečnící, a jeho rodinou.

Download this & other resources at :
www.ResourceLibrary.org &
www.MessengerInternational.org

teach reach rescue
**Messenger
International.**
MessengerInternational.org

Tato kniha je darem
od autora, a není
určena k prodeji